DOROTHY MACK

Moştenirea celor două surori

Traducerea si adaptarea în limba română de ELENA MITU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Un milion de dolari! repetă Fleur, citind cuvintele fermecate a doua oară, ca să se asigure că nu văzuse greşit. E ca un vis! Ştiam că azi va fi o zi specială, eram sigură!

Privind figura frumoasă şi expresivă a surorii ei mai mici, Eve Brockley îşi potoli propria încântare, conştientă că venea in cu totul altă sursă.

- E numai o ofertă, observă ea. Nu se poate spune că avem banii în mână. S-ar putea să dureze luni întregi până la încheierea formalităţilor. Doar această scrisoare a avut nevoie de zece zile să ajungă aici.

- Dar ştim că vor ajunge aici, în cele din urmă. Asta e tot ce contează.

Cu ochii căprui strălucind de încântare, Fleur aruncă scrisoarea înapoi pe
masă.

- Primul lucru pe care îl voi face va fi să-mi cumpăr rochia aceea

de la Carmella. Abia aştept să le spun tuturor- vor fi verzi de invidie!

In acest caz, nu le mai spune, ar fi vrut să răspundă Eve, dar ştia că se va osteni degeaba. Nimic n-ar putea-o convinge pe Fleur să păstreze secret un astfel de lucru. Ca să fie sinceră, nu avea nici de ce s-o facă. Moştenirea era sigură. Ca singure rude în viaţă ale Laurei Cranley, moşteniseră o întreagă avere fără nici o controversă. Verificările fuseseră reluate de mai multe ori. Se luaseră în discuţie doar rudele care depăşesc vârsta legală de douăzeci şi unu

de ani. La douăzeci si patru, Eve era calificată fără nici o problemă, în timp ce Fleur abia împlinise douăzeci si unu de două luni. Ce noroc pe ea! Ar fi fost foarte dezamăgită dacă moştenirea ei ar fi ajuns în mâinile unui tutore.

Era încă destul de greu de acceptat. Nici măcar n-o cunoscuseră pe mătuşa Laura, decât ca o figură neclară în fotografii şi o semnătură pe o felicitare de Crăciun. Mama lor era doar o copilă când sora ei cea mare a plecat în Florida, să fie soţia unui fermier american, iar legătura dintre ele nu fusese prea strânsă. Moartea mamei lor în urmă cu doi ani ar fi provocat întâlnirea familiei, numai că Laura fusese bolnavă şi nu putuse călători. Un bărbat pe nume Hanson, care spusese că este vecin şi prieten de familie cu aceasta, trimisese o scrisoare de condoleanţe în numele ei. De atunci, nu mai aflaseră nimic de la ea- cu excepţia acestei scrisori.

Eve ridică plicul acoperit de ştampile şi reciti scrisoarea. O mie de acri - era destul de mult pământ. Probabil că era o avere importantă, din moment ce acest cumpărător făcuse o astfel de ofertă. I se părea prea puţin probabil ca mătuşa Laura, care fusese bolnavă, să se fi ocupat singură de fermă în cei şase ani de la moartea soţului ei; aşadar, avusese un ajutor. Dar cine fusese acesta? Angajase un administrator? In povestile despre Vestul sălbatic, se vorbea destul de mult despre administratorii fermelor, deşi nu-şi aducea foarte bine aminte cum li se spunea.

- Cred că, înainte de a lua o hotărâre, este mai bine să aruncăm o privire la ce am moştenit, declară ea, fără să-şi acorde prea mult timp pentru a se gândi la argumente pro şi contra. Ce părere ai despre o călătorie în Florida?

Trăsăturile frumoase ale surorii ei pierdură aerul melancolic, iar părul ei lung şi blond îi căzu pe frunte când se întoarse brusc de la fereastra de la care admira soarele palid de martie.

- Am impresia că mi-ai citit gândurile, râse ea. Tocmai mă vedeam întinsă pe o plajă cu nisip alb, înconjurată de o mulţime de bărbaţi atrăgători. Nici unul dintre ei neştiind că sunt o moştenitoare bogată, desigur. Mi-ar displăcea profund să fiu plăcută pentru bani!

Eve zâmbi.

- De parcă există vreun bărbat care să te vrea doar pentru bani! Eşti cea mai frumoasă fată din Midhope. Toată lumea spune acest lucru.

- E doar un orăşel, răspunse Fleur, dar părând încântată de compliment.

O privi cu atenţie pe sora ei mai mare, observându-i expresia schimbata.

- Vorbeşti serios? întrebă ea. Chiar vrei să mergem în Florida?

- De ce nu? încercă Eve să explice pe un ton practic. Ar fi o modalitate de a grăbi lucrurile. Oricum, nu ţi-ar face plăcere să vezi ferma?

- Adică să simţim sentimentul savuros că suntem stăpânele unei întinderi atât de mari de pământ, înainte să-l vindem? dădu din cap Fleur. Da, presupun că mi-ar plăcea. Şi, după ce vom termina ce avem de făcut, presupun că am putea să luăm o vacanţă în golf. Mi-am dorit întotdeauna să vizitez New Orleans.

Părea din ce în ce mai entuziasmată de idee. Dar figura i se întunecă la un moment dat, când îşi dădu seama că putea apărea o problemă:

- Dar cum rămâne cu slujbele noastre? Nu mai pot să-mi iau concediu înainte de sfârşitul lui aprilie.

- Nu prea vom mai avea nevoie de serviciu, zâmbi Eve. Oricum, nu de genul de serviciu pe care-l avem acum. Avem amândouă paşapoarte valabile şi nu cred că vom avea vreo problemă cu viza. Dacă ne gândim la situaţie, nu prea cred că şefii noştri vor dori

neapărat să le dăm preaviz de o lună. Am putea pleca în vreo două săptămâni.

Fleur o privea de parcă o vedea pentru prima oară cu adevărat.

-Am primit scrisoarea abia în urmă cu o jumătate de oră, spuse ea, iar tu pari să fi avut planurile făcute de o lună. Ştiai cumva despre acest lucru mai de mult?

Eve clătină din cap, ridicând uşor din umeri.

- Doar că mă gândeam de ceva vreme cum ar fi dacă mi-aş schimba radical viaţa, asta e tot. Numai că nu eram sigură în ce mod mi-aş dori s-o schimb şi nici unde. Această scrisoare este răspunsul la întrebările mele. Nu numai din punct de vedere financiar, ci şi pentru că-mi oferă o şansă să încerc ceva total diferit.

- Pentru o perioadă limitata.

Ochii căprui luciră.

- Bine, pentru o perioadă limitată. Dar e un început, nu-i aşa? In loc să încep un nou mod de viaţă aici, în Midhope, o facem într-un loc aflat mult mai aproape de unde vrem să fim.

Era rândul lui Fleur să clatine din cap.

- Nu sunt sigură că înţeleg foarte bine la ce te referi, dar dacă înseamnă că nu mai trebuie să ascult acea infernală maşină de dictat, sunt mai mult decât de acord. Mulţumesc lui Dumnezeu că e sâmbătă- n-aş fi putut să mă duc la serviciu cu toate acestea în cap!

Nici eu n-aş putea, îşi spuse Eve. Vor fi multe de făcut, în foarte puţin timp. Fleur nu era singura suprinsă de rapiditatea hotărârii luate. Noaptea trecută zăcea în pat, gândindu-se la un viitor lipsit de strălucire. Căsătoria cu Terry n-ar fi fost o soluţie. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, n-ar fi avut atâtea îndoieli în legătură cu viitorul. America e la o jumătate de lume distanţă. Acolo se află aventura şi încântarea după care tânjea inima ei. Să nu mai aştepte toată ziua sosirea orei cinci, pentru a scăpa din îngrozitoarea rutină de zi cu zi.

Ar fi liberă să-şi urmeze propriile înclinaţii- să urmărească vitele de la fermă de dimineaţă până seara, dacă asta doreşte.

Romantico! se certă singură. Probabil că viaţa modernă dintr-o fermă nu mai are decât foarte puţine în comun cu ceea ce văzuse într-o duzină de westernuri. Caii au fost mai mult ca sigur înlocuiţi de jeepuri sau Land Roveruri, iar vitele conduse la târguri sau la abator pe calea ferată. Cu toate acestea, o mie de acri era pământ, nu glumă. Merită să fie văzut, măcar pentru o perioadă scurtă de timp. Cu cât mai repede ajunge acolo, cu atât mai mult poate rămâne. Acesta era singurul motiv pentru care se grăbea atât de mult. Toată viaţa ei de adult luase numai decizii sigure, gândindu-se mai mult la zilele grele, despre care o avertizase de atâtea ori mama ei.

Acum era timpul să se elibereze.

- Dar cum rămâne cu banii? exclamă brusc Fleur. Călătoria cred că va costa o avere. Crezi că acest domn Shane ne va oferi un avans?

- Nu trebuie să cerem, răspunse Eve. Am destui bani la bancă.

- Pentru amândouă? zâmbi jenată sora ei mai mică. Eu n-am nici un ban. Adică nu prea mult...

- E în regulă, mă pot descurca. La urma urmei, nu ne trebuie bani decât pentru biletele dus.

- Ceea ce înseamnă că vom avea mult mai mulţi la întoarcere, râse Fleur. Oh, o să fie minunat! Imaginează-ţi doar ce înseamnă să nu ne mai facem probleme din cauza banilor!

Mai degrabă, ce înseamnă să nu-ţi mai faci griji pentru nimic, îşi spuse Eve. Ultimii doi ani au fost oricum, dar nu uşori. Fleur e o drăguţă şi o iubeşte foarte mult, dar trebuie să recunoască: are foarte puţin simţul responsabilităţii când e vorba despre lucruri obişnuite, cum ar fi plata facturilor. Intotdeauna promitea că-şi va plăti partea ei, dar uita mult prea des. Eve nu avea inima s-o

învinovăţească prea tare. Ea avea o slujbă destul de bine plătită ca secretară a managerului de vânzări pentru firma în care lucrau amândouă, în timp ce Fleur încă se străduia să reziste în departamentul de dactilografe. Sora ei mai mică era mult mai interesată decât ea de haine şi modă, ameninţând mereu că se va duce să-şi încerce norocul la Londra, unde era sigură că frumuseţea îi va asigura un succes nebun peste noapte. Ştiind foarte bine care erau riscurile unui asemenea punct de vedere naiv, Eve considera că orice sacrificiu financiar cum ar fi plata facturilor era mic, dacă îi asigura liniştea sufletească.

- N-ar trebui să spunem nimic despre aceste lucruri, înainte să fim foarte sigure, declară ea cu precauţie. Luni dimineaţă îi voi da un telefon domnului Shane.

- Vrei să spui că voi fi nevoită să ţin un astfel de lucru pentru mine întreaga săptămână? râse Fleur, clătinând din cap. Mi-e imposibil!

Nu începe cu pesimismul, acum! Cum ar putea să fie o greşeală?

Işi termină cafeaua dintr-o înghiţitură şi se ridică repede de la masă:

-Oricum, trebuie să fug. Paul Strickley vine să mă ia la ora zece. Tocmai a cumpărat o altă maşină- la mâna a doua, firește... Cred că voi alege să-mi iau un Porsche.

Sora ei părea să fie o persoană care nu va avea probleme pentru a se obişnui cu schimbările produse de o moştenire substanţială, reflectă Eve cu un amuzament ironic, urmărindu-şi sora dispărând în direcţia dormitorului pe care îl împărţeau. Maşinuţa mică, pentru două persoane, parcată în faţa casei, era singura maşină pe care avuseseră ocazia s-o conducă. De la ea la un Porsche e un salt spectaculos.

Masa trebuia curăţată, dar nu se ridică s-o facă, studiind

scrisoarea pentru a treia oară, ca şi cum s-ar fi aşteptat să descopere ceva nou printre rânduri. După câteva secunde, o puse jos şi se ridică în picioare, traversând sufrageria mică dar plăcută ca să deschidă un sertar al dulapului de lemn şi să scoată o cutie de metal pe care Fleur o numea „cutia cu amintiri". Se referea, desigur, la conţinutul ei. înăuntru erau fotografii şi amintiri care datau din ziua în care familia Brockley era completă. în mod normal, Eve ar fi rămas o vreme privind fotografia tatălui lor, făcută cu doar câteva zile înainte de accidentul în care murise, când ea avea doar trei ani. Dar azi căuta o cu totul altă fotografie, una mai veche, pe care îşi amintea că o văzuse.

în cele din urmă găsi fotografia pe care o căuta, învechită de vreme şi cu colţurile îndoite, dar bărbatul şi femeia din imagine erau destul de uşor de distins. Femeia părea oarecum dominata de statura înaltă şi de umerii laţi ai soţului ei. Laura nu fusese neatractivă, dar şi ea trebuie să fi suferit din pricina comparaţiei cu sora ei mai mică, destinată să fie o adevărată frumuseţe- chiar dacă diferenţa destul de mare de vârstă poate mai atenuase problema. Copil, Eve crescuse auzind oamenii comentând despre frumuseţea lui Fleur, cu buclele blonde şi trăsături angelice. Se obişnuise destul de repede cu gândul că părul ei şaten, de lungime medie, ca şi figura relativ comună, nu vor declanşa niciodată un astfel de interes. Mai târziu, descoperise că semănau foarte mult ca trăsături, dar refuzase să-şi schimbe coafura şi culoarea părului, alegând o tunsoare simplă, dar care scotea în evidenţă bogăţia şuviţelor şi reflexele aurii.

Nu te voi dezamăgi, mătuşa Laura, declară ea, privind fotografia învechită. Nu fără să mă străduiesc din toate puterile să fac tot ce e mai bine. Dacă ai fi vrut să ne laşi banii, nu ferma, probabil că ne-ai fi spus, nu-i aşa?

Nu avea nici un fel de răspuns la această întrebare, doar un sentiment profund. O nouă viaţă o chema, aşa cum o chemase pe mătuşa ei în urmă cu atât de mulţi ani. Trebuia măcar să încerce.

Zborul fusese întârziat. Se lăsase deja întunericul când aterizară la Miami. In concordanţă cu intrucţiunile primite, se îndreptară spre hotelul aeroportului, unde se cazară pentru noapte, prea obosite din cauza călătoriei lungi ca să mai vrea să facă altceva în afară de a mânca puţin înainte să se ducă la culcare.

Dimineaţa aduse cu ea o stare de spirit mult mai bună pentru amândouă, ca şi o energie furnizată în mare parte şi de micul dejun comandat în cameră.

- E exact ca-n filme! exclamă Fleur, privind pe fereastră spre partea din oraş vizibilă. Uite cum se vede căldura, cum tremură aerul deasupra acelor maşini! Şi cu ce viteză merg! clătină ea din cap, întinzându-se. Dar aici nici măcar nu se simte căldura, datorită aerului condiţionat. Asta este adevărata viaţă!

- Nu te ataşa prea mult de ea, o avertiză Eve. Mai avem de ajuns în regiunea Ockeechobee.

-Ador acest nume! zâmbi sora ei, întorcându-se de la fereastră cu ceaşca de cafea în mână. La ce oră a spus domnul Shane că ne întâlnim?

-La ora zece, în hol. Avem la dispoziţie cam o oră să ne adunăm. O să fie un drum destul de lung.

-O să ne descurcăm, ridică din umeri Fleur, părând foarte relaxată. Ce o să porţi?

- Ceva confortabil, răspunse Eve. Pantaloni şi o cămaşă, cred.

-în acest caz, o să fac la fel. Cred că se potriveşte de minune costumul albastru.

Eve se gândise mai degrabă la ceva vechi şi confortabil. îşi

ascunse un zâmbet. Foarte puţine dintre hainele surorii ei mai mici intrau în această categorie. Hainele pe care le purtase ieri pe drum, adică un costum roz la care asortase o eşarfă vaporoasă, atrăseseră multe priviri admirative în direcţia ei, chiar dacă la prima vedere părea a nu fi foarte practic. Eve alesese mai degrabă haine care păreau să se potrivească pentru statul la fermă. Voia să înveţe cum stau lucrurile acolo, nu să stea degeaba.

Ultima lună fusese foarte agitată. Avuseseră foarte multe lucruri de făcut, foarte multe detalii de pus la punct. Cea mai grea parte fusese să spună rămas-bun vechilor prieteni. Terry fusese singurul căruia îi vorbise despre planurile ei, dar răspunsul lui nu se dovedise deloc încurajator. Lăsând la o parte propriile sentimente, declarase el, Eve n-avea nici un drept s-o priveze pe Fleur de şansa ei. Tânăra nu fusese de acord. Nici acum nu era de acord cu acest punct de vedere. Dacă după o anumită perioadă de timp sora ei este în continuare hotărâtă să vândă ferma cum părea să fie acum, va trebui să se mai gândească, dar pentru moment îi datorau mătuşii Laura măcar complimentul de a încerca o vreme să trăiască în casa pe care le-o oferise. Dacă avocatul fusese în vreun fel uimit de anunţul ei telefonic, o ascunsese foarte bine. Toate cheltuielile urmau să fie plătite din contul proprietăţii, iar biletele de avion la clasa întâi fuseseră transmise prin cea mai mare agenţie turistică din Midhope. E minunat ce pot face banii, aşa cum observase şi Fleur. Serviciile pe care le oferise compania turistică difereau substanţial de cele din anul trecut, când plecaseră în vacanţă în Spania.

Ajunseră în hol cu zece minute înainte de ora stabilită. Asigurate de recepţie că totul fusese plătit, aleseră două fotolii confortabile, rămânând să privească turiştii din jur.

Un bărbat anume îi atrase atenţia Evei, în timp ce intră pe uşile

principale şi se îndreptă spre recepţie. Era înalt, cu umeri laţi şi şolduri înguste, purtând o cămaşă cenuşie şi pantaloni strâmţi, de aceeaşi culoare. O pălărie clasică era împinsă spre ceafă, descoperind părul întunecat şi figura parcă sculptată în granit. Un sentiment neclar îi făcu inima să bată mai tare, în timp ce bărbatul îi adresă câteva cuvinte recepţionerului, apoi întoarse capul spre locul în care stăteau cele două surori, străpungându-le cu privirea ochilor lui albaştri.

- Oh, doamne, murmură Fleur la vederea figurii lui. Chiar arată de minune!

Singurul lucru din mintea Evei era că e prea mult. Prea mare, prea masculin şi mult prea sigur pe el! Era vizibil din modul în care se mişca, se îmbrăca şi, mai ales, ignora privirile îndreptate în direcţia lui. Animozitatea se trezi în ea. Nu era genul de persoană care trage foarte repede concluzii, dar acum o făcea, dintr-un motiv neclar.

-Brockley? întrebă bărbatul.

Vocea lui era profundă, cu un uşor accent.

-Sunt Brett Hanson de la Diamond Bar. Sunteţi gata să călătoriţi?

-O să fim, imediat după ce vom afla ceva mai multe despre persoana cu care se pare că vom călători, spuse Eve cu calm, înainte ca Fleur să poată spune vreun cuvânt. De ce nu luaţi un loc, domnule Hanson? O să comand nişte cafea.

Ochii albaştri o studiară un moment îndelungat, urmărind contururile corpului ei într-un mod care o făcu să se revolte, înainte să se ridice spre ochii căprui. Zâmbetul lui era sardonic.

-O să comand eu cafeaua, dacă doriţi, declară el.

Dacă nu vreţi să vă grăbiţi, nici o problemă.

Gestul lui aduse un angajat al hotelului în grabă. Comandă cu

hotărâre, fără să mai arunce vreo privire în direcţia lor. Eve se gândea că e foarte obişnuit să dea ordine.

-Sunteţi persoana care ne-a trimis scrisoarea de condoleanţe la moartea mamei? întrebă Fleur, în timp ce bărbaul se aşeza pe un scaun din apropiere.

-Tatăl meu, răspunse el. Are aceleaşi iniţiale cu mine. Se numeşte Bart- vine de la Bartholomew- dar i-ar plăcea să nu ştie prea multă lume.

Privirea care se odihnea pe figura frumoasă a surorii ei avea o urmă de indulgenţă, vizibilă pentru Eve.

-Suntem vecini, continuă el. Diamond Bar se află lângă Circle Three. Am putea spune că reprezintă hotarul dinspre partea de est. Este o poveste veche. La început, existau mai mulţi proprietari ai porţiunilor de-a lungul râului Kissimmee. Familia mea a cumpărat totul, cu excepţia proprietăţii Circle Three. Jos a refuzat să vândă, câtă vreme a trăit.

- După cum se pare, mătuşa Laura a făcut acelaşi lucru, observă Eve, întâlnind privirea îndreptată spre ea fără să ezite. Aşadar, aţi aşteptat moartea ei. Oferta despre care a vorbit domnul Shane venea din partea dumneavoastră, nu-i aşa?

-Desigur, răspunse bărbatul, încruntându-se uşor. Aş spune că e un preţ destul de bun.

- Nu preţul este problema, clătină ea din cap. E doar modul în care vă gândiţi să faceţi anumite lucruri. Aţi fi putut cel puţin să aşteptaţi măcar până se răceşte în mormânt, ca să spunem aşa, înainte să călcaţi peste el!

Privirea bărbatului devenise aspră. Când vorbi din nou, asprimea răsuna şi în voce.

-Ar trebui să aflaţi mai întâi faptele, înainte să spuneţi anumite lucruri. Laura a fost de acord să-mi ofere drepturi de cumpărare

asupra proprietăţii ei în urmă cu mai mult de un an, numai că n-a apucat să-şi schimbe testamentul original.

-Puteţi să demonstraţi acest lucru?

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui.

-De obicei, cuvântul meu este de-ajuns.

-Sunt sigură că este, interveni Fleur, privindu-şi sora cu surprindere. Eve, ce te-a apucat?

Eve nu era nici ea sigură despre ce e vorba. Nu intenţionase să spună aceste lucruri. Cuvintele ieşiseră singure. Dar, deoarece ajunsese atât de departe, nu avea de gând să dea înapoi.

-Incerc pur şi simplu să fac aşa cum a sugerat domnul Hanson, adică să aflu care sunt faptele.

-Numele meu este Brett, declară el cu răceală. In această zonă a lumii, nu suportăm adresarea ceremonioasă. Dacă încercaţi să-mi spuneţi că aveţi o ofertă mai bună, de ce n-o spuneţi pur şi simplu?

-Dar nu avem! declară Fleur, aplecându-se în faţă pe scaunul pe care stătea, privind neliniştită de la unul la altul. Nu s-a pus niciodată problema să nu acceptăm oferta făcută. Spune-i, Eve!

-Propun ca, pentru moment, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, sugeră el. Inclusiv cafeaua. Ar trebui să decolez înainte de prânz.

- Să decolaţi? repetă Fleur. Vreţi să spuneţi că vom zbura şi restul drumului?

Zâmbetul lui se adresă numai surorii celei mici.

-E cel mai rapid mod de a ajunge acolo. Am un Cessna deja alimentat- sau aşa ar trebui să fie. Avem mai puţin de o oră de zbor.

Bărbatul se întoarse spre Eve, iar zâmbetul îi dispăru de pe figură.

-Ce părere aveţi?

Ea ridică din umeri, refuzând să cedeze cu adevărat.

-De ce nu?

Brett Hanson se ridică împreună cu ele şi, scoţând un portofel din buzunarul de la piept, extrase două banconte pe care le aruncă neglijent pe masă. Eve se întrebă în treacăt ce părere ar avea dacă o altă persoană ar lua banii înainte de venirea chelnerului, dar hotărî că nu e problema ei. Se simţea într-o stare de spirit destul de ciudată, cu nervii încordaţi la maximum. Niciodată în viaţă nu tratase pe cineva aşa cum o făcuse cu acest bărbat, dar nu reuşea să regrete acest comportament. O irita cu fiecare cuvânt, cu fiecare mişcare a sprâncenelor şi înclinare arogantă a capului. Era ca şi cum între ei era trasată o linie invizibilă- una peste care nu avea nici cea mai mică dorinţă să treacă.

Ajunseră la sectorul privat al aeroportului, descoperind avionul pictat în verde şi alb care îi aştepta în faţa hangarului. Brett încărcă singur bagajul, trecând prin formalităţile de dinainte de decolare sub privirile pline de admiraţie ale lui Fleur. Aşezată în spatele lor, Eve trebuia doar să arunce o privire spre figura surorii ei, ca să-şi dea seama cât de devastator de repede şi de departe căzuse. Fleur fusese întotdeauna impresionabilă, dar niciodată atât de tare ca aici, într-o ţară nouă şi cu un bărbat total necunoscut. De fapt, şi pentru ea era o experienţă total nouă, dar nu avea de gând să se lase copleşită. Acest bărbat voia ceva care le aparţinea; de aici rezulta că ele se aflau în poziţia dominanta.

Fleur continuă să vorbească tot drumul, inclusiv după ce se ridicară în aer. Eve renunţă să mai asculte, concentrându-se pe peisajul care se întindea sub picioarele lor. Lacul Ockeechobee apărea şi dispărea în faţa lor, lăsând loc zonelor întinse de păşune mărginite de păduri, iar uneori treceau deasupra fermelor. Era foarte greu să asocieze această întindere vastă de pământ cu impresia iniţială pe care şi-o făcuse despre Florida.

Urmară cursul râului pentru ultimele sute de metri, coborând

deasupra unui grup de clădiri care constituia ferma Diamond Bar. Şirul regulat de căsuţe aşezat la două sute de metri de clădirea principală era constituit din locuinţe pentru cei care lucrau la fermă, le informă Brett. Cea mai mare parte dintre ei erau căsătoriţi, unii dintre ei cu copii care se duceau la şcoală în cel mai apropiat oraş. Numai cei necăsătoriţi locuiau într-o clădire lungă, comună, costruită în stil tradiţional.

Pista de aterizare era la ceva distanţă de casă, în spatele unui rând de copaci. Brett ateriză lin, oprind la câţiva metri în faţa micului hangar. O maşină aştepta în apropierea acestuia, iar Brett le rugă pe cele două pasagere să urce, punând valizele în portbagaj.

Strălucirea soarelui de amiază era nemiloasă, iar Eve avea impresia că o bate direct în cap. Abia acum îşi dădea seama de ce alesese Brett să poarte pălărie. Imediat după ce o punea pe cap, probabil că uita de ea, deoarece nu-l văzuse să încerce s-o dea jos. Poate că şi dormea cu ea pe cap, îşi spuse ea cu ironie.

- întotdeauna e atât de cald? întrebă Fleur, când gazda lor se aşeză la volan.

- E încă primăvară, răspunse el. Cel mai bun anotimp din an. Mai încolo va deveni umed, chiar dacă ploile mai răcoresc atmosfera. Cea mai mare parte dintre locuitori preferă să meargă pe coastă pentru a petrece weekendurile.

- Adică proprietarii? interveni Eve. Cineva trebuie să aibă grijă de proprietate.

- Poate, ridică el din umeri, pornind maşina fără să privească în direcţia ei. Să vă ţineţi bine, va fi destul de accidentat.

Nu glumise. Nu era un drum propriu-zis, ci erau doar urmele camionului şi ale maşinilor care merseseră în această direcţie. înghesuită pe scaunul din spate împreună cu o parte din bagaj, Eve se prinse de marginea scaunului cu o expresie încruntată, sperând

din toată inima că nu vor merge cu aceeaşi maşină spre ferma primită moştenire. Dacă familia Hanson îşi putea permite să plătească o mie de dolari acrul de pământ, ar putea să-şi permită şi nişte drumuri decente pe terenurile pe care le aveau deja!

Văzută de la nivelul solului, colecţia de clădiri care forma Diamond Bar părea variată şi impresionantă. Una dintre ele avea în faţă o pompă de petrol, în faţa căreia stăteau două maşini pentru alimentare. Ambii conducători arătau ca nişte cowboy veritabili, purtând chiar pălăriile specifice, chiar dacă nu se zărea nici un cal prin preajmă.

Ridicară două degete spre borul pălăriei în semn de salut, un gest la care Brett răspunse asemănător.

Casa principală a fermei era joasă, având în faţă o terasă largă, plină de flori. Porţiunea de iarbă care o separa de curtea principală fusese tunsă şi udată de curând, iar fiecare strat de iarbă strălucea sub lumina soarelui.

-Bine aţi venit la Diamond Bar, spuse Brett, sărind de la volan. O s-o rog pe Maria să vă conducă în camerele voastre, dacă vreţi să vă spălaţi înainte de cină.

- Spuneţi că proprietatea noastră este prea departe ca să putem ajunge acolo în această seară? întrebă Eve, încercând să recapete controlul asupra situaţiei. Nu anticipam că vă vom deranja atât de mult.

- Nici o problemă, răspunse el, ridicând valizele din portbagaj şi aşezându-le pe treptele terasei. Avem destule camere.

-Nu asta era întrebarea.

El se întoarse s-o privească, cu o expresie îngheţată.

-Aş putea ajunge acolo în mai puţin de o jumătate de oră, dar n-o voi face.

Eve îi întoarse privirea, fără să clipească.

-Presupun că aveţi un motiv întemeiat?

-Unul excelent, fu el de acord. Până când Alex Shane nu se întoarce de la Orlando să finalizeze problemele, nu aveţi ce căuta acolo. Legea spune că trebuie să furnizaţi un act de proprietate.

-Am toate documentele necesare cu mine, spuse ea. Sunt sigură că...

-Nu depinde de mine, o întrerupse el. Alex a spus vineri şi vineri trebuie să fie!

Astăzi era marţi. Gândul că trebuie să-i datoreze ceva acestui bărbat era destul de neplăcut, dar să petreacă trei zile cu el sub acelaşi acoperiş, s-ar putea dovedi de neîndurat.

-Casa mai e încă în picioare, presupun? întrebă ea, fără măcar să încerce să-şi ascundă scepticismul din voce.

La urma urmei, se pare că foarte multe lucruri au fost considerate sigure, în ceea ce priveşte dorinţele mătuşii Laura!

Brett ignoră protestul şocat al lui Fleur. Atenţia lui era fixată în totalitate asupra Evei, iar ochii i se îngustaseră periculos.

-Laura a petrecut ultimele luni de viaţă aici, la Diamond Bar, mârâi el. Aş putea spune că astfel cunosc mai bine dorinţele ei, decât o nepoată care n-a cunoscut-o niciodată!

-Dar n-ai reuşit niciodată s-o faci să-şi schimbe testamentul, se răsti Eve, uitând de regulile de politeţe. Asta trebuie să însemne ceva.

Respiraţia lui deveni rapidă.

- înseamnă că am ajuns destul de aproape de punctul în care o să-mi pierd răbdarea cu tine, răspunse el printre dinţii încleştaţi. Nu ştiu sigur ce urmăreşti, dar nici n-am de gând să descopăr în pragul propriei case.

Bărbatul făcu o pauză, de parcă ar fi încercat din răsputeri să-şi controleze mânia.

- O să descopăr mai târziu, continuă el, iar această promisiune suna mai degrabă ca o ameninţare.

Chiar în acea clipă, o femeie mai în vârstă care părea de origine cubaneză apăru în pragul uşii. Purta o rochie întunecată, care părea prea groasă pentru temperatura de afară, dar pielea întunecată nu era transpirată. Eve avea deja impresia că picături de transpiraţie i se preling pe tâmple. Brett se întoarse brusc spre ea.

- Ai grijă ca oaspetele noastre să se simtă bine, Maria. O să aduc bagajele.

Eve ezită înainte s-o urmeze pe femeie. Numai rugămintea şoptită a lui
Fleur reuşi s-o facă să se mişte. Holul imens de la intrare făcea parte din sufrageria clădirii, împărţită în mai multe zone cu ajutorul aranjamentului mobilei. Plante înalte, printre care lămâi şi arbuşti cu flori albe se potriveau de minune cu lemnul mobilei şi pielea fotoliilor şi canapelelor, ferestrele acoperite cu draperii asigurând o umbră plăcută în interior. Bart Hanson nu se zărea pe nicăieri.

Maria le conduse de-a lungul camerei spre un alt coridor, având uşi pe dreapta şi pe stânga. Camerele lor erau una lângă alta, spaţioase, cu paturi duble şi cu camere de baie complet utilate. Menajera le anunţă că masa va fi servită într-un sfert de oră, acestea fiind singurele cuvinte pe care le rosti. Dacă aceasta era atitudinea ei obişnuită, sau era vorba despre un tratament rezervat musafirilor nepoftiţi, era o întrebare pe care Eve alese s-o ignore. Oricum, nu vor rămâne destul de mult în această casă ca să le pese.

- De ce te-ai purtat atât de îngrozitor cu Brett? întrebă Fleur în clipa în care rămaseră singure. Nu seamănă cu comportamentul tău obişnuit, Eve!

- N-am încredere în el, răspunse sora ei, fără să fie foarte sigură că acesta este motivul adevărat. A avut totul pus la punct înainte de

apariţia noastră.

- Dar este deja pus la punct, nu? ridică din umeri nedumerită Fleur. Domnul Shane spunea că nu crede că vom găsi o ofertă mai bună.

- Dar tocmai asta este problema. E numai o ofertă. Nici măcar n-am acceptat-o oficial.

-Asta înseamnă să despicăm firul în patru!

- Nu văd de ce. Nu-mi place să ia altcineva hotărâri pentru mine.

Eve se apropiase de fereastra deschisă, privind spre peisajul pastoral care se întindea dincolo de zona de clădiri.

- Cred că mătuşa Laura a avut motivele ei ca să nu-şi schimbe testamentul, continuă ea- mai ales dacă locuia aici cu câteva luni înainte de a muri. Aş vrea să ştiu care sunt aceste motive.

- Ai putea încerca hipnoza pentru începători, răsună o voce sarcastică din cadrul uşii.

Brett lăsă jos valizele şi se îndreptă. Ochii lui aveau o strălucire periculoasă.

- Să nu începem acum să ne gândim la vrăji, de acord? Vom avea destul timp să stăm de vorbă.

- Brett, îmi pare rău.

Fleur nu vedea nici un motiv pentru care ar fi implicată în această dispută pe care n-o înţelegea. Nici măcar nu privi spre sora ei, fixând cu privirea frumosul american.

- Nu ştiu de ce Eve reacţionează astfel. Credeam că am hotărât deja să-ţi acceptăm oferta.

Privirea albastră aruncată în direcţia ei era mult mai blândă.

- Nu-ţi face probleme. O să ne înţelegem, în cele din urmă. Spune-mi care valize sunt ale tale, ca să le pot pune în camera ta.

Mulţi dintre bărbaţii de acasă ar fi dat orice să primească un

astfel de zâmbet, reflectă Eve, urmărind expresia de pe figura surorii ei. Nu putea s-o învinovăţească pe Fleur pentru ceea ce simţea, dar nici nu putea renunţa la rolul pe care şi-l asumase. Dacă va trebui să se bată de una singură cu acest bărbat şi cu intenţiile ei, nu va da înapoi! De dragul dorinţelor mătuşii Laura, s-ar lupta cu întreaga lume, dacă ar fi nevoie!

Capitolul 2

Nu aveau timp să se schimbe înainte de masă. Eve fu nevoită să se mulţumească să se spele pe mâini şi să-şi aranjeze părul. La ieşirea din baie o găsi pe sora ei aşteptând-o, cu o expresie între revoltă şi regret.

-Presupun că ţi-ai spus că ar fi trebui să te susţin! izbucni aceasta, înainte ca Eve să poată spune vreun cuvânt. Ei bine, nu pot. Nu atâta vreme cât n-am nici cea mai mică idee de ce te porţi astfel!

Sora ei mai mare răspunse cu blândeţe:

- Nu trebuie să mă susţii. Poţi să nu te amesteci în această problemă.

- Dar nu pot să nu fac parte din ea, nu-i aşa? Jumătate din fermă este a mea- sau va fi în clipa în care se vor încheia formalităţile, declară Fleur cu hotărâre. Eve, vreau să renunţi la această atitudine. Am acelaşi drept ca şi tine să decid în această problemă!

- Desigur, fu Eve de acord. Dar sunt de părere că decizia finală trebuie luată după ce vedem ferma, nu eşti de acord? A fost casa mătuşii Laura vreme de atâţia ani. Nu ai nici un fel de sentiment faţă de ea?

- Nu în felul în care ai tu, după cum se vede, îşi muşcă buzele tânăra, privindu-şi sora cu reproş. Ai făcut planul înainte de plecarea de acasă, nu-i aşa? Ai ştiut că nu vrei să accepţi această ofertă, dar m-ai lăsat să cred că vom împărţi un milion de dolari!

- Nu este vorba că nu vreau să accept, doar că vreau să aştept să văd ce anume vindem, explică Eve cu răbdare.

-Vrei să spui că poate valora mai mult?

- Poate.

Nu era tocmai ce avea în gând, dar era suficient pentru moment.

-După cum ai spus, continuă ea, nu suntem încă proprietare cu drepturi depline. Cel puţin putem să aşteptăm până când vom fi.

După o pauză destul de mare, Fleur dădu din cap, încă reticentă, dar fiind de acord.

- Bine. Numai promite-mi că vei înceta să-l tratezi pe Brett ca pe un escroc, atât îţi cer.

Eve studie cu atenţie figura surorii ei, observând uşoara roşeaţă care i se întindea pe obraji.

-îţi place chiar atât de mult? întrebă ea încet.

Capul cu plete blonde se ridică, iar ochii frumoşi păreau să strălucească.

- E cel mai fabulos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Şi el mă place, îmi dau seama. Eve, te rog să nu strici lucrurile pentru mine!

Sora ei o privi neajutorată, neştiind prea bine cum să reacţioneze. îl cunoscuseră pe Brett Hanson doar de câteva ore. Ce să facă?

- E cu cel puţin zece ani mai mare decât tine, observă ea, fără prea multe speranţe că se va înţelege cu sora ei. Poate e chiar căsătorit.

- Nu este. L-am întrebat acum, când mi-a dus valizele în cameră. Oh, nu direct! L-am întrebat dacă soţia lui ni se va alătura la cină.

Foarte subtil, îşi spuse Eve, abţinându-se să comenteze. Fleur era prea obişnuită să aibă bărbaţii la picioare, ca să-şi mai facă probleme cu subterfugiile. Fiind genul de om care părea cu atâta claritate să fie, Brett Hanson va fi mai mult decât conştient de efectul pe care îl are asupra ei- şi va avea destulă experienţă să culeagă roadele atracţiei, dacă doreşte.

Dar dacă nu doreşte? Emoţia pe care i-o provocase acest gând era greu de explicat.

Poate că e prea protectoare, îşi spuse ea pe un ton defensiv; nu se gândeşte decât la binele şi fericirea surorii ei.

-Ar fi mai bine să mergem, spuse ea. Nu vrem să întârziem.

Cei doi bărbaţi erau deja la masă. Scaunul cu rotile în care era imobilizat Bart Hanson fu un şoc pe care fură nevoite să-l asimileze rapid. De ce Brett nu le avertizase despre acest lucru, nu putea să-şi seama. Dar acum nu mai avea nici o importanţă. Zarurile erau aruncate.

Relaţia dintre cei doi era uşor de observat. Tatăl era pur şi simplu o variantă mai bătrână a fiului. Privindu-l mai de aproape, se putea de asemenea observa că nu toate ridurile de pe figura lui fuseseră cauzate de vârstă. Acest bărbat suferise, poate încă suferea, deşi în ochii ridicaţi spre ele nu se zărea nici o urmă de durere.

- Nu-mi trebuie un certificat de naştere să ştiu că sunteţi rudele Laurei Cranley, declară el direct, în clipa în care se făcuseră prezentările, întorcându-se spre Eve. Arăţi exact cum arăta prima oară când a venit aici în urmă cu atât de mulţi ani- cu excepţia pantalonilor. Femeile nu purtau pantaloni în acele timpuri!

- Lucrurile se schimbă, zâmbi ea, sperând că înţelege punctul lui de vedere. Acum este o chestiune de confort, nu de efect.

Bărbatul zâmbi uşor.

- La fel de promptă şi în răspunsuri! spuse el, întorcându-se apoi spre Fleur. Văd că eşti cea frumoasă! Părul e adevărat?

- Te tachinează, interveni Brett, înainte ca tânăra să poată răspunde. încetează, tată! Abia a ajuns aici!

- Şi e mai mult decât binevenită, declară Bart, punându-şi mâinile puternice pe roţile scaunului. Nu e timpul să mergem la masă?

- Condu-ne, îl invită fiul lui.

Sala de mese era în cealaltă parte a casei. Ca şi restul, era o încăpere spaţioasă. Masa fusese pregătită pentru patru persoane. Brett se asigură că tinerele se aşezară la dreapta şi la stânga tatălui lui, apoi îşi luă locul lângă
Fleur- spre bucuria vizibilă a acesteia. Ochii albaştri care întâlniră privirea Evei erau provocatori, de parcă ar fi vrut s-o vadă protestând în faţa acestui aranjament.

Eliberat de apăsarea pălăriei, părul lui se bucla, des şi plin de viaţă. Totul era plin de viaţă la acest bărbat, reflectă tânăra cu acelaşi sentiment neliniştit. în orice adunare umană, ar fi atras imediat atenţia şi ascultatea celorlalţi, nu numai din cauza fizicului impresionant.

Maria le servi o masă substanţială, fără să spună nici un cuvânt.

-N-a vorbit niciodată prea mult, explică Bart la auzul comentariului Evei după plecarea femeii. Şi soţul ei e la fel. Mama lui Brett i-a angajat pe amândoi în urmă cu peste douăzeci de ani. S-au ocupat de această gospodărie după plecarea ei. Cea de-a doua soţie n-a fost prea preocupată de problemele casnice.

Bărbatului nu-i scăpă sclipirea din privirea ei.

-Oricum, o să auzi povestea destul de repede, zâmbi el, aşa că nu văd de ce n-aş spune de acum. în urmă cu patru ani m-am căsătorit cu o femeie mai mică decât mine cu douăzeci de ani. M-a părăsit la două săptămâni după accident...

Gestul lui scurt arătă spre scaunul cu rotile în care se afla. Ochii lui căutară privirea fiului lui, apoi clătină din cap, comentând:

- Nu e nici un nebun mai nebun ca un bătrân nebun!

-Cum s-a întâmplat? întrebă Eve cu calm, fără să privească în direcţia lui Brett.

-Calul meu a făcut un atac de cord şi a căzut, în timp ce eram în şa, veni răspunsul la fel de calm. Am căzut amândoi în acelaşi timp,

numai că el a căzut pe mine.

-îmi pare rău.

Părea nepotrivit, dar era singurul comentariu pe care îl putea face.

Ridicarea lui din umeri era filozofică.

-După aproape trei ani, m-am împăcat cu situaţia.

Din fericire, am un fiu care să se ocupe de mine. Oricum, mi-am planificat retragerea devreme, încă de la vârsta de treizeci de ani a lui Brett. Am anticipat cu un an, atâta tot, dădu el din cap, făcând o scurtă pauză. Brett mi-a spus că intenţionaţi să staţi la Circle Three, aşa e?

- Numai pentru o scurtă vreme, interveni repede Fleur. Eve e de părere că mătuşii Laura i-ar fi plăcut să petrecem câteva zile la ferma ei.

- Se poate. Era foarte ataşată de acest loc. Cu toate acestea, cred că va fi nevoie să aerisim puţin. Nu cred că s-a mai dus cineva acolo, numai dacă n-a mai trecut Connors?

Aruncă o privire întrebătoare către fiul lui.

- Nu era treaba lui, ridică acesta din umeri.

- Dar dacă mătuşa şi-ar fi revenit din boala ei, oricare ar fi fost aceasta, şi-ar fi dorit să se întoarcă acasă? întrebă Eve.

Răspunsul veni pe un ton rece.

-A avut o tumoră pe creier. Ştia că va muri cu mult înainte s-o părăsească luciditatea.

Şocul şi uimirea îi opriră orice replică ar fi avut în gând. Nu putu decât să rămână nemişcată, privindu-l cu ochi întunecaţi, până când lui Bart i se făcu milă de ea.

-Voia să fie cu oameni cunoscuţi înainte de moarte- de aceea a venit aici, în loc să se ducă la un azil. In ultimele două luni, am angajat o soră medicală care avea grijă de ea. N-a suferit mai mult

decât a fost posibil pentru noi. A primit toată medicaţia necesară. A murit liniştită, în somn.

- Biata mătuşă Laura, murmură Fleur cu simpatie. Măcar dacă am fi ştiut...

- N-aţi fi putut face mai mult pentru ea, o asigură Brett, primind o privire recunoscătoare.

- încerci doar să mă faci să mă simt mai bine.

- Chiar dacă aşa stau lucrurile, are dreptate. N-aţi fi putut face mai mult, interveni Bart. N-are sens să ne mai gândim la asta. Intorcându-ne la problema casei, o să trimitem pe cineva acolo să vadă cum stau lucrurile, imediat ce Alex Shane îşi dă acordul. Poate o să dureze vreo două zile, dar nu e nici o grabă. Suntem foarte încântaţi să vă avem aici.

Eve zâmbi, comentând doar în sinea ei.

- Suntem foarte recunoscătoare pentru ospitaJitea dumneavoastră, domnule Hanson, dar nu vrem să abuzăm de ea.

- Nici n-o veţi face. Două figuri frumoase la masă înveselesc întreaga zi pentru un bărbat.

Nu avea nevoie să vadă ridicarea ironică din sprâncene a lui Brett ca să-i simtă reacţia la această declaraţie. Tatăl lui observase foarte bine: Fleur era cea frumoasă. îi întâlni ochii albaştri fără nici o tresărire. N-are decât, dacă vrea s-o ironizeze. Nu va reuşi s-o irite. Ştia foarte bine cum arată.

- Cât de departe este cel mai apropiat oraş? întrebă ea pe un ton calm.

- Suntem cam la jumătatea distanţei dintre Sebring şi Yeehaw Junction, răspunse Brett. Dar depinde de ce numeşti oraş. Mai există şi LeesviJle, cinci mile spre vest. Un magazin, un bar şi un restaurant- nimic altceva.

- Destul de mare ca să aibă şerif şi închisoare, observă şi tatăl

lui. E un locşor destul de frumos. Dacă n-ai nimic de făcut în după-amiaza asta, de ce nu duci fetele să-l vadă?

-Poate cu altă ocazie, vru să spună Eve, dar Fleur i-o luase înainte.

-Oh, ar fi minunat! se entuziasm' tânăra. Poţi, Brett?

-De ce nu? ridică el din umeri, apoi o privi pe Eve cu ironie: dacă nu vrei să vii, poţi să-i ţii companie tatei.

-în nici un caz! exclamă bărbatul. N-a bătut atât drum ca să stea cu un bătrân!

-Nu, fu ea de acord imediat, dar vreau să stau cu dumneavoastră.

Zâmbetul lui era apreciativ.

-în acest caz, o să te las.

Fleur arăta ca o pisică în faţa unui întreg bol de frişcă. Nu se gândise nici o clipă că îl va avea pe Brett doar pentru ea.

-Trebuie să mă schimb, în acest caz, declară ea.

Sper că nu te deranjează să aştepţi, nu-i aşa?

-Nu în cazul în care presupun că merită aşteptarea, răspunse el zâmbind. Ne vedem în faţă, după ce vei fi gata.

Se îndreptară cu toţii spre salon în acelaşi timp. Eve abia reuşi să se abţină să nu strângă masa. Pe de o parte, nu credea că reacţia celor doi Hanson ar fi prea plăcută, iar pe de altă parte, Maria în mod sigur n-ar fi apreciat o astfel de intervenţie în munca ei. Trăiau într-o lume diferită. Trebuia să se obişnuiască mai repede cu schimbările de statut.

-Să ieşim pe terasă, propuse Bart, în vreme ce Fleur dispăruse la etaj să se schimbe. în acest anotimp este prea plăcut să stai în casă.

Brett făcu o mişcare să încerce să-l ajute în timp ce se îndrepta spre uşile salonului, oprindu-se la un moment dat să ridice pălăria

pe care o purtase şi care rămăsese pe o canapea de piele. Eve se întrebase în prima clipă de ce nu luaseră un scaun cu rotile electric. Urmărindu-l pe Brett care îl conducea cu abilitate şi observând umerii robuşti şi braţele puternice, ajunse la concluzia că măcar astfel bărbatului îi putea rămâne satisfacţia de a păstra măcar jumătatea superioară a corpului în stare fizică bună. Pantalonii albaştri pe care îi purta nu puteau ascunde picioarele subţiri.

Pe terasă erau scaune confortabile şi o masă scundă, aranjată spre margine. Din acest loc, se putea privi dincolo de gospodărie, spre terenurile întinse, acoperite cu păşuni şi păduri. Se vedeau oameni venind şi plecând din diferitele clădiri, dar nici pe jumătate agitaţia pe care o anticipase Eve.

- Cea mai mare parte dintre angajaţi sunt deja plecaţi cu vitele, spuse Bart, simţind întrebarea nerostită. E o perioadă foarte ocupată.

Privirile ei se întoarseră de la scena din faţă, spre bărbatul care se sprijinea de marginea balustradei.

-Nu te duci împreună cu angajaţii? întrebă ea curioasă, dar cu o expresie deschisă, ca să arate că nu voia decât să se intereseze.

- Desigur, dădu el din cap. Dar azi am avut altceva de făcut.

-Adică să ne iei pe noi? ridică tânăra din sprâncene.

Ai fi putut trimite pe altcineva, nu ne-am fi simţit jignite. Nu-mi face plăcere să ştiu că ţi-ai neglijat îndatoririle doar de dragul nostru.

Ironia ascunsă în spatele acestor cuvinte nu-i scăpă bărbatului; era vizibil din îngustarea ochilor şi din încordarea spatelui.

- Nu e nici un deranj, răspunse el. Lucrul merge înainte, fie că sunt sau nu aici.

- Avem o echipă foarte bună, interveni tatăl lui. Cei mai mulţi dintre ei sunt angajaţii noştri de ani buni. O să fie prin preajmă

înainte de sfârşitul săptămânii, aşa că, dacă vrei să vezi cum stă treaba la o fermă, vei descoperi în următoarele două zile. Poţi să călăreşti?

- Puţin, dădu tânăra din cap, conştientă că fusese în şa doar de trei ori în viaţă, dar nedorind să recunoască acest lucru. Presupun că depinde de cât de departe trebuie să merg.

- Vitele sunt adunate pe păşunea din sud, anunţă Brett. E o jumătate de oră de mers cu maşina până la poartă. Nu folosim caii decât pentru conducerea turmei. Poţi să vezi tot ce te interesează de la o distanţă sigură.

- Vreau să văd totul, replică ea imediat, înfruntându-i privirea. Altfel, n-are nici un sens.

El ridică din umeri.

- O să te duc mâine, dacă eşti atât de nerăbdătoare.

Privirea lui se îndreptă spre uşa pe care tocmai ieşise Fleur, iar un uşor fluierat admirativ îi scăpă de pe buze.

- Asta este ceea ce numesc privelişte pentru ochi însetaţi! murmură el.

Nu se poate spune că nu ştie ce efect are, îşi spuse Eve în gând, amuzată
de modul în care sora ei poza, mişcându-se provocator. Purta o rochie lungă şi strâmtă, care îi punea în valoare silueta subţire. îi picioare avea o pereche de sandale din curele subţiri. Nu se potrivea în nici un fel ca îmbrăcăminte pentru vizitarea orăşelului despre care vorbise Bart, dar nu asta nu era o preocupare pentru Fleur. Singura ei problemă era impactul iniţial.

- Sunt gata, anunţă ea cu un zâmbet larg.

Sper că nu te-am ţinut prea mult!

- Nici un pic, dădu Brett din cap, îndreptându-şi spatele. Arăţi numai bună de mâncat!

îşi luă pălăria de pe masa pe care o aruncase şi o puse pe cap, cu un zâmbet slab.

- Stai unde eşti, îi ceru el. O să aduc maşina la scară.

După plecarea lui se lăsă liniştea. Bart fu primul care vorbi:

- Ai grijă să nu te împiedici de ceva şi să cazi, cu tocurile acelea. Poate fi periculos.

Un mod politicos de a spune cât de total de nepotrivită cu ocazia era toaleta, îşi dădu seama Eve, conştientă în acelaşi timp că Fleur va ignora mesajul, chiar dacă îl va primi. Poate că, dacă ar veni de la Brett, l-ar accepta, dar bărbatului nu părea să-i pese prea tare. O vedea pe tânără ca pe o copilă ale cărei toane trebuie îndurate, dar nu mai mult de atât, era foarte sigură. Nu-i va păsa că va lăsa o impresie proastă în minţile celor cu care se vor întâlni.

Maşina cu care plecară era mare şi strălucitoare, mult mai luxoasă decât avuseseră vreodată ocazia să vadă. Figura lui Fleur era plină de încântare în clipa în care se aşeză în faţă, lângă Brett. Bărbatul şi maşina erau la fel de impresionante, părând tot ce-şi doreşte pentru moment. Eve nu putea decât să spere că această izbucnire de entuziasm va trece, acum se întâmpla de obicei, deşi ştia că circumstanţele sunt cu totul diferite. Brett o impresionase foarte tare pe sora ei, iar aceasta era puţin spus. Dacă îşi dădea seama de acest lucru, iar ea era sigură că era conştient de efectul pe care îl avusese, rămânea alegerea lui dacă o încurajează sau nu în vreun fel. Oare putea face alegerea cea mai bună?

- E dificil să vă văd pe voi două ca nişte surori, comentă Bart cu sinceritate după plecarea maşinii. Sunteţi la fel de diferite ca brânza de cretă!

- A fost întotdeauna cea atrăgătoate, dădu tânăra din cap, auzind pufnitul lui ironic.

- Nu despre asta vorbesc, şi ştii foarte bine!

Copila n-are un gând în capul ei drăgălaş care să coste o para chioară!

Răspunsul ei fu rapid şi nechibzuit, izvorând din sentimentul de protecţie faţă de sora ei.

- Poate că, dacă sunteţi într-un scaun cu rotile, credeţi că puteţi spune orice doriţi, fără să vă temeţi că veţi fi contrazis, domnule Hanson, dar nu sunt de acord cu acest gen de indulgenţă. în nici un caz sora mea nu are o inteligenţă sub medie!

îi pauza destul de lungă care urmă, Eve simţi că se îmbujorează de jenă. Acest bărbat era gazda ei; iar ceea ce tocmai spusese era de neiertat. Nici măcar nu putea să se uite la el.

- îmi pare rău... începu ea să se scuze, dar bărbatul ridică o mână, oprind-o.

- Să nu-ţi fie. Eşti singura persoană, în afară de propriul meu fiu, care nu vede acest scaun cu rotile drept un motiv să-mi facă mereu pe plac. Sunt recunoscător pentru acest lucru, zâmbi el larg. Nu că ar schimba în vreun fel ceea ce cred, dar să ne înţelegem. Nu critic în nici un fel capacităţile creierului ei, ci felul în care îl foloseşte.

- Nu o cunoaşteţi decât de două ore, protestă Eve.

- E destul de mult timp ca să pot face o comparaţie între voi două. Sunt dispus să fac un pariu că tu ai fost cea care a avut grijă de tot, din punct de vedere financiar, de la moartea mamei voastre.

Zâmbetul deveni mai larg.

- Nu eşti pregătită să mă minţi cu adevărat, o ironiză el.

- Am câştigat mai bine decât ea, recunoscu ea, încă în defensivă, aşa că e firesc s-o fi făcut eu.

- Dar nu în întregime.

- Fleur şi-a plătit partea ei.

Eve alesese să se gândească doar la rarele ocazii în care sora ei îi dăduse bani pentru cheltuieli. La urma urmei, din când în când e

mai bine decât niciodată.

Bart o privea cu atenţie, gânditor.

- Ai folosit timpul trecut. Asta înseamnă cumva că nu mai vrei să te întorci acolo?

- Am renunţat amândouă la slujbele noastre, admise ea, ridicând din umeri. N-avea sens să le mai păstrăm, chiar dacă ne-ar fi dat concediu prelungit ca să venim aici.

-Aşadar, ce planuri aveţi pentru viitor?

Eve ridică sprâncenele jenată, nefiind încă pregătită să vorbească despre această problemă.

- Nu ne-am hotărât, răspunse ea. încă ne străduim să ne obişnuim cu ideea că suntem proprietarele unei întinderi atât de mari de pământ.

- Pământul nu vă este de nici un folos, dacă nu sunteţi capabile să-l utilizaţi, observă el. Sau poate că v-aţi gândit să învăţaţi să aveţi grijă de o fermă?

Tânăra îl privi cu un zâmbet amuzat.

- Sunt chiar atât de uşor de citit?

Era rândul lui Bart să ridice din umeri.

- Din ceea ce spunea Brett înainte de masă, nu te-ai străduit prea tare să ascunzi ce părere ai despre oferta pe care v-a făcut-o.

- Pe care a făcut-o? Asta înseamnă că nu sunteţi implicat?

-I-am transmis fiului meu controlul asupra fermei în ziua în care am aflat că nu voi mai merge vreodată, spuse el fără să arate nici o emoţie. V-am spus acest lucru la masă.

- Nu mi-am dat seama că asta însemna controlul total.

- Nu are nici un rost să fac altfel. E foarte capabil.

Tânăra îşi muşcă buzele.

- Nu mă îndoiesc.

- Dar încă nu poţi să-l crezi că urmează dorinţele Laurei? clătină

el din cap, oprind-o cu un gest să răspundă. Nu e decât problema voastră, nu pot fi obiectiv.

Vreau însă să te avertizez că este foarte hotărât să-şi pună planurile în aplicare.

-La fel sunt şi eu, declară ea cu hotărâre.

Se lăsă tăcerea. Când bărbatul vorbi din nou, Eve bănuia deja despre ce vrea să spună:

-Ce părere are sora ta despre acest lucru?

-Vrea să vindem.

Era o pierdere de timp să încerce să ascundă adevărul, când o simplă întrebare adresată lui Fleur ar fi clarificat lucrurile.

-Are dreptul la jumătate din proprietate.

-Ştiu, dădu din cap Eve, privindu-l cu onestitate. Poate că sunt în acelaşi timp egoistă şi proastă, dorind să mă agăţ de ceva despre care nu ştiu absolut nimic, dar cel puţin mi-aş dori să văd ferma înainte să iau decizia finală.

-Presupun că Brett nu s-a gândit nici un moment că poţi fi mai mult decât interesată doar pentru moment. Aşa că e mai bine să fii cinstită cu el. Să-i spui ce simţi. Poate că este posibil să ajungeţi la un soi de compromis.

-Ce fel de compromis?

-Ei bine, presupun că ar fi de acord să rămâneţi în casă.

-Ca un soi de chiriaşi? clătină Eve din cap. Nu e nimic personal, domnule Hanson, dar nu cred că un astfel de aranjament ar merge.

-Eşti foarte încăpăţânată, nu-i aşa? întrebă el, studiindu-i figura cu atenţie. Nu cred deloc replica aceea: „nu e nimic personal". Ce a făcut sau a spus fiul meu, contrazicându-te? Ştiu că a mai adus persoane în astfel de stări, dar n-a fost niciodată vorba despre o femeie.

Tânăra îşi putea foarte bine imagina acest lucru. Nu avea nici o

îndoială că-i era de-ajuns să ridice un deget ca să aibă toate femeile din zonă la picioare, doar ca să-i facă pe plac. Fleur era dovada vie a acestui lucru. Ridică din umeri.

- N-a făcut nimic special, cred. Nu sunt o persoană foarte dificilă.

- Da, mi-am dat seama de acest lucru, comentă Bart cu ironie.

E cazul să rezolvaţi lucrurile între voi. Eu am spus tot ce am de spus.

Eve acceptă abandonarea subiectului fără supărare, recunoscătoare pentru răbdarea arătată deja. Era deja mai mult decât sigură că nu i se va arăta aceeaşi toleranţă în ceea ce-l priveşte pe Brett Hanson. Bătălia abia urma să vină.

Trecuse deja de ora şase când cei doi se întoarseră. Eve era în camera ei, schimbându-se pentru cină, care aici se servea la ora şapte. Fleur intră fără să se mai obosească să bată, cu figura luminată de o strălucire interioară.

- Te-ai întrebat unde am fost? zâmbi ea. Brett m-a luat la o plimbare lungă, după ce am vizitat Leesville. Voia să-mi arate o parte din Diamond Bar. Şi, într-adevăr, era doar o mică parte! Mi-a spus că ne-ar lua întreaga zi să facem un tur al fermei- o sută optsprezece mii de acri! în mod clar, proprietatea mătuşii Laura e pusă în umbră de o asemenea întindere!

-Aţi ajuns până acolo? întrebă Eve, conştientă de valul de resentimente care o copleşiseră.

- Numai de-a lungul gardului de hotar. E uşor de văzut de ce Brett e foarte dornic să adauge şi această proprietate la terenurile lui. Trece exact prin mijlocul fermei. O mie de lire un acru, acesta pare să fie preţul.

- Acesta este preţul standard, o întrerupse sora ei. M-am interesat înainte de plecare. Fleur, nu ne face nici o favoare. Am putea primi acelaşi preţ de la oricine altcineva.

-Numai că nimeni n-ar vrea să-l cumpere, ţinând cont de locul unde este situat.

Tânăra vorbea cu prea multă uşurinţă, ca să nu repete de fapt ceea ce i se spusese. Din câte se părea, plimbarea de după-amiază îşi atinsese scopul. Brett o atrăsese pe Fleur în totalitate de partea lui. Eve încercă o schimbare de tactică, cunoscând prea bine ce puţine şanse avea.

-îţi dai seama că, după ce vom vinde proprietatea, nu vom mai avea nici un motiv să stăm în această ţară?

-Nu neapărat, declară sora ei, cu o sclipire în ochi.

Brett spune că putem rămâne la Circle Three cât dorim de mult. Nu e interesat de casă.

-Ce generos din partea lui!

Eve se întinse spre rochia albă de bumbac pe care o întinsese pe pat, trăgând-o repede pe ea. îndreptându-se spre măsuţa de toaletă, se aşeză pe scaun şi luă peria. Avea impresia că are gesturi mecanice, de robot.

-Cina se serveşte la ora şapte, spuse ea imaginii din oglindă a surorii ei. Nu e cazul să te gândeşti să te pregăteşti?

-Eşti geloasă, nu-i aşa? declară brusc sora ei. Nu te-ai fi purtat astfel dacă Brett ar fi fost atras de tine, nu de mine!

- Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Brett Hanson, negă Eve, cuvintele sunând fals şi în propriile urechi.

Se strădui însă să continue:

-Nu-mi pasă decât să nu fii rănită. Nu e ca băieţii de acasă de la noi, Fleur.

-Nu trebuie să-mi spui acest lucru, zâmbi Fleur, privind-o de sus. Brett e un bărbat, nu un copil. N-am mai cunoscut pe nimeni ca el vreodată. E atât de... de sigur pe el!

Şi nu-i pasă în nici un fel de ceilalţi, completă Eve în gând cu

furie, urmărind figura expresivă a surorii ei. Nu e îndoială că pasiunea lui Fleur era pentru el în acelaşi timp flatantă şi amuzantă; în mod sigur, nu făcea nici un efort s-o aducă înapoi cu picioarele pe pământ.

-Abia l-ai cunoscut, observă ea, fără prea multe speranţe că se va face înţeleasă. Nu te lăsa dusă de val.

-Chiar eşti geloasă! exclamă sora ei cu încăpăţânare. Eve, lasă-mă în pace, atât îţi cer. Am douăzeci şi unu de ani, nu şaisprezece! Brett îşi dă seama de acest lucru, chiar dacă tu n-o faci!

Brett are nevoie să afle cum stau lucrurile în mai mult de un singur domeniu, îşi spuse tânăra cu iritare, privindu-şi posomorâtă sora care ieşise trântind uşa. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 3

Fu o seară lungă şi destul de plictisitoare. Bart căutase câteva fotografii vechi, făcute la o petrecere la care venise mătuşa Laura împreună cu soţul ei. într-una dintre ele, Bart râdea din toată inima cu amândoi, demonstrând astfel lipsa de animozitate dintre vecini. Lui Eve i se strânse inima, văzându-l în picioare. Oricât de mult se obişnuise cu situaţia, i se părea imposibil să nu simtă o urmă de amărăciune la vederea a ceea ce pierduse.

-îmi pare rău că nu am fotografii mai recente, spuse el. Probabil că veţi găsi destule acasă. Laura iubea fotografiile- obişnuia să le spună „nostalgii instant".

Zâmbetul lui era melancolic.

-Era o femeie foarte plăcută, adăugă bărbatul. Mama lui Brett ţinea foarte mult la ea.

Eve ar fi vrut să întrebe dacă nu are fotografii ale primei lui soţii, dar chiar dacă Brett nu părea prea interesat de discuţiile lor, prezenţa lui în încăpere o împiedica. Aşezat lângă Fleur pe o canapea, asculta spusele tinerei cu un zâmbet slab pe buze, aproape ironic, cu un braţ sprijinit neglijent de spătarul canapelei, în spatele ei. Probabil că la fiecare mişcare, ceafa ei îl atingea. Suprinzându-i privirea îndreptată spre ea pentru o clipă, Eve nu făcu nici un efort să-şi ascundă dispreţul.

Se juca astfel cu sora ei dintr-un singur motiv- s-o convingă să vândă. Nici măcar nu-i păsa că ea se va implica emoţional.

- Dacă mai vrei să mergi cu mine mâine dimineaţă, spuse el în clipa în care se servi cafeaua, o să plec la ora şase. Crezi că te poţi trezi?

- Unde să mergeţi? interveni Fleur, înainte ca sora ei să poată răspunde.

- Pe păşunea din sud, răspunse el. Sora ta vrea să vadă ce

înseamnă viaţa la fermă.

-Şi eu vreau, pretinse tânăra. Sper că sunt inclusă în această invitaţie!

-Doar dacă vrei să fii, ridică el din umeri, nelăsând să se vadă ce gândea, dar continuând s-o privească pe Eve. Ei bine?

-Voi fi gata, spuse ea.

-O să fim amândouă, adăugă Fleur ca un copil bosumflat.

-Dacă intenţionaţi să vă treziţi înainte de ora şase, poate că n-ar fi o idee proastă să vă duceţi la culcare devreme, sugeră Bart, aruncând o privire spre ceasul de pe perete. Eu mă voi duce oricum, dacă nu deranjează pe cineva. După douăsprezece ore în acest scaun, încep să mă doară şi zone pe care nu le mai simt.

Zâmbetul lui larg îndepărta orice urmă de autocompătimire din cuvintele
lui.

- O să fiţi plecaţi mult înainte să mă trezesc. Aşadar, ne vedem mâine după ce vă întoarceţi.

Brett nu făcu nici o mişcare să-l însoţească pe tatăl lui, lăsând-o pe Eve să tragă concluzia că nu avea nevoie de ajutor. Sau poate că soţul Mariei, pe nume Juan, era suficient pentru a-i oferi cele necesare. După plecarea lui Bart, se lăsă tăcerea pentru câteva minute. Eve fu prima care o întrerupse, prefăcându-se obosită.

- Tatăl tău are dreptate, cred că e o idee destul de bună să mă duc devreme la culcare, spuse ea. Cred că încă nu mi-am revenit în totalitate după călătorie.

Se ridică încet în picioare, privindu-şi sora.

-Vii? întrebă ea.

Fleur zâmbi şi ridică din umeri.

-Nu sunt deloc obosită. Cred că vreau să mă duc la o plimbare înainte de culcare. Una scurtă, desigur, chiar dacă nu prea mă pot

rătăci, nu-i aşa?

-S-ar putea să dai peste vreo surpriză, zâmbi uşor Brett. Şerpii pot alege cele mai ciudate locuri pentru a se pregăti de culcare. Cred că am şi eu nevoie de un pic de aer proaspăt.

Exact asta îşi dorea şi Fleur, îşi spuse Eve, iar manevra ei nu era deloc prea îndemânatică. Dar nici nu avea de ce să fie îndemânatică. Brett părea să dea impresia unui bărbat mulţumit să urmeze orice mişcare a ei. Poate că se înşelase în privinţa lui şi dorea să fie împreună cu sora ei mai mică doar de dragul ei. O figură frumoasă şi o atitudine de învingător pot face minuni şi să întoarcă multe capete.

Dar respinse imediat această idee, foarte sigură pe ea. Nu era cazul lui Brett Hanson; e un bărbat prea autoritar pentru aşa ceva. Planurile lui pentru Fleur includ poate să-i facă pe plac, dar atâta vreme cât nu contrazic punctele lui de vedere. Măcar dacă ar putea s-o facă pe sora ei să vadă dincolo de visul pe care începuse atât de repede să-l creeze!

Eve era deja de aproape o jumătate de oră în pat, când un zgomot uşor din camera vecină îi spuse că sora ei se retrăsese în cele din urmă în camera ei. Acest lucru ar fi trebuit s-o liniştească, dar nu reuşi. în patul acesta, la distanţă de mii de kilometri de tot ce-i era familiar, găsea somnul imposibil. Nimic nu mergea aşa cum planificase. Poate nici nu va merge. Probabil că mătuşa Laura se simţise la fel de stingheră în primele zile când venise aici, dar avea bărbatul pe care-l iubea lângă ea. Se putuse sprijini pe el şi putuse învăţa de la el. Oare n-ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas acasă, în Anglia, lăsând avocaţii să se ocupe de formalităţi?

Şi să-şi fi petrecut întreaga viaţă întrebându-se ce anume ratase? Ştia foarte bine că aşa ar fi stat lucrurile. Nu, călătoria fusese necesară, chiar dacă lucrurile nu merseseră tocmai aşa cum

sperase. Dar e suficient să mai aibă puţină răbdare, nu-i aşa? Sunt în această ţară abia de câteva ore. Cum poate să se simtă deja învinsă şi fără speranţă?

După încă o jumătate de oră de învârtit în pat, îşi puse un halat de bumbac pe care îl legă în talie. Nu ştia nici ea unde vrea să se ducă. Tot ce ştia era că nu mai suportă să fie închisă între aceşti pereţi de beton.

Casa era tăcută, toate luminile erau stinse. Găsi uşa deschisă şi ieşi în noaptea caldă şi parfumată de miresme cu un oftat de uşurare. Era mult mai bine. Dacă ar putea sta aici pe terasă pentru o vreme, şi-ar putea clarifica măcar o parte din gânduri. Se îndreptă spre balustradă şi se sprijini în coate, aruncând o privire spre linia orizontului. Din loc în loc se zăreau luminiţe şi răsunau câteva sunete stinse, dar nimic nu părea să se mişte. Un câine lătră nu foarte departe, iar singurul răspuns fu nechezatul slab al unui cal.

- Nu poţi să dormi? răsună vocea lui Brett dintr-un colţ întunecat al terasei. Se întâmplă frecvent în prima noapte într-un pat străin.

Degetele Evei prinseseră marginea de lemn a balustradei într-un spasm involuntar. Acum se relaxară din nou, deşi restul corpului rămase în continuare tensionat. Se strădui să se întoarcă încet, fără grabă, căutând forma corpului lui vizibilă într-un scaun jos.

- Nu mi-am dat seama că mai este cineva aici.

Mai degrabă simţi decât văzu ridicarea lui din umeri.

- Tocmai mă gândeam să mă duc la culcare.

- Nu mă lăsa să te împiedic.

- De ce nu? Mi se pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul să punem lucrurile la punct.

Inima ei începu să bată mai tare, apoi se linişti.

- Nu avem ce pune la punct- nu aşa cum crezi. Am modul meu de a vedea lucrurile, iar tu îl ai pe al tău.

-Şi nu se vor întâlni niciodată, o ironiză el. Uiţi o problemă măruntă, dar importantă. Sora ta nu este de acord cu tine.

-Spune-mi ceva ce nu ştiu, replică Eve. Dar ce anume vrei să spui?

Că trebuie să cedez pentru că asta este ce vrea Fleur?

-Are drepturile ei.

-La fel le am şi eu. Ale ei nu sunt mai importante decât ale mele.

-Cel puţin, ale ei sunt practice, observă el. îşi cunoaşte propriile limite!

Eve zâmbi slab.

-N-am nici o intenţie să mă ocup eu însămi de fermă. O să găsesc pe cineva care s-o facă pentru mine- adică pentru noi. De exemplu, acest Connors despre care vorbea tatăl tău. Este administratorul fermei?

Răspunsul veni după o scurtă pauză.

-Rolul lui este să asculte ordinele date, nu să se ocupe de toată ferma.

-în acest caz, cine a făcut-o în timp ce mătuşa mea era bolnavă?

-Eu, răspunse el simplu.

Această replică o surprinse, dar îşi reveni destul de repede.

-Trebuie să fi fost spre binele tău.

-Cum anume? întrebă el pe acelaşi ton calm. Oferta este făcută pentru pământ. Numai pentru pământ. Nu sunt interesat de altceva.

Eve îl privi lung, iar ochii i se adaptaseră destul de mult la întuneric încât să-i poată distinge trăsăturile.

-în acest caz, de ce te-ai mai obosit? De ce n-ai lăsat restul să se ducă de râpă?

- Pentru că Laura era fericită ştiind că ferma ei este în continuare productivă. I-a dat lui Jos cuvântul că o va păstra în producţie pe perioada vieţii ei.

Rămase o vreme tăcut, începând să zâmbească ironic dându-şi seama că nu avea ce replică să-i dea.

- N-are nici o importanţă pentru tine, nu-i aşa? o provocă el. Eşti în continuare suspicioasă în legătură cu motivele mele. Te gândeşti cumva că i-am făcut pe plac doar în speranţa că-şi va schimba testamentul?

- Ceva de genul ăsta, declară ea fără să clipească.

In acelaşi mod în care îi faci pe plac surorii mele în speranţa că o să mă convingă să-mi schimb punctul de vedere.

- Crezi că asta fac? întrebă el amuzat. Presupun că nu ţi-a trecut prin cap ideea că sora ta poate avea şi alte atracţii?

-Are, desigur. Dar asta e un bonus, nu?

Incerca din răsputeri să păstreze un ton egal.

- Nu te-ai gândit însă că poate fi vulnerabilă? Sau nu-ţi pasă?

Râsul lui uşor era sarcastic.

- Cred că faptul că a trebuit să intri mereu în competiţie cu Fleur, care arată mai bine, te-a afectat destul de tare, nu-i aşa?

Eve comentă, provocator:

-Tot nu mi-ai răspuns la întrebare...

- Nu cred că am ce să-ţi răspund. Nu e minoră...

- Nu are nici un fel de experienţă cu bărbaţi ca tine!

- Dar tu ai? o ironiză el. Vrei să-mi spui mai exact în ce categorie mă încadrezi?

- Prefăcut, veni imediat răspunsul ei. Oricum, foloseşti orice şi pe oricine ca să ajungi acolo unde vrei!

-Asta crezi tu?

- Da, asta cred, răspunse ea, făcând un pas înapoi. Nu văd nici

un motiv pentru care am continua această convorbire.

-Nici eu.

Brett fu în picioare înainte să-şi dea seama că intenţiona să se ridice, acoperind distanţa dintre ei din doi paşi mari. Tânăra prinse doar o sclipire din expresia lui hotărâtă, înainte s-o tragă spre el, luându-i gura în stăpânire cu buze ferme. Braţele lui erau ca nişte benzi metalice, imobilizând-o.

Eve încetă să se zbată după prima reacţie involuntară, apoi se lăsă moale, hotărâtă să nu-i ofere nici un soi de satisfacţie. Numai că propriul ei corp refuza să rămână inert, iar pielea ei sensibilă se înfioră la atingere. Sărutul lui deveni mai insisten şi mai profund, cerând un răspuns.

Părea că o atinge în profunzimea fiinţei ei.

Neajutorată, simţi că buzele ei se mişcă singure, deschizându-se şi lipindu-se de ale lui. Corpul ei suplu se mulă cu de la sine putere pe contururile lui puternice. Abia când braţele lui coborâră pe şolduri, trăgând-o şi mai aproape, o parte din raţiune se trezi la viaţă. Dându-şi seama ce vrea cu adevărat, se revoltă împotriva puterii senzuale care o cucerise.

Cu amândouă palmele fixate pe pieptul lui lat, îl împinse cu putere, străduindu-se să-şi recapete raţiunea. Nu conta ce părere avea despre ea. Era imposibil să conteze acest lucru. Cedase unui moment trecător de slăbiciune, atâta tot. Nu avea nici un mod în care să folosească acest lucru împotriva ei.

-Poate că nu m-am concentrat pe sora pe care trebuia, murmură Brett, blocându-i trecerea. Ce să spun despre focurile ascunse? Comportamentul tău rece, britanic şi virginal m-a păcălit în totalitate.

Eve se străduí din toate puterile să-şi controleze vocea.

-Să nu citeşti prea multe în reacţia mea. M-ai luat prin

surprindere, asta e tot.

- Mi-ar plăcea să te iau oricum, continuă el cu aceeaşi blândeţe, dar în vocea lui se strecurase un ton neliniştitor. Aici şi acum, nu mi-ar plăcea nimic altceva mai mult. A trecut atât timp de când m-am lăsat cucerit atât de repede de o femeie. Ce părere ai? Să rezolvăm diferenţele de opinie în pat?

Tânăra tresări, îmbujorându-se. Poate că ea provocase această situaţie, iar el nu părea genul de bărbat care s-o lase să scape uşor.

- Consider-o mai degrabă o experienţă de viaţă, declară ea cu dispreţ. Nu sunt o aventură de o noapte! Acum, te rog să te dai la o parte din drumul meu!

El nu făcu nici o mişcare, privind-o cu ochii îngustaţi.

- Ştii ce, cred că e mai mult în legătură cu tine decât se vede la prima vedere. Ştiai că sunt încă aici, nu-i aşa? Ai ieşit din cameră cu un scop precis.

- Nu e adevărat, răspunse ea, încercând să se strecoare pe lângă el. Ce motiv aş fi putut avea?

- Nu sunt sigur. Nu ştiu decât că m-ai provocat intenţionat să mă apropii de tine.

O mână se strecură sub bărbia ei, ridicând-o s-o poată privi mai bine. Ochii albaştri străluceau ciudat.

-Ai început să mă înţepi din prima clipă în care ne-am cunoscut. De ce?

Eve îi întâlni privirea fără o tresărire.

- Credeam că e evident. Ai intrat în holul hotelului de parcă ai fi fost proprietarul tuturor, al oamenilor ca şi al clădirii!

-Vrei să-mi spui că ai fi fost mai receptivă dacă aş fi intrat în genunchi?

- Nu te obosi încercând să mă ridiculizezi, replică ea. Nu mi-ai plăcut din prima clipă, după cum nu te plac nici acum. Ceea ce s-a

întâmplat în urmă cu câteva minute nu are nici un sens. E doar o reacţie chimică. Dacă aduci anumite elemente împreună, poţi fi sigur că vor intra în reacţie.

-Şi încă în ce reacţie! o ironiză el.

Fără nici un gest care s-o pregătească, mâna lui coborî brusc, prinzându-i sânul şi provocându-i un geamăt involuntar.

-După cum se vede, rezultatele sunt rezistente în timp, murmură el. Mă întreb cât îmi va lua să te aduc pe punctul de a exploda?

Eve se strădui să ignore senzaţia care îi întindea nervii la maximum, dorind să nu-i dea plăcerea s-o vadă jenată.

-Mai mult decât ai vrea să iroseşti, mârâi ea. Nu mă împotrivesc, dacă asta doreşti. Dacă ai nevoie de stimulente, n-ai decât să le cauţi în altă parte

-Adică la sora ta?

-Nu!

Cu dinţii încleştaţi, se strădui să-şi ţină mintea departe de mişcarea degetelor lui pe piept, fiebinţi prin materialul subţire.

-Numai las-o pe Fleur în pace, ai înţeles? se răsti ea. Las-o în pace!

-Obligă-mă, o invită el pe acelaşi ton scăzut.

Ii atinse gâtul cu buzele, apoi urcă încet spre colţul gurii cu mişcări mici.

-încetează să-mi mai faci probleme în legătură cu Circle Three.

Am aşteptat destulă vreme pentru acel pământ.

Era din ce în ce mai greu să stăpânească senzaţiile care o copleşeau, să calmeze furtuna din sângele ei. Nu dorea decât să cedeze dorinţei urgente de a-l atinge, la fel cum o atingea el, să-şi strecoare mâinile sub cămaşa lui, până la căldura pielii şi la fermitatea muşchilor. Răspunsul la cuvintele lui veni cu o voce pe

care abia şi-o recunoscu:

- Şi poţi continua să aştepţi!

- Foarte bine, acum ştim amândoi pe ce poziţie ne aflăm, dădu el din cap, retrăgându-şi mâna şi zâmbind ironic la vederea mişcării ei involuntare. Cred că n-ar fi durat chiar atât de mult, la urma urmei. Nu că nu vor mai fi şi alte ocazii. Este foarte interesant să te compar cu Fleur. Cum de a reuşit să rămână atât de naivă?

- Poate pentru că singurii bărbaţi pe care i-a cunoscut au tratat-o cu acel respect de care tu n-ai auzit niciodată!

- Ei! Am spus naivă, nu neexperimentată.

Eve tresări.

- Vrei să spui că...

- Nu vreau să spun nimic. E destul de mare să-şi trăiască viaţa fără protecţia ta. Ceea ce vreau să spun e că încă îşi imaginează că e suficient să întindă mâna şi tot ce-şi doreşte să-i pice în palmă.

- Până acum, cam aşa a fost, ridică din umeri Eve.

- în acest caz, în zilele următoare s-ar putea să o aştepte o trezire neplăcută la realitate.

- Din partea ta? se strădui tânăra să afle, dar şi să-şi păstreze controlul. S-o foloseşti ca să ajungi la mine, apoi să-i spui adevărul? E planul pe care ţi l-ai făcut? Presupun că pentru tine, să fii crud înseamnă să fii sincer şi bun. Poţi să-ţi găseşti singur justificări. Numai că nu prea cred că ai vreodată nevoie de aşa ceva. în ce te priveşte, se pare că scopul scuză mijloacele. Vrei pământul şi ai face orice să pui mâna pe el, fără să conteze cine suferă!

- Dacă aş fi în locul tău, m-aş opri aici, o sfătui el cu o voce periculos de blândă. Ai făcut destul de multe pentru o singură zi.

Ridicarea ei din umeri încerca să arate o indiferenţă pe care era departe s-o simtă.

- Am spus tot ce aveam de spus.

- Bine. In acest caz, putem considera că e destul pentru o zi, declară Brett, îndepărtându-se de ea. Incă vrei să mergi mâine?

Dacă refuza, e ca şi cum ar recunoaşte că îi e frică de el, îşi spuse tânăra, reuşind să-şi controleze impulsul iniţial.

- Desigur, răspunse ea. O să fiu la intrare la ora şase. La fel va fi şi Fleur.

- Asta n-o cred până nu văd, murmură el, arătând spre uşă. După tine, te
rog.

Merse înaintea lui de-a lungul holului, întorcându-se spre camera ei fără să-i spună nici un cuvânt. Abia în clipa în care era în siguranţă în camera ei, îşi permise să răsufle uşurată. Se sprijini de uşă, privind patul răvăşit şi dorindu-şi să nu se fi ridicat din el.

Durerea surdă din interiorul corpului ei nu voia să se calmeze. După o vreme, ridică încet o mână, urmând cu degetul urma invizibilă a mâinii lui. Avea impresia că atingerea i se imprimase în piele. Nimic din tot ce experimentase înainte nu o pregătise pentru astfel de reacţii. Nu e decât vina ei, îşi spuse clătinând din cap. Ar fi trebuit să stea acolo unde era casa ei.

Alarma ceasului de voiaj o trezi la cinci şi jumătate, după ceea ce păruse a fi un somn de doar două ore. Obosită, dorind cu disperare să nu fi acceptat să se ducă, îşi făcu un duş rapid şi se îmbrăcă în blugii şi o cămaşă de bumbac, adăugând un pulover pe deasupra, ştiind că dimineaţa aerul trebuie să fie destul de rece. O pereche de sandale pentru drumeţii înlocuia pantofii. Nu era probabil să călărească- sau cel puţin asta spera. Dacă stătea să se gândească, bravada de ieri îi părea acum destul de stupidă. De ce nu putuse să spună pur şi simplu adevărul? N-ar fi schimbat în nici un fel atitudinea lui Brett.

Amintirea întâlnirii lor nocturne îi trimise un fior pe şira spinării. Trebuia să treacă peste acest eveniment înainte să dea din nou ochii cu el. Pentru câteva clipe, renunţase la apărare, dar asta fusese tot. în nici un fel nu poate fi sigur de adevăratele ei sentimente. De fapt, nici măcar ea nu ştia care erau acestea. Corpul şi mintea păreau să se afle în contradicţie. E vorba de chimie, îi spusese seara trecută, doar de o reacţie chimică de apropiere. Nu are cum să fie mai mult.

O găsi pe Fleur încă dormind. îi părea rău s-o trezească, dar ştia că n-ar fi deloc mulţumită. Se aplecă peste pat, atingându-i uşor umărul.

-Fleur, e şase fără zece. Dacă vrei să vii, e cazul să te grăbeşti!

Singurul răspuns fu un protest murmurat, în timp ce capul blond fu
acoperit cu pătura. Eve încercă din nou:

-Fleur!

-Bine, bine!

Tonul era iritat, nemulţumit, iar ochii strâns închişi.

-Imediat...

Să o convingă să se dea jos din pat la ora opt nu fusese niciodată prea uşor, îşi aminti Eve. De ce ar fi altfel aici? Făcu o ultimă încercare:

-Brett nu va aştepta.

-Am spus că vin, mârâi tânăra, fără să se mişte. Spune-i că mă îmbrac. N-o să-mi ia prea mult.

Eve renunţă. Făcuse tot ce putea mai bine; acum era rândul surorii ei să reacţioneze. Poate că se va ridica din pat în clipa în care îşi va da seama că Brett nu va fi foarte încântat să fie reţinut de la îndatoririle lui. Dar mai rămânea de văzut dacă îşi va da seama de acest lucru în timp util.

Il găsi pe Brett aşteptând pe terasă, iar maşina era deja pregătită, cu portierele deschise. El purta blugi tociţi şi o cămaşă asortată deschisă la gât, lăsând să se vadă o porţiune acoperită cu păr întunecat. Pălăria pe care o purta de această dată părea destul de veche şi roasă de vreme. Intâlnind privirea ochilor lui albaştri, Eve simţi că se îmbujorează. Bărbatul nu uitase ce se întâmplase seara trecută, şi nici nu era vreo şansă s-o lase să uite. Privirea cercetătoare, care îi urma liniile corpului, era o dovadă clară.

-Ai venit mai devreme, observă el. Unde e Fleur?

-O să vină curând.

Eve trecu pe lângă el, respirând adânc aerul curat şi aruncând o privire în jur. Lumina de dimineaţă era limpede, cerul albastru şi lipsit de nori, promiţând o zi fierbinte, oferită de soarele care se înălţase deja la orizont. Alţi angajaţi se treziseră înaintea lor. Doi dintre ei conduceau o cireadă mică de vaci, iar tânăra observă:

-Credeam că nu creşteţi vite decât pentru carne.

- Această cireadă produce cele necesare pentru consumul fermei, răspunse Brett care se apropiase de ea. Avem destul de multe guri de hrănit.

După o pauză scurtă, pe acelaşi ton lejer de conversaţie, bărbatul adăugă:

-Are trei minute să apară.

-Mă duc să văd ce anume o reţine, spuse Eve repede, dar el clătină din cap.

-Ai chemat-o deja, nu-i aşa? întrebă el.

-Ba da, dar...

-Nici un dar. Plecăm la ora şase, fie că este sau nu gata.

Nu era, desigur. Chiar dacă s-ar fi ridicat din pat, nu s-ar fi grăbit în nici un caz. Cu privirea fixată pe ceasul care indica aproape ora fixă, Eve se simţi obligată să mai facă o ultimă încercare.

-Dă-mi măcar un minut să văd ce face, îl rugă ea. Dacă este încă în pat, e doar vina ei.

-Oricum e doar vina ei, fu singura replică primită.

Bărbatul coborî scările şi se îndreptă spre maşină, întorcându-se s-o privească ironic, cu sprâncenele ridicate:

-Nu eşti nici tu sigură?

Intr-adevăr, nu era sigură, dar nu în legătură cu ceea ce întreba el. Ridică însă din umeri şi coborî scările, urcând lângă el în maşină, conştientă că umărul lui se găsea prea aproape de al ei. Muşchii încordaţi ai piciorului lui îi atraseră atenţia, în clipa în care puse piciorul pe acceleraţie. Dacă Fleur ar fi venit cu ei, fără îndoială că ar fi stat în faţă, iar Eve ar fi fost nevoită să se mulţumească să stea în spate. Dar aşa ar fi fost în siguranţă în faţa emoţiilor trădătoare.

-Relaxează-te, o sfătui el cu răceală, pornind maşina. Nu muşc niciodată când conduc. Bucură-te de plimbare.

Se bucură într-adevăr în mai multe feluri de plimbare, descoperind peisajul plăcut, chiar dacă oarecum plictisitor. Drumul pe care îl urmau era mai lat şi mai dificil decât cel de la pista de aterizare a avionului. In plus, era mai mult praf. Din când în când, drumul intersecta şiruri de copaci sau trecea prin apropierea râului. Garduri înalte de sârmă ghimpată se întindeau în stânga şi în dreapta, iar iarba de dincolo de ele era mare şi de un verde viu. Zăriră la un moment dat vite păscând aproape de malul râului, o masă compactă şi maronie. Brett o informă că sunt viţei de trei ani, deja vânduţi, chiar dacă urmau să petreacă încă o vreme pe păşunea din apropiere ca să se îngraşe înainte să fie trimişi la abator. Eve bănuia din ce motive făcea toată povestea să sune ca un proces clinic, dar nu va reuşi s-o ţină astfel la distanţă, îşi promise ea cu fermitate. Nu prea este loc pentru sentimente când te implici în industria producătoare de carne, ştia foarte bine.

Lumea trebuie să mănânce.

Dincolo de poarta din sudul fermei, drumul se transforma într-o potecă săpată de urmele camioanelor. In apropiere de această poartă ajunseră la un câmp larg, mărginit de un şir de copaci. In preajmă erau parcate un camion şi camionete, iar câţiva cai păşteau liniştiţi la umbra unor stejari din apropierea malului râului. Lângă camion fusese făcut un foc. Pe măsuţa scundă din apropiere se afla un ibric de cafea proaspătă, care parfuma aerul. Eve fu dintr-o dată conştientă de stomacul ei gol.

Bărbatul care apăru din spatele camionului era scund de statură şi atât de ridat şi cu pielea tăbăcită de vreme, încât părea un bocanc. Era imposibil să-i ghicească vârsta. Putea avea oricât între cincizeci şi şaptezeci de ani.

-Nu mă aşteptam să vii atât de repede, comentă el la vederea lui Brett. Băieţii vor trece pe aici astăzi.

Ochii umezi şi de o culoare incertă se întoarseră spre Eve, cu o uşoară urmă de interes.

-Presupun că trebuie să fii una dintre englezoaice, nu?

-Ai grijă cum vorbeşti, bătrâne, murmură Brett amuzat. Sunt o specie sensibilă.

Cu hotărâre, Eve întinse mâna spre bărbat:

-îmi pare bine!

-La naiba!

După cum se uita la mâna întinsă, era ca şi cum i-ar fi oferit un şarpe cu clopoţei. Intinse cu reticenţă mâna spre ea, dar abia îi atinse degetele, că o lăsă imediat jos cu o expresie uluită.

-E prima oară când am dat mâna cu o femeie!

- E prima oară când o femeie dă mâna cu un adevărat cowboy, veni comentariul sarcastic al şefului lui. Mai e ceva de mâncare? N-am mâncat nimic în dimineaţa asta.

- Desigur, e destulă. Ce părere aveţi despre ouă şi şuncă?

- Fără fasole? interveni Eve zâmbind. Credeam că asta se mănâncă aici!

- Doamnă, dacă vrei fasole, o să ai fasole, veni replica bărbatului, care părea neimpresionat. Până când încălzesc mâncarea, puteţi să beţi nişte cafea.

Brett luă două ceşti curate de pe un raft din apropierea băncii improvizate, apoi turnă cafeau şi-i întinse o ceaşcă tinerei, cu un zâmbet ironic.

- Nu poţi găsi un cowboy mai bun ca Chuck Rafferty, spuse el. E pur sută la sută.

Ea ridică din umeri cu un zâmbet amuzat.

- Era doar o glumă. Sper că nu te deranjează o glumă nevinovată, nu-i aşa? răspunse Eve, gustând din cafea. E foarte bună!

-Ar trebui să fie, răspunse el. Voi sunteţi cei care nu sunteţi în stare să faceţi o cafea.

- E o problemă de gusturi.

Eve inspiră aromele plăcute care începuseră deja să se răspândească în
aer.

-în mod normal, nu prea mănânc mult la micul dejun, dar nu m-am mai simţit la fel de flămândă vreodată.

- Sunt sigur că nici nu te-ai mai trezit atât de devreme, observă Brett, sprijinindu-se de marginea camionului. Ai o culoare sănătoasă în obraji în această dimineaţă. E foarte diferită de cum arătai ieri la aeroport.

- Ieri eram obosită, replică ea. Diferenţa de fus orar nu se recuperează atât de uşor. Şi, înainte să faci această observaţie, Fleur arată întotdeauna bine. E cea frumoasă, îţi aduci aminte?

Ochii albaştri erau atenţi, fără urmă de ironie.

- Semănaţi foarte mult.

Eve clătină din cap cu nerăbdare.

- Nu trebuie să-mi faci pe plac.

- Nu trebuie să fac absolut nimic, veni rectificarea rapidă. Da, este adevărat că nu atragi imediat atenţia, cum o face sora ta, dar nu eşti o persoană oarecare.

în pauza care urmă, continuă s-o fixeze cu privirea.

- Dintre voi două, aş spune că arăţi cel mai bine. Desigur, depinde de preferinţe. Unii bărbaţi preferă siluetele fragile şi sânii mici. Eu prefer ceva mai substanţial.

Obrajii ei luaseră foc, dar reuşi să-şi păstreze calmul.

- Seara trecută am avut aceeaşi impresie.

Zâmbetul lui era provocator.

- Am făcut o mulţime de lucruri seara trecută. Vino să mâncăm. O să avem nevoie de multă energie ca să rezistăm o zi întreagă.

Capitolul 4

Mâncată în aer liber, mâncarea avea un gust minunat. Eve termină tot ce avea în farfurie, adăugând şi a doua ceaşcă de cafea.

-A fost cea mai bună masă din viaţa mea, declară ea când Chuck veni să strângă vesela utilizată. N-am mai mâncat atât de mult niciodată!

-Aşteaptă să încerci tocăniţa irlandeză preparată de Chuck, spuse Brett, întinzând farfuria goală bărbatului. De aici vom merge călare, Chuck. Vrei să pui şaua pe Appaloosa, te rog? O să-l iau pe Pinto.

Eve îşi păstră cu grijă expresia sub control. Acum avea o alegere: putea fie să recunoască lipsa de experienţă, fie să tacă în continuare. Şaua e foarte diferită în vest în comparaţie cu cele din est. Cu ceva noroc, poate să se descurce. Alungă undeva în adâncul minţii faptul că Bart Hanson fusese aruncat dintr-o şa cu acest model. Circumstanţele n-au cum să fie la fel. Nici măcar Brett nu s-ar aştepta să galopeze cu un animal nărăvaş, pe un teren total necunoscut.

Cei doi bărbaţi avură nevoie doar de câteva minute să pregătească animalele pentru drum. Deoarece nici unul nu se oferi s-o ajute, Eve reuşi ca prin minune să urce în şa.

-Ai nevoie să-ţi ajustez scările, spuse Brett, apropiindu-se de calul ei. Intinde picioarele. Nu eşti la paradă!

Ascultă cererea lui, simţindu-se imediat mai în siguranţă. Era greu să-şi dea seama dacă bărbatul înţelesese sau nu că fusese minţit. Zâmbetul uşor de pe buzele lui putea însemna orice. Strânse din dinţi, străduindu-se să pară calmă când îi întâlni privirea. Nu-i va mai permite din nou să treacă de apărarea ei. în nici un caz!

Invidie uşurinţa cu care se aruncă în şaua lui Pinto, strângând frâiele într-o mână, astfel încât putea întoarce calul cu o singură mişcare. Frâiele lui Eve fuseseră legate într-un nod, formând o singură linie. Nu ştia prea bine dacă o făcuse vreunul dintre ei pentru ea, sau cel care călărise înainte preferase acest mod. Le ţinea în ambele mâini, trecându-le printre degete aşa cum fusese învăţată în prima zi de călărie. Nu avea nici un rost să încerce să alerge înainte să poată merge. După ce va câştiga experienţă, va putea să experimenteze.

în ciuda temerilor ei, începu să se relaxeze după primele minute. Desigur, şaua era de mare ajutor. Era mult mai mare. Iapa pe care călărea răspundea bine la comenzi, deşi scutura din când în când din cap, dacă Eve se crispa şi trăgea prea tare de frâie. Tânăra se strădui să se relaxeze, luând ambele frâie într-o mână şi pe cealaltă odihnind-o pe genunchi. Un sentiment de satisfacţie o copleşise. Nu e nici o problemă. Dacă are grijă, nu va păţi nimic.

Brett mergea puţin înainte, şi ajunsese în această poziţie după ce traversaseră râul, urmând drumul care se strecura printre copaci. Trapul lui uşor fu urmat imediat de Appaloosa fără să-i dea vreo comandă specială, provocându-i panică pe moment, înainte să se obişnuiască. Dacă Brett făcuse acest lucru doar ca s-o debusoleze, o să fie dezamăgit, îşi spuse ea cu satisfacţie. Pe un cal atât de confortabil ca acesta, nu e o problemă să-şi păstreze echilibrul.

Mugetele vitelor se auziră cu câteva minute înainte de a ajunge la cireadă, urma de praf fiind vizibilă ca un nor în apropierea orizontului. Acelaşi praf îi pătrundea în nas şi în ochi. Pentru prima oară îl invidie pe Brett pentru pălăria pe care o purta. Chiar dacă nu era cine ştie ce, măcar oferea protecţie. Deşi

praful nu părea să-l deranjeze în vreun fel; probabil că era deja obişnuit cu el.

Zgomotul şi agitaţia erau uimitoare, dar era evident că activitatea era foarte bine organizată, fiecare bărbat având alocată o funcţie specifică. Eve urmări cu privirea un bărbat care prinse un viţel din interiorul cirezii, apoi îl mână spre un alt bărbat care îl preluă. Cu o mişcare rapidă, viţelul fu injectat apoi marcat şi trimis înapoi în apropierea mamei lui, deja îngrijorată. Mirosul acru de păr ars pluti o vreme în aer.

- Mă duc să ajut, îi strigă Brett, aducându-şi calul aproape de al ei, dar fiind nevoit să ridice vocea ca să acopere vacarmul general. Crezi că vei fi în regulă singură cam o jumătate de oră?

- Sigur! răspunse ea la fel de tare. Nu-ţi face probleme pentru mine, voi fi mulţumită să mă uit.

Ultima declaraţie era destul de departe de adevăr, dar ea fusese cea care ceruse să vină. Dacă s-ar fi gândit cu adevărat, şi-ar fi imaginat că marcarea viţeilor se face cu alte mijloace acum; poate că se vopsesc sau ceva asemănător. Fierul înroşit în foc părea o cruzime, chiar dacă animalele nu păreau să sufere prea mult în urma tratamentului. Fără îndoială, marcarea la Circle Three se făcea la fel. Tradiţia moare greu. Bărbaţii de aici care se ocupă de creşterea vitelor folosesc aceleaşi metode pe care le foloseau bunicii lor, mândri de priceperea lor în mânuirea frânghiilor şi la călărit. Sinceră să fie, îşi imagina cu greu altă modalitate de a o face. Nici un fel de maşină n-ar avea aceeaşi manevrabilitate permisă de utilizarea cailor, oricât de bine s-ar pricepe conducătorul auto.

Brett schimbase caii, călărind acum pe unul cenuşiu. In câteva secunde, prinsese deja un viţel, pe care îl scosese din rând, întorcându-se cu repeziciune, încolăcind frânghia cu o

mişcare fluidă. Bărbaţii păreau să fie un singur trup cu caii pe care călăreau. Chiar de la distanţa la care se afla, Eve putea vedea cu uşurinţă că Brett îşi conducea calul cu mişcări uşoare ale picioarelor, iar dintr-un motiv neclar simţi că se înfioară. Noaptea trecută simţise că ascultă cu aceeaşi promptitudine comenzile lui. Răspunsese chiar prea repede, dar nu se putuse abţine. De ce se presupune oare că femeile trebuie să fie altfel decât bărbaţii în ceea ce priveşte dorinţele fizice? Ceea ce i se întâmplase seara trecută nu fusese mai mult de atât.

Dar nu putea să nege că nu scăpase de acele senzaţii. Urmărindu-l cu privirea, îşi dorea din nou să-l atingă, să-l simtă aproape, să fie mângâiată de el. îl făcuse o dată s-o dorească; putea foarte bine s-o facă şi a doua oară.

Dacă însă va profita de această ocazie, dacă i se prezintă, e cu totul altă problemă. Nu era numai ceea ce-i spusese deja şi anume că nu e genul de femeie care caută o aventură de o noapte, era mult mai profund de atât. Nici un fel de relaţie temporară nu-i poate oferi sentimentul de împlinire pe care îl caută.

Deoarece iapa părea mulţumită să stea pe loc atâta vreme cât dorea acest lucru, îşi permise să se relaxeze, lăsându-se pe spate în şa. Urma să aibă febră musculară la sfârşitul acestei zile; deja simţea muşchii protestând, neobişnuiţi cu acest tip de exerciţiu. Dacă Brett nu vine după ea în zece minute, ar fi cazul să facă o mică plimbare, ca să nu înţepenească de tot.

Nu ştia cât de mult intenţiona bărbatul să rămână aici. Din punctul de vedere al unui spectator, noutatea îşi pierdu destul de repede farmecul. Poate că într-o zi va fi capabilă să ia şi ea parte, deşi multe lucruri trebuie să se schimbe până în acea zi. Pe moment, visul rămâne vis, iar dacă Fleur nu-şi schimbă punctul

de vedere, nu va deveni niciodată altceva. Oare era atât de iraţional din partea ei să vrea şi altceva mai mult decât bani? se întrebă ea. Oare Fleur nu poate vedea că fericirea nu poate fi cumpărată? La ferma mătuşii ar avea o casă- o adevărată casă. Apartamentul n-a fost niciodată mai mult decât un loc unde să doarmă şi să mănânce.

Dacă mama ei ar fi trăit, ar fi fost de aceeaşi părere, era sigură Eve. De fapt, dacă ar mai fi trăit, ar fi fost ea cea care ar fi moştenit ferma, iar problema prezentă nu s-ar mai fi pus. Oftă fără să vrea. Oricât de mult ar dori, n-o mai

poate aduce înapoi, aşa că n-are nici un sens s-o facă. Viaţa trebuie trăită privind înainte, nu în urmă.

Paradoxal, începu să se gândească la ce fac prietenii lor în acest moment. Nu plecaseră decât de două zile din Midhope, dar păreau deja ani întregi. Imaginea figurii lui Terry în clipa în care îi vorbise despre planurile ei îi provocă o strângere de inimă. E problema conştiinţei, îşi dădu ea seama, nemulţumită. Nu-l iubise, ştia foarte bine, dar îl lăsase în continuare să creadă în ea. O s-o uite destul de repede, se consolă singură. La douăzeci şi şase de ani, are tot timpul din lume să găsească o femeie care să fie pentru el cea potrivită, care să-l iubească şi să aibă grijă de el, aşa cum merită. Dacă tot ajunsese la această problemă, era valabil şi pentru ea- numai că probabil merita mai puţin. Nu e foarte uşor să încerci să fii cinstit cu toată lumea.

Avu nevoie de câteva secunde înainte să fie conştientă de strigăt. Speriată, încă neştiinde despre ce este vorba, privi la animalul care ţâşnise spre ea, apoi se prinse repede de frâie, în timp ce Appaloosa se întoarse singură, încercând să evite vaca. Nu ştia prin ce minune rămăsese totuşi în şa. Desigur, nu se punea problema cine conduce pe cine; iapa părea să ştie foarte bine ce are de făcut. Cu părul zburând în aer şi arcuită aproape la limita durerii, Eve se prinse cu putere de şa, rezistând eroic până în clipa în care unul dintre bărbaţi, cu un zâmbet lăţit pe toată faţa, se apropie în galop şi îndreptă vaca în direcţia cirezii.

Brett apăru de nicăieri, călărind lângă iapa acum foarte ascultătoare, în timp ce Eve se străduia să se adune. Şi el zâmbea larg.

- Asta o să te înveţe minte să-ţi mai laşi mintea să se îndrepte în alte direcţii, spuse el. Calul pe care călăreşti este obişnuit cu vacile.

- Nu e nimic mai preţios ca sfaturile care se dau după ce a avut loc evenimentul, replică ea cu sarcasm. E păcat că n-am căzut din şa, ai fi avut de ce să râzi!

Ridicarea lui din umeri era nepăsătoare.

-N-ai căzut, aşa că nu văd ce rost are să te superi.

Dacă ai fi avut nişte îndoieli în legătură cu călăritul, ai avut destul timp să spui acest lucru înainte să venim aici.

Eve îl privi, muşcându-şi buzele. Ştia că nu se pricepea la călărie.

Ştiuse încă de la început! Din punctul lui de vedere, ar fi putut chiar să se sinucidă, tot nu i-ar fi păsat!

- N-ai fost în nici un pericol înainte de acest eveniment, spuse el, citindu-i gândurile cu o acurateţe iritantă. Ai dreptate, ar fi trebuit să te avertizez. Dacă m-aş fi gândit la asta, aş fi făcut-o. Presupun că nu sunt foarte obişnuit să am amatori prin preajmă.

- Cât de mult durează acest lucru? întrebă ea cu răceală, arătând cu un semn din cap spre cireada de vite.

- Până când e totul gata, replică el pe un ton asemănător. Dacă te-ai plictisit, cu atât mi rău pentru tine. Tu ai vrut să vii.

Se îndepărtase deja înainte să găsească un răspuns la ceea ce declarase, îndreptându-se spre ceilalţi cowboys. Eve îl privi îndepărtându-se, clocotind de furie. Oare chiar îşi imaginează că va sta acolo urmărindu-i cu privirea până i se va face milă de ea, în cele din urmă? Dacă asta credea, se înşela amarnic!

Iapa răspunse la îndemnul ei fără ezitare, începând să meargă la trap. Acum călărea fără să se gândească la ce face, lăsându-şi corpul să stabilească ritmul. Bret poate să se joace de-a cowboyul cât vrea; ea se duce acasă!

Mânia i se risipea încetul cu încetul, în timp ce se apropia de poartă, dar nu se calmase în întregime. Chuck veni s-o ia pe

Appaloosa în timp ce tânăra coborî din şa. Pe figura lui se citea surpriza şi curiozitatea.

- Brett nu vine? întrebă el.

- Nu încă, răspunse Eve. O să vină ceva mai târziu, când va termina cu ce are de făcut. O să iau maşina.

- Desigur.

Bărbatul începuse deja să se ocupe de iapă, mai preocupat de starea ei decât de cea a tinerei.

Cheia era în contact, acolo unde fusese lăsată de Brett.

Eve porni motorul, apoi încercă să dea înapoi, sperând că nu încurcă prea tare comenzile şi ignorând zgomotele suspecte. Nu încercase niciodată să conducă un vehicul de teren, dar în starea de spirit în care se afla, se simţea pregătită pentru orice. Dacă Brett avea nevoie de un mijloc de transport spre casă, avea destule de unde să aleagă.

Cu loc din belşug pentru manevre, nu-i fu prea greu să întoarcă maşina pe drumul pe care veniseră, ridicând mâna drept salut în direcţia lui Chuck înainte să se îndrepte spre drum. Tot ce avea de făcut era să se ţină de urmele de cauciucuri şi gardul de sârmă până la interescţia principală, apoi să facă la stânga. Nici măcar nu era ora nouă. Avea chiar destule şanse s-o găsească pe Fleur în pat la întoarcerea la fermă.

Ce va spune când va ajunge acolo nu se gândise încă; o să aibă destul timp s-o facă. Pentru moment, singura preocupare era să pună o distanţă cât mai mare între ea şi acel bărbat îngrozitor. Dacă se gândea la ce reacţie va avea descoperind că luase maşina şi plecase, se simţea extrem de satisfăcută. Cu ceva noroc, când va descoperi că nu mai este în apropierea cirezii, va crede că e prin zonă şi va pierde o mulţime din timpul lui preţios căutând-o. Ar putea să treacă ore bune până când să-şi dea

seama de adevăr, dar va fi prea târziu. Evită să se gândească la faptul că oricum va fi nevoită să dea ochii cu el, în cele din urmă. Va fi furios, desigur, dar ce contează? Nu prea avea ce să facă.

Mersese destul de mult înainte ca sentimentul de încântare să înceapă să fie înlocuit cu unul de jenă. Oare ce aştepta să câştige de pe urma acestei reacţii? se întrebă singură. Nu era deloc sigură că va reuşi să demonstreze ceva. Brett nu era blocat acolo, poate că nici nu-l va deranja reacţia ei. Dar dacă va fi deranjat? Se purtase ca o persoană matură?

In cele din urmă opri maşina, rămânând nemişcată privind prin parbriz, în vreme ce se străduia să-şi dea seama ce va face. Ar putea să se întoarcă, dar mândria nu-i permitea acest lucru. Chiar dacă s-ar întoarce, Brett nu va lăsa să treacă acest incident neobservat. N-o să-şi facă nici un scrupul s-o ridiculizeze în faţa celorlalţi bărbaţi. Nu, dacă luase o hotărâre, va fi nevoită s-o respecte, oricât de greşită ar fi ea.

Abia în clipa în care ajunse la intersecţie, ideea se formase în mintea ei. Dacă va merge drept înainte, înseamnă că va merge spre nord- aceeaşi direcţie în care se află Circle Three. Cu sau fără avocat, nu face rău nimănui aruncând o privire la fermă, nu-i aşa?

Era suficient să-i fi venit această idee. Spre deosebire de drumul accidentat pe care venise, acesta era bine întreţinut şi condusul era mult mai plăcut. Clădirile locuibile de la Diamond Bar se întindeau undeva în stânga ei, dincolo de linia de copaci. Dacă Fleur se trezise, mai mult ca sigur nu era într-o dispoziţie prea plăcută- un motiv în plus să nu se întoarcă mai devreme decât planificase.

Va trebui să-şi cumpere cât de repede o pălărie sau ceva asemănător, se gândi tânăra, simţind razele soarelui pe creştetul

descoperit. Oricât ar fi de des, părul nu e un înlocuitor bun. Pălăriile cu boruri largi purtate de bărbaţii din această zonă nu par să fie doar de efect. Dimpotrivă, servesc scopului dublu de a proteja zona vulnerabilă de la ceafă şi de a ţine umbră pentru ochi, în funcţie de modul în care sunt puse pe cap. Dacă tot a ajuns până aici, ar putea continua de la Circle Three spre Leesville, unde poate găsi ceva potrivit pentru ea. îşi adusese aminte că vârâse treizeci de dolari în buzunarul de la spate, iar aceştia ar trebui să fie de-ajuns.

Un cot al râului intersecta drumul la câteva sute de metri în faţă. După ce traversă podul de lemn, zări grupul de clădiri în faţă, spre dreapta. Drumul îngust pe care intră imediat după pod avea o poartă sub formă de arc, construită din buşteni, care purta o pancartă pe care se distingea cu uşurinţă semnul proprietăţii Circle Three: trei inele întrepătrunse. Eve opri jeepul şi rămase o vreme privind intrarea, copleşită de sentimentul dătător de putere că e proprietara acestui loc. Brett nu-i va lua acest sentiment; nu fără o luptă. Nimeni n-o va putea face.

în general, ferma arăta destul de asemănător cu Diamond Bar, chiar dacă era mult mai mică. Eve frână maşina într-un nor de praf, oprind motorul în clipa în care un bărbat purtând blugii deja cunoscuţi apăru dintr-un hambar.

-îl caut pe domnul Connors, spuse ea cu voce hotărâtă. Cred că este administratorul de aici...

Fără să-şi ia ochii de la ea, bărbatul strigă cu putere:

-Wade, te caută o doamnă!

Dintr-o altă clădire, aflată la câţiva metri distanţă apăru un alt bărbat, purtând un obiect din piele în mână. Era înalt şi suplu, cu părul albit de soare, astfel încât trăsăturile frumoase erau puse şi

mai mult în valoare. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi opt de ani, dar era antiteza imaginii pe care Eve şi-o făcuse în minte.

-Bună, spuse el cu un zâmbet. Mă cauţi pe mine?

-Da, dădu ea din cap, începând să se gândească abia acum că poate nu era o idee prea grozavă să vină aici. Sunt Eve Brockley.

Expresia lui suferi o schimbare rapidă şi subtilă. Lăsând obiectul din mână pe un scaun din apropierea hambarului, avansă repede şi-i întinse mâna cu un zâmbet strălucitor.

-Am auzit că aţi ajuns- îmi pare bine să te cunosc. Brett te-a lăsat să-şi găseşti singură drumul spre noi?

-Are treabă pe păşunea din sud, ridică ea din umeri evaziv. M-am gândit să profit de ocazie ca să arunc o privire în jur, asta e tot. îmi dau seama că n-am voie să intru în casă înainte să fie toate actele semnate oficial.

-Eu nu ştiu nimic, răspunse bărbatul. Avocatul a închis casa imediat după ce el şi Brett au cercetat totul, apoi a luat cheia cu el. Cred că nimeni nu are voie să intre până nu spune el că se poate.

-Căutau ceva anume? întrebă Eve, părând doar vag interesată.

-Nu ştiu nimic nici despre asta, dar au petrecut destul de mult timp acolo, dădu din cap bărbatul, apoi o privi cu o sclipire de curiozitate în ochii albaştri: sunteţi două, nu-i aşa? Tu şi sora ta?

-Fleur, da, zâmbi Eve. Nu mi-am propus mai de mult să vin aici, a fost o inspiraţie de moment. Altfel, am fi venit împreună.

El dădu din cap.

-Ei bine, acum că eşti aici, poate ţi-ar plăcea să arunci o privire în jur, nu-i aşa?

- Da, mi-ar plăcea, fu ea de acord.

Coborî din maşină, lăsându-l să închidă portiera pentru ea. Ceva în legătură cu acest bărbat o făcea să se simtă încrezătoare.

- Mi se pare în continuare destul de greu de crezut că sunt aici, în cele din urmă. Mi-aş fi dorit doar să fi reuşit să vin în timpul vieţii mătuşii Laura. Presupun că ai cunoscut-o bine, nu?

-A fost o femeie foarte bună, spuse el. îi datorez foarte mult.

Eve aruncă o privire spre el.

- Inclusiv această slujbă?

-Desigur, zâmbi el netulburat. M-a judecat după abilităţi, nu după vârstă. Nu că n-ar fi fost alţii care credeau că se pricep mai bine.

- Brett Hanson era unul dintre ei?

Era rândul lui s-o privească lung, părând oarecum atent.

- A condus această fermă peste capul meu din clipa în care Laura a devenit prea bolnavă să-i mai pese. Dacă o să preia Circle Three, voi rămâne oricum fără slujbă.

- Dacă mă întrebi dacă vom vinde, răspunsul meu este nu, dacă voi reuşi să-mi impun punctul de vedere, declară tânăra. Numai că te avertizez că mă lupt nu numai cu Brett Hanson, dar şi cu sora mea.

- Ei bine, ai un aliat, zâmbi el. Laura n-ar fi dorit să vadă Circle Three făcând parte din Diamond Bar.

- Eşti sigur de acest lucru?

- Desigur. Din ce altă cauză ar fi tot continuat să refuze să vândă?

Ajunseseră la hambar. Stând lângă Wade şi privind spre adâncimile
întunecate ale clădirii, Eve murmură:

- Mi s-a dat de înţeles că a promis să acorde dreptul de

vânzare către Diamond Bar. Ţi se pare posibil?

Bărbatul ezită puţin, înainte să răspundă:

-Dacă a făcut-o, trebuie să fi fost din cauză că a fost presată.

Eve oftă.

-E păcat că n-a pus o clauză în testament că suntem obligate să trăim aici, ca să putem moşteni totul. Ar fi fost mult mai simplu.

-Poate că a bănuit că vei gândi astfel, spuse el. Semeni foarte mult cu ea.

-Mi s-a mai spus acest lucru, dădu ea din cap, păşind cu hotărâre înainte. Timpul va decide.

Turul clădirilor din preajmă le luă cam două ore. Din ce putea vedea Eve, totul era în regulă. Cireada de vite fusese însemnată în urmă cu două săptămâni, iar viţeii fuseseră trimişi la păscut, o anunţă Wade. Vânzarea bunurilor se realizează de obicei de către proprietar, o informă Wade. Deoarece Brett Hanson era cel care se ocupa de fermă în locul ei, era treaba lui să găsească un cumpărător. Dar până acum nu se prezentase nimeni care se vadă cireada de vite.

Brett probabil că nici nu se deranjase să caute un cumpărător, îşi spuse Eve cu enervare. Voia pământul, aşa spusese, iar restul nu-l interesa. Cu vitele încă nevândute, nu vor fi bani care să ţină ferma pe linia de plutire, iar de aici rezultă încă o modalitate de a le presa să vândă. Aşadar, va trebui să găsească ea un cumpărător, din moment ce este proprietara. Wade ar trebui să ştie despre ce e vorba. Cu Wade Connors alături, vor avea tot ajutorul necesar pentru a se ocupa de fermă. Numai un an, asta e tot ce doreşte. Doar un an!

în afară de a constata că era o locuinţă cu un singur etaj, având o terasă asemănătoare cu cea de la Diamond Bar, tânăra

nu se apropie mai mult de casă. Să arunce o privire pe fereastră părea oarecum greşit; o să aibă destul de mult timp să exploreze casa după ce vor avea cheia.

-Ne vom muta aici în weekend, îl anunţă ea pe Wade înainte de plecare. Orice curăţenie care este necesară o putem face şi noi.

-Una dintre soţiile angajaţilor ar fi fericită să vă ajute. Nu trebuie decât să spuneţi, zâmbi bărbatul, întinzându-i mâna. Aştept cu nerăbdare ziua de sâmbătă, şefa!

Eve se îndepărtă, simţindu-se mult mai sigură pe ea. După ce o va lua pe Fleur de la Diamond Bar şi de sub influenţa lui Brett, va fi mult mai uşor s-o convingă. Trebuie s-o convingă!

Leesville se dovedi un loc drăguţ, aşa cum prezisese Bart, strada principală fiind mărginită de palmieri şi cu flori colorate. Micul restaurant avea scaune din piele roşie şi măsuţe mici, iar platoul cu specialităţi marine pe care îl comandă era frumos prezentat. Ar fi dorit să comande şi o plăcintă cu lămâie care arăta minunat, dar apetitul ei nu se ridica la înălţimea momentului, aşa că se mulţumi cu o cafea.

-Eşti din Anglia, nu-i aşa? o întrebă chelneriţa blondă care îi aduse nota de plată. Oh, toată viaţa mi-am dorit să vizitez Europa! Eşti aici în vacanţă?

Eve zâmbi.

-Mai degrabă sper să mai stau prin zonă. Cunoşti ferma Circle Three?

-Desigur, răspunse fata, cu o schimbare ciudată de expresie. Am auzit că ferma a fost lăsată moştenire unor surori din Anglia, dar toată lumea presupunea că va fi preluată de Diamond Bar. Nu e aşa?

-Nu, răspunse tânăra cu hotărâre, conştientă că vestea se va

răspândi extrem de repede.

Din punctul ei de vedere, era timpul ca oamenii de aici să înceteze să mai considere anumite lucruri sigure.

-Tocmai am fost să-l văd pe Wade Connors, continuă ea. Pare mai mult decât capabil să se ocupe de fermă.

- Wade e capabil de o mulţime de lucruri! rosti tânăra cu ironie, privind-o cu atenţie. Dar nu-i datorează nici un favor lui Brett Hanson, asta este clar.

-Hei, Sue-Anne! răsună chemarea bărbatului de la bar. Ai făcut rădăcini acolo sau care este problema?

-Vin imediat! strigă tânăra, făcând o grimasă spre Eve. Trebuie să plec. O zi bună!

Eve ar fi dorit din toată inima să ştie ce însemnaseră cuvintele ciudate ale tinerei. Wade spusese şi el că va rămâne fără slujbă dacă Brett preia ferma, deşi nu se gândise prea mult la acest lucru la momentul respectiv. Presupunea că nu era treaba ei dacă cei doi bărbaţi erau duşmani, dacă asta nu afecta conducerea fermei. Dacă ea şi Fleur vor rămâne,Wade va fi cel în care va trebui să aibă încredere. N-ar trebui să fie foarte greu de avut încredere în el, din moment ce mătuşa Laura fusese cea care îl alesese.

Magazinul se afla foarte aproape de restaurant, iar aici se putea găsi aproape orice îţi trece prin minte. Erau foarte multe tipuri de pălării, de toate formele şi culorile, unele având chiar şi o pană. Eve încercă mai multe înainte să aleagă una de un bej deschis, cu o bandă maro. O aşeză pe cap cum văzuse că făcea Brett şi zâmbi larg imaginii din oglindă. Acum arăta ca o adevărată cowgirl! Nu mai avea nevoie decât de un cal. Din ceea aflase de la Wade, la fermă se găsea cam o duzină de cai. Cu siguranţă, exista unul pe care să-l folosească.

Un şir de ghete din piele îi atrase atenţia, dar nu avea destul de mulţi bani la ea. Poate le va cumpăra cu altă ocazie. Dar, dacă va călări în mod regulat, va avea cu siguranţă nevoie de o pereche. Deja simţea că o doare pielea de pe călcâie, care se frecase de marginea de piele a scărilor.

Când ajunse înapoi în maşină, îşi aşeză cu fermitate pălăria pe cap şi porni motorul. Era puţin după ora unu, dar se simţea ca după o zi plină. Poate că Brett se întorsese deja- nu că va permite acestui gând să-i strice starea de spirit. Chiar va plăti pentru benzina utilizată.

Nu făcu nici un efort să se grăbească în drumul spre Diamond Bar, bucurându-se de sentimentul de libertate. Nu i se mai părea greu să se adapteze la un astfel de climat, chiar dacă va trebui să aibă grijă de ea câteva zile, înainte să se bronzeze. Două ore de stat la soare în această după-amiază vor putea constitui un început bun.

Porţile principale ale fermei erau cam la doi kilometri de casă. încă reticentă să se întoarcă, deşi nu voia să recunoască acest lucru, Eve opri maşina la umbra unui mic grup de copaci. în apropiere se afla o cascadă, în faţa căreia fusese improvizată o bancă dintr-un buştean. Se aşeză pe el, urmărind mişcarea apei, lăsându-se în voia gândurilor. Era atât de plăcut acolo, atât de liniştit şi răcoros, calmând-o după căldura necruţătoare a soarelui. Ei, încă o jumătate de oră nu va însemna nimic pentru nimeni.

Pe jumătate adormită, nici măcar nu auzi apropierea celuilalt vehicul- sau dacă o făcuse, i se păruse neimportant. Primul semn că nu e singură fu braţul care se încolăci în jurul taliei ei, dar era prea târziu. Prea şocată să poată ţipa, fu ridicată de pe buştean şi împinsă în iarba înaltă, respiraţia fiindu-i tăiată de greutatea corpului care se aşeză peste al ei.

Capitolul 5

Brett nu-şi pierdea timpul cu cuvintele, iar ochii lui străluceau de furie când se aplecă asupra ei, luându-i buzele în stăpânire cu brutalitate. Nu putea să se ferească de el, presiunea era prea puternică. îşi folosea gura ca pe o armă, sfărâmându-i fără nici o milă toată împotrivirea, făcându-i inima să bată mai tare. Fiecare parte a corpului lui ferm era lipită de al el, părând-o s-o stăpânească în totalitate.

Nu ştiu nici ea cum reuşi să se desprindă de gura lui ca să respire şi să şuiere spre el:

-Acesta este singurul mod în care poţi s-o faci?

Nu erau decât două moduri în care putea răspunde la cuvintele ei. Pentru o clipă, era sigură că-ţi va pierde controlul în totalitate, iar mâinile lui începuseră deja să-i desfacă repede cureaua de la pantaloni. Efortul preluării controlului fu vizibil în încordarea bruscă a maxilarului lui, precum şi în îngustarea ochilor. Pentru un moment lung şi tensionat, o privi cu furie, străduindu-se să depăşească momentul dificil, apoi se ridică şi se aşeză lângă ea, sprijinindu-şi un cot pe genunchi, în timp ce-şi trecea degetele prin păr.

-Tu ai cerut-o, mârâi el. Mai mult decât atât, chiar tu eşti cea care a dorit să meargă cu mine!

Eve se ridicase şi ea.

Se simţea mai în siguranţă astfel, decât zăcând în iarbă.

- De ce? întrebă ea cu încăpăţânare. Pentru că am refuzat să stau în preajmă ca o şcolăriţă, admirându-ţi musculatura? îmi pare rău dacă ţi-ai cam pierdut faţa cu băieţii. dar nu trebuie să te tratez şi eu ca pe un mic zeu, aşa cum ai dori!

Muşchii maxilarului lui zvâcniră din nou.

- De ce nu renunţi la tachinat, măcar acum că ai câştigat?

mârâi el amenințător.

Tânăra s-ar fi ridicat în picioare, dacă n-ar fi bănuit că o astfel de mișcare din partea ei l-ar fi provocat să-și piardă controlul pe care abia îl recuperase. Se întinse în față și smulse câteva fire de iarbă, observând tremurul propriilor degete fără surprindere. Dintr-un anumit punct de vedere, nu avea dreptate, dar nimic din ceea ce făcuse nu merita sălbăticia cu care o atacase.

-Ai fost la Circle Three, declară Brett după câteva secunde de tăcere.

-După ce mi-ai spus să n-o fac, da, știu.

Făcu o pauză, așteptând replica lui, apoi ridicând din umeri la vederea refuzului lui de a vorbi.

-N-am încercat să intru în casă. De fapt, nici măcar nu m-am uitat pe fereastră. Wade mi-a arătat ferma, de fapt.

-Vă tutuiți deja? mârâi el, părând enervat.

-Nu-ți aduci aminte că mi-ai spus că aici nu se suportă ceremoniile? Dar e în regulă, orice ai spune. Mi-a spus „șefa".

-Ai grijă, o avertiză el, pentru că ai început să exagerezi. Dacă vrei să te pun din nou pe spate, n-ai decât să continui astfel!

Ochii căprui se confruntară cu cei albaștri, primii fiind cei care se plecară.

-îmi cer scuze că am luat mașina, se scuză Eve cu voce răgușită, dar pentru nimic altceva. Oricum, cum te-ai întors?

-Am făcut o plimbare cu Chuck în camion. Imediat după ce am terminat, băieții erau prea nerăbdători să se întoarcă acasă la masă, explică el, fără să se fi relaxat. O să ai destul de multe de explicat lui Fleur.

Când am plecat de acasă, era în culmea furiei!

-Sunt surprinsă că te-a lăsat să pleci din nou de acasă fără ea.

- N-a avut de ales. Nu eram nici eu într-o stare de spirit prea plăcută, declară el, studiind-o mohorât. Am ajuns foarte aproape să fac un lucru de care n-aş fi fost foarte mândru. Aş fi putut accepta dacă te-ai fi dus direct acasă. Să te caut prin toată zona, iar apoi să te găsesc aici, fără nici o grijă- am văzut roşu în faţa ochilor. E ceva ce fac încontinuu, de la venirea ta aici. Ce este cu tine, Eve? Chiar îţi place să vezi cât de departe poţi împinge un bărbat, înainte să-şi piardă tot controlul?

Ea clătină din cap, nemulţumită.

-Am fost la Circle Three pentru că voiam să mă duc, nu ca să-ţi pun la îndoială ordinele, declară ea, străduindu-se să-i suporte privirea intensă. E ceva în neregulă cu modul în care Wade Connors îşi face treaba?

Sprâncenele întunecate se ridicară.

- Ce te face să crezi acest lucru?

- în primul rând, faptul că nu-mi răspunzi direct la această întrebare, replică ea. Nu sunt proastă, Brett. Numai auzul numelui lui te prost dispune!

Maxilarul lui se strânse din nou.

-îşi face treaba bine.

-în acest caz, este vorba despre ceva personal.

- Dacă spui tu... ridică el din umeri, ridicând o mână să-i întrerupă replica. Nu voi discuta această problemă cu tine- nici acum, nici cu altă ocazie.

într-adevăr, o problemă personală şi secretă, reflectă Eve. E mai mult decât sigur că e vorba despre o femeie, îţi spuse ea. Fără îndoială, fata de la restaurant ştia această poveste. Numai că nu ştia prea bine dacă va reuşi să stea de vorbă cu ea.

- Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea, descoperind că vocea îi suna ciudat.

O să se întrebe ce s-a întâmplat.

Brett îi întinse mâna s-o ridice în picioare, apoi o lăsă din nou pe iarbă.

-Nu încă, clătină el din cap. Mai avem o problemă de rezolvat.

Eve îl privi lung, cu inima bătându-i cu putere în piept.

-Credeam că am făcut-o deja.

-Nu în acelaşi sens, murmură el cu ochi strălucitori. M-ai întrebat dacă este singurul mod în care pot s-o fac, nu-i aşa? O astfel de întrebare are neapărată nevoie de răspuns.

-Nu vreau să... începu ea, văzând zâmbetul lui ironic.

-Nici eu nu sunt prost. Ai auzit vreodată de feromoni?

Eve clătină din cap, conştientă de inima care îi bătea cu putere, aproape dureros.

-Brett, eu...

-Vorbind în general, sunt nişte mirosuri care se transmit subliminal şi sunt eliberate de animale în anumite ocazii.

Vocea lui era profundă, iar ochii o străpungeau cu uşurinţă, aproape fără să încerce s-o atingă.

-E ceea ce faci în această clipă, numai că în cazul femeilor este mai mult un soi de aură, decât un miros. De aceea, nu vreau să refuz o asemenea invitaţie. Nu de această dată.

Eve nu făcu nici o încercare să reziste când degetele lui se strecurară în spatele capului ei, ca s-o tragă mai aproape. Un fior o străbătu în clipa în care îi simţi atingerea buzelor, simţind că îşi pierde toată hotărârea. Brett avea drepate în legătură cu ceea ce simţea. Ştiuse din clipa în care îl privise ziua trecută- iar izbucnirea de agresiune se datorase tocmai acestui lucru. Recunoaşterea unei dorinţe, despre asta era vorba. Şi de ce nu? Avea acelaşi drept ca el să-şi exprime dorinţa fizică. Cu o singură diferenţă, răsună o voce în mintea ei. Brett poate lua tot ce are ea

de oferit şi să plece apoi, fără să simtă nimic. E posibil şi pentru ea?

Nasturii cămăşii cedară repede în faţa degetelor lui, permiţându-i să ajungă la pielea ei fierbinte. Continuând s-o sărute, îi coborî uşor cămaşa peste umeri, apoi de-a lungul braţelor, lăsând-o să cadă în iarbă. O mână urcă imediat spre încuietoarea sutienului, desfăcând-o cu îndemânare. îndepărtă materialul de pe sânii ei cu atingeri uşoare, erotice.

Dacă mai exista vreo urmă de reticenţă în ea, dispăruse cu desăvârşire, mintea şi sufletul dăruindu-se în întregime lui. Chiar ea fu cea care se întinse să tragă spre ea capul cu păr întunecat, gemând în clipa în care buzele lui începură să danseze pe pielea sensibilă. Nu-şi aduse aminte că desfăcuse nasturii de la cămaşa lui, ci doar senzaţia pielii lui acoperite de bucle negre, gustul sărat al sărutului lui, corpul puternic presând-o, precum şi urgenţa mâinilor care îi îndepărtau cu mişcări rapide pantalonii.

Respiraţia grăbită şi geamătul înfundat îl făcură imediat să înţeleagă. Abia când Brett se rostogoli pe spate, rămânând pentru câteva secunde cu ochii închişi, adevărul ieşi la iveală. Tăcerea se întinse între ei ca un fir tangibil, încărcat de tensiune. Eve îşi linse buzele uscate, încercând să-şi relaxeze corpul tensionat. Nu avea ce spune pentru a uşura acest moment. Tot ce putea face era să aştepte ca Brett să facă următoarea mişcare.

Când bărbatul vorbi în cele din urmă, vocea lui era scăzută şi răguşită:

- Am spus noaptea trecută că nimeni nu m-a mai cucerit atât de repede. Să nu judeci bărbatul american după acea performanţă. Nu era tocmai tipică.

Ea răspunse cu voce tristă:

-Nu contează, Brett. Chiar nu...

-Ba contează pentru mine! exclamă el, ridicându-se cu o mişcare bruscă. Nu s-a mai întâmplat niciodată. îmi ia ceva timp să mă obişnuiesc. Presupun că şi la tine e la fel.

Trecu o vreme până când Eve reuşi să răspundă la această afirmaţie.

- Chiar dau impresia că sunt atât de experimentată încât să pot face o comparaţie? întrebă ea în cele din urmă, văzându-l că se îndreaptă.

-Nu eşti chiar inhibată când vine vorba despre a şti ce vrei!

- Aceasta nu sugerează altceva în afară de faptul că sunt capabilă să răspund, comentă ea, în timp ce se încheia încet la cămaşă. Ai auzit despre instinct, nu?

-Desigur, zâmbi el fără umor. Vrei să-mi spui că eşti încă virgină?

Ea clătină din cap.

-Voiam doar să-ţi spun că nu sunt o femeie uşoară.

- Nici nu m-am gândit vreodată că ai fi. Nu că asta ar fi prea important, ridică el din umeri, încheindu-şi cămaşa. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Eve se ridică în picioare înaintea lui, recunoscând inutilitatea încercării de a ajunge la inima lui. Mândria lui avusese de suferit, iar ea fusese martoră. O să-i ia destul de mult timp s-o ierte pentru acest lucru.

Ajunseră împreună la fermă, maşina lui Brett mergând înainte. Se opri în faţa pompei de benzină, făcându-i un semn să continue spre casă. Fleur stătea pe terasă împreună cu Bart. Se ridică în picioare în clipa în care Eve opri jeepul, înaintând spre capătul scărilor cu o expresie furtunoasă.

-Ai fost la fermă? întrebă ea. N-aveai nici un drept să te duci acolo fără mine!

- Ştiu, îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin să te iau mai întâi, dădu din cap Eve.

- Dacă n-ai fi plecat atât de repede dimineaţă, aş fi venit şi eu, continuă sora ei. N-ai fost de acord cu venirea mea de la început, nu-i aşa? I-ai spus lui Brett că nu mă voi trezi la timp!

- I-am spus lui Brett că te-am trezit, declară Eve încercând să recapete controlul asupra situaţiei, conştientă de prezenţa lui Bart la celălalt capăt al terasei. N-a vrut să aştepte mai mult de şase fix.

-Doar pentru că nu i-ai cerut. Nici măcar nu te-ai deranjat să vii să verifici dacă m-am trezit!

Sora ei mai mare o privi cu sprâncenele ridicate.

- Şi te trezisei?

Fleur se îmbujoră.

- Ei bine, nu... Am adormit imediat după plecarea ta. Cu toate astea...

- Cu toate astea, tot n-ai fi putut fi gata la timp, observă Eve.

Nu avea nici un chef să stea la discuţii cu sora ei.

Simţea nevoia să fie singură. încercă să zâmbească:

- O să mă duc să fac un duş, apoi să mă schimb. Putem să stăm de vorbă mai târziu.

Fleur clătină din cap cu un gest nerăbdător, de copil răsfăţat, care nu se potrivea cu vârsta ei.

- Nu cred că avem despre ce să stăm de vorbă, Eve. Nu-mi vei schimba punctul de vedere în privinţa vânzării fermei. Dacă insişti să rămâi acolo, va trebui să faci rost de jumătate de milion de dolari, ca să-mi plăteşti partea, asta este tot.

Nu avea ce răspunde la această declaraţie- sau cel puţin nu era un răspuns pe care să-l poată da pe loc. Sora ei era dificilă pentru că era supărată, iar supărarea se datora mândriei rănite.

Până la urmă, era vorba despre Brett.

Bart citea un ziar cu spatele la ele, încercând evident să nu observe nimic din această problemă de familie.

- Nu putem lua nici o decizie înainte de întâlnirea de vineri cu domnul avocat Shane, spuse Eve. Chiar şi aşa, ar fi imposibil să primim banii imediat. Va trebui să aşteptăm încheierea formalităţilor obişnuite legate de vânzarea pământurilor.

Privirea surorii ei exprima doar încăpăţânarea, iar tânăra oftă.

- Oricum, mă duc să fac duşul promis.

Dormitorul ei părea un adevărat rai. I se părea mai mult timp de când îl părăsise, în nici un caz doar nouă ore. începuse să se bronzeze pe faţă, observă ea în timp ce se dezbrăca, privindu-se în oglinda de la baie. Din fericire, se bronza destul de repede. Mâine va petrece întreaga zi lenevind, pregătindu-se mental pentru orice fel de probleme pe care le poate aduce ziua de vineri. Nimic altceva nu mai conta.

Nu era adevărat, desigur, se corectă singură, păşind sub jetul rece de apă. Acum, întregul subiect al proprietăţii Circle Three căzuse pe planul doi. Să dea din nou ochii cu Brett va fi foarte dificil, nu numai din cauza celor întâmplate, ci mai degrabă pentru că ea fusese cea care crease oportunitatea.

îl cunoscuse pe acest bărbat în urmă cu puţin mai mult de douăzeci şi patru de ore. Ce fel de persoană era? Sentimentele pe care le stârnise în interiorul ei erau poate involuntare, dar asta nu însemna că trebuia să cedeze în faţa lor. Unde e mândria ei? Unde este respectul de sine? îi acordase lui Terry mult mai puţin în optsprezece zile decât îi acordase lui Brett într-o zi? Nu că acesta se va mai apropia vreodată de ea, era sigură. Mândria lui a avut mult prea mult de îndurat.

Tocmai îşi clătea şamponul din păr, când uşa de la duş se

deschise repede în spatele ei şi chiar în clipa în care încerca să se întoarcă, o mână i se puse pe şold, împingând-o mai în interiorul cabinei de duş. Cu părul căzându-i în şuviţe pe faţă, auzi uşa duşului închizându-se şi simţi prezenţa unui alt corp gol foarte aproape de al ei. Imediat, se trezi în braţele lui Brett, iar el îi dădea la o parte părul ud ca să-i găsească buzele, trăgând-o mai aproape de corpul lui.

- Dacă am fost dat jos din şa de un cal nărăvaş, mă urc imediat la loc, murmură el lângă colţul buzelor ei.

Eve încercă disperată să se îndepărteze de el, ştiind foarte bine că nu asta îşi dorea, în vreme ce dorinţa i se răspândea în vene ca un drog. Apa care curgea peste ei era un stimulent în plus, şamponul care rămăsese încă pe părul şi pe corpul ei transferându-se şi pe al lui. Oricum, nu avea unde să se ducă, chiar dacă ar fi reuşit să se elibereze din braţele lui. Brett era între ea şi uşă, aşezat foarte bine pe picioarele puternice, atent la fiecare mişcare a ei, cu picături de apă strălucind în părul întunecat. Senzaţia provocată de atingerea corpului lui îi clătină orice hotărâre, făcându-i vocea să sune răguşit.

- Brett, nu... murmură ea.

- Trebuie, veni răspunsul. Am nevoie de asta.

Buzele lui valsau pe faţa ei, acum mângâidu-i tâmplele, apoi urcând spre pleoape şi coborând pe gât.

Mâinile plasate pe şoldurile ei urcară încet, urmărind linia corpului, atingând rotunjumea ademenitoare a sânilor.

Când îi dăduse drumul şoldurilor, Eve s-ar fi putut elibera dar n-o făcu. Corpul ei trădător începuse să urmeze ritmul impus de atingerea lui, degetele
i se ridicaseră spre braţele lui musculoase. Auzea respiraţia lui din ce în ce mai grăbită, chiar dacă zgomotul duşului era destul de

puternic. Chiar dacă părea din ce în ce mai copleşit de pasiune, nu pierduse controlul. De această dată ea fu cea care pierdu controlul, lipindu-se neajutorată de el, cu un geamăt profund.

- De această dată, pornim de pe poziţii egale, şopti el.

Eve îl urmări întinzându-se spre robinetul duşului şi închizându-l, copleşită de o stare de amorţeală ciudată. Când el deschise uşa, tânăra rămase nemişcată. Bărbatul zâmbea, ochii lui albaştri măsurându-i corpul cu siguranţă.

- Am avut dreptate, spuse el. Ai un corp foarte frumos.

în timp ce vorbea, păşi afară din cabina de duş, luând un prosop mare din cuier şi ridicându-l cu un gest de invitaţie:

- Vino.

Ea îl ascultă de parcă ar fi fost vrăjită, simţindu-se copleşită de căldură la atingerea fermă a mâinilor lui prin materialul pufos.

- Am crezut că ai plecat, murmură ea cu voce răguşită, cu ochii închişi. Am crezut...

- Ştiu ce ai crezut, răspunse Brett cu o voce la fel de joasă. Cred că asta a fost prima mea intenţie, dar mi-ai schimbat hotărârea. Avem două ore la dispoziţie până să ne fie simţită lipsa- o să profităm mai cât mai bine de ele.

Depăşise de mult stadiul în care i se putea împotrivi. Singurul lucru posibil era să-i facă pe plac. Părul ei era încă ud când o ridică în braţe şi o duse în cameră, întinzând-o pe pat. Imediat, o pată se întinse pe pernă. Va trebui s-o usuc înainte de venirea Mariei, îşi spuse Eve cu o parte din minte, ciudat de detaşată faţă de tot ce se întâmpla în jurul ei.

- Uşa, protestă ea. Fleur ar putea să...

- Am încuiat-o când am intrat.

Brett o ajută să se aşeze mai bine, degetele lui căutându-i pulsul care bătea repede la baza gâtului. Apoi coborâră din ce în

ce mai jos, spre rotunjimile ademenitoare ale sânilor. Capul lui coborî încet, buzele urmând acelaşi drum, cu atingeri uşoare ca petalele de trandafiri, făcând-o să-şi simtă corpul cuprins de flăcări. Se agăţă de el fără să-i mai pese de nimic din jur.

Lumea dispăruse din preajma lor. Brett părea să aibă tot timpul din lume, explorându-i corpul cu o încetineală savuroasă, permiţându-i la rândul ei să-l atingă după pofta inimii. Degetele ei urmară conturul muşchilor puternici, descoperind că nu avea nici urmă de grăsime; putea să numere fiecare coastă care se simţea sub întinderea fermă de piele şi muşchi. îşi strecură palmele în jurul taliei lui, umărind conturul spatelui spre fesele rotunde, apoi coborând pe şoldurile înguste. Mişcările lui erau fluide şi puternice, ridicând-o din ce în ce mai sus în spirala parcă fără sfârşit a pasiunii. îşi luară zborul împreună, într-un moment care părea că durează o veşnicie.

Trecu destul de mult timp până când găsiră puterea şi dorinţa să se mişte. Cu braţele strâns unite în jurul lui, obosită şi transpirată, Eve se simţise mai împlinită decât fusese vreodată. încetul cu încetul reveni la normal, memoria întorcându-se s-o bântuie. în urmă cu două zile nici măcar nu ştia că acest bărbat există, iar acum era în pat cu el. Oricât de minunat ar fi, trebuie să-şi dea seama că e ciudat.

- Nu încă, murmură el, în clipa în care ea făcu o mişcare. Rămâi unde eşti. Mă simt bine cu tine, Eve. Totul în legătură cu tine se simte atât de bine!

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul, ochii lui albaştri studiindu-i faţa cu un zâmbet slab.

- Am ştiut că-mi vei face necazuri din clipa în care te-am zărit, numai că nu mi-am dat seama cât de multe. Mi-ai dat dureri de cap, femeie. Am multe compensaţii de primit din partea ta!

Gâtul ei se strânse.

- Trebuie să plec, spuse ea în cele din urmă. Brett, lasă-mă să mă ridic.

El oftă şi se rostogoli la o parte.

- Dacă trebuie, trebuie. Numai să te întorci repede.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să traverseze camera sub privirea lui- era ridicol să se jeneze acum, după ceea ce se petrecuse între ei, dar nu conta prea mult. Hainele lui erau adunate la intrarea în baie. îşi imagina că stătuse în faţa uşii, ascultând zgomotul duşului şi hotărând ce are de făcut. Era clar că era decis să nu accepte respingerea prea uşor, dar asta nu era o consolare. Făcuse totul prea uşor.

Cu uşa închisă între ei, rămase câteva secunde nemişcată, încercând să se adune. Pielea îi era încă sensibilă, fiecare mişcare amintindu-i ceea ce tocmai se petrecuse. Oricum, era cam târziu să regrete. Ce se întâmplase se întâmplase, nu mai avea cum să întoarcă timpul. Acum trebuia să se concentreze pe găsirea unei soluţii pentru a continua. Brett o aştepta să se întoarcă, încrezător în presupunerea că va dori acest lucru. în ceea ce privea reacţia ei fizică, avea dreptate să presupună acest lucru. Starea emoţională în care se afla era mai greu de înţeles. Antipatia pe care o simţise doar în urmă cu o zi fusese o acoperire de fapt pentru atracţia pe care o simţea pentru el, asta trebuia să recunoască. Nu avusese nevoie de mai mult de o privire. Tot ce spusese sau făcuse de atunci fusese calculat să-l facă s-o observe; trebuia să fie cinstită şi în această privinţă. Dacă reuşise chiar mult prea bine era vina ei, nu a lui.

Nici una dintre aceste reflecţii nu ajută în acest moment, îşi spuse ea cu enervare. Oricare ar fi fost sentimentele pe care le are pentru Brett, Circle Three rămâne în continuare între ei. El

pare să vrea acel pământ prea mult ca să poată renunţa la el. Şi dacă va renunţa ea, ce se va întâmpla? Dacă propria ei implicare e mai mult decât pur şi simplu fizică, nu acesta e cazul pentru el. Ar sacrifica tot ce e mai scump pentru ea, doar pentru o legătură trecătoare. Oricât de bun iubit ar fi, preţul e mult prea mare.

Se înveli într-un prosop înainte să se întoarcă în dormitor, nedorind să se îmbrace în hainele pe care le purtase toată ziua. Brett era întins pe burtă într-o atitudine de totală relaxare, cu capul într-o parte şi cu ochii închişi.

Chiar în stare de repaus, corpul lui păstra tonusul sănătos şi încordarea muşchilor, vizibilă sub pielea bronzată a spatelui. Un braţ era întins peste marginea patului, cu pumnul pe jumătate strâns.

- Nu sta acolo ca o marionetă, spuse el brusc, fără să deschidă ochii. încerc doar să-mi recuperez puterea.

-îţi pierzi timpul, declară ea cu voce pe care se străduia s-o facă să sune foarte rece. Brett, vreau să pleci.

Dură o vreme până când el se mişcă. Când o făcu, era fără grabă, rostogolindu-se pe o parte s-o privească lung, cu ochi îngustaţi.

-De ce? întrebă el. Ai profitat la fel de mult ca şi mine.

-Nu spun că n-am făcut-o, răspunse ea, strângând mai tare prosopul în jurul corpului ei, încercând cu disperare să-şi păstreze calmul. Ai venit aici să demonstrezi ceva. Ei bine, ai dovedit.

-Deoarece mi-ai dat voie s-o fac.

- Nu, nu deoarece te-am lăsat s-o faci. Nu te-aş fi oprit, murmură ea, muşcându-şi buzele. Nu vreau să te opresc.

Nici o schimabare vizibilă nu afectă trăsăturile lui.

-Aşadar, care este problema? Suntem doi adulţi, Eve, sau cel puţin aşa cred. Dacă doreşti cuvinte frumoase şi declaraţii

romantice, nu ai venit la bărbatul cel mai potrivit. Nu sunt foarte bun la astfel de lucruri. Te vreau şi ştiu că simţi la fel ca mine. Unde vom merge de aici, rămâne de văzut.

- Cum rămâne cu Circle Three? întrebă ea cu voce blândă. Intenţionezi în continuare să încerci s-o cumperi?

El o studie o vreme cu atenţie, privirea lui devenind mai aspră.

- Desigur, răspunse bărbatul în cele din urmă. Nu are nici o legătură cu acest lucru.

-Ar trebui să aibă vreun efect asupra acestei probleme, protestă Eve. Nu pot să mă lupt la un nivel, iar la altul să fac dragoste!

Se opri din nou, respirând cu greutate când îi întâlni privirea.

- Sau te aşteptai cumva să-mi schimb punctul de vedere?

Râsul lui fu amar.

- Draga mea, te subestimezi. Să cumpăr pământ a fost ultimul lucru din lume pe care l-am avut în minte în clipa în care am venit să fac duş cu tine, crede-mă!

Eve îl credea; iar amintirea atingerilor pasionale era ca un foc.

- Poate de această dată, dădu ea din cap. Nu caut scuze pentru ce s-a întâmplat, dar nici nu vreau să pretind că sunt altcineva decât sunt. Nu pot să mă implic în genul de relaţie pe care o ai în minte, Brett. E foarte simplu.

Bărbatul nu răspunse imediat, privirea lui fiind fixată asupra ei.

- Fleur mi-a spus că acasă ai avut un prieten foarte apropiat, spuse el în cele din urmă. Ce fel de relaţie era?

Eve se aşeză pe un scaun din apropiere, deoarece genunchii

îi tremurau prea tare.

- Am fost îndrăgostită de el, spuse ea. Sau credeam că sunt, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru.

- Şi trebuie să fii îndrăgostită de un bărbat ca să faci dragoste cu el?

Tonul pe care fusese pusă această întrebare era blând.

Ochii lui se ridicară, susţinând privirea lui fără să clipească.

- Credeam că tocmai am dovedit că nu este neapărat necesar. Nici măcar nu te cunosc foarte bine- iar ceea ce ştiu, nu sunt sigură că-mi place foarte mult.

El zâmbi ironic.

- Nu ne acorzi prea multe şanse nici unuia dintre noi, nu-i aşa? Ce crezi despre mine?

- Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie, ridică ea din umeri, aşa că de ce te mai deranjezi să mă întrebi?

De această dată, zâmbetul era amuzat.

- S-ar putea să fi descoperit ceva aici, deşi eşti prima femeie pe care am întâlnit-o capabilă s-o vadă. Ok, nu trebuie să mă placi, nu neapărat.

în ceea ce priveşte cunoaşterea mai bună... ridică el din umeri, este nevoie de timp. Să întrerupi orice legătură dintre noi nu va grăbi acest proces.

- Există mai multe tipuri de legături, replică ea, străduindu-se să rămână pe poziţii. Acel tip pe care îl ai în minte este prea temporar, oricum.

- Cine a spus ceva despre o legătură temporară?

Brett se ridică repede din pat, apropiindu-se de ea fără grabă, cu ochii strălucind la vederea obrajilor ei care se îmbujoraseră.

- Eşti un amestec foarte curios, murmură el, ridicând-o în

picioare. Oricât de sălbatică ai fi în pat, tot te deranjează să fii goală când l-ai părăsit. O să schimb acest lucru, Eve. O să mă bucur să te eliberez de toate inhibiţiile. O să ne rezolvăm diferendele cu altă ocazie.

Ştia că se poartă prosteşte, dar faptul că ştia acest lucru n-o ajuta în nici un fel să scape de emoţiile care o copleşeau. Simţi prosopul alunecând pe podea, iar căldura apropierii lui o ameţi. Orice gând coerent o părăsi.

Capitolul 6

Avionul care îl aducea pe avocat de la Orlando ateriza puţin după ora patru joi după-amiază. Alex Shane se dovedi un bărbat oarecum manierat, în jur de şaizeci de ani, costumul lui negru conservator şi ochelarii fără ramă potrivindu-se de minune cu profesia lui. Bart îl primi cu familiaritate, prezentându-l celor două surori.

-Brett este pe câmp, spuse el, după ce oaspetele se aşezase la umbră, cu o băutură rece în mână. O să mai întârzie o oră şi ceva.

-E destul timp, răspunse bărbatul. Am de gând să rămân peste noapte.

Se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat de satisfacţie.

-E întotdeauna o plăcere să scap de birou pentru o perioadă- mai ales când vin în vizită la Diamond Bar. Am nişte lucruri de discutat cu tine, Bart. Dacă vom reuşi să rezolvăm această problemă înainte de cină, restul serii mi-o pot dedica în întregime discuţiei despre Circle Three, zâmbi el, întorcându-se spre fete. Am o evaluare detaliată a fermei, dacă vă interesează s-o treceţi în revistă. Nu că ar fi nevoie cu adevărat- tot ce-mi trebuie sunt semnăturile voastre pe actul de vânzare. Sper că aţi adus documentaţia de care avem nevoie, nu?

Eve confirmă că aveau tot ce era necesar, conştientă de muţenia impusă a lui Fleur. Atmosfera fusese tensionată între ele în ultimele două zile, dar nu putea să facă mare lucru pentru relaxarea ei. Nu era sigură dacă sora ei bănuia ceva despre ce se petrecuse între ea şi Brett. Cu siguranţă, întreaga ei atitudine faţă de el se schimbase.

Dar în ceea ce privea propria ei atitudine? se gândi ea cu

ironie, în timp ce cei doi bărbaţi se cufundară în discuţie. Şi miercuri seara şi seara trecută, Brett venise în camera ei, ignorând prezenţa lui Fleur în camera vecină şi făcând-o şi pe ea s-o ignore. Oricât de multe ori îşi promitea că va pune capăt acestei nebunii, era suficient s-o atingă şi era pierdută. Angajamentul ei în această relaţie depăşise deja punctul în care retragerea era posibilă, iar interesele ei erau atât de împărţite, încât nici nu mai ştia ce-şi doreşte cu adevărat. Nu mai vorbiseră despre ferma mătuşii ei, dar asta nu însemna că Brett îşi schimbase punctul de vedere. De fapt, se îndoia că i-ar fi venit măcar acest gând. Alex Shane venise pregătit să încheie tranzacţia extrem de rapid. Este clar că Brett ştie acest lucru. Deşi nu-i venise în minte ideea că mătuşa Laura şi famiJia Hanson pot avea acelaşi avocat, nu era nimic în neregulă în această situaţie. Conspiraţie nu e decât un cuvânt din mintea ei. Nici o persoană care l-ar privi pe Alex Shane nu l-ar crede capabil să facă lucruri dincolo de corectitudinea profesională.

Ceea ce trebuia să se întrebe era unde o va duce viitorul. Brett o vrea acum, dar ce se va întâmpla luna viitoare? Sau chiar săptămâna viitoare? Îi spusese lui Fleur că pot rămâne la Circle Three cât de mult vor, dar poate că sora ei nu mai voia acest lucru. Oare ar putea s-o facă singură? se întrebă Eve. Poate să aştepte sosirea lui Brett la ea, fără să ştie cât va dura? Sau era prea pesimistă în legătură cu această relaţie? Nu este oare posibil ca însuşi Brett să descopere emoţii mai adânci care ies la iveală, dacă are destul timp la dispoziţie?

Refuzul de a fi de acord cu vânzarea nu-i va ajuta în nici un caz să se apropie, asta era sigur. Nici n-o va face fericită pe Fleur. Ar putea ajunge să-i piardă pe amândoi. Oare voia să-şi asume

acest risc?

Cina era de obicei o masă neprotocolară, iar de această dată nu fu o excepţie. Cei trei bărbaţi purtau pantaloni şi cămăşi. Eve se străduia să pară nepăsătoare, ştiind că nu reuşea să-l păcălească pe Brett cu flecăreala ei veselă. De fiecare dată când îl privea, avea un zâmbet ironic pe buze, ca şi cum ar fi citit fiecare gând care-i trecea prin cap.

Alex Shane fu cel care sugeră să înceapă să discute despre problemele legale, iar Bart insistă să meargă în birou, pentru mai multă intimitate. Eve văzuse această cameră numai în trecere. Era un domeniu pur masculin, cu un birou masiv şi impresionant, înconjurat de scaune confortabile de piele. Aşezată într-unul dintre ele, Eve îi zâmbi surorii ei, dar aceasta privea pur şi simplu prin ea, cu o figură inexpresivă. Erau aproape nişte străine şi nu era decât vina ei. Cel puţin, putea să-i dea surorii ei consolarea sumei de bani pe care o aştepta.

Dosarul pe care Alex Shane îl scoase din servietă era gros şi masiv. întinse hârtiile în faţa lui pe birou, sprijinindu-şi coatele pe suprafaţa de lemn şi ridicând privirile spre cele două surori.

- Cred că lucrul cel mai potrivit pentru început ar fi să spunem totul de-o dată, începu el. După aceea, puteţi pune câte întrebări doriţi. Pământul este cu siguranţă cea mai valoroasă parte a fermei, deşi maşinile şi clădirile pot constitui şi ele o sumă frumuşică pe piaţa deschisă. Brett e mai mult decât generos, oferindu-vă preţul de o mie de dolari acrul. La urma urmei, acest teren este inclus aproape în totalitate între terenurile care aparţin fermei acesteia. Singurul motiv pentru care un străin ar dori să cumpere ferma, ar fi să-şi dorească mărirea profiturilor, dar nu este cazul fermei Circle Three.

- Nu sunt sigură că înţeleg, îl întrerupse Eve confuză. Vreţi să

spuneţi că ferma nu aduce profit?

- Ei bine, nu. Abia şi-a plătit datoriile, în trecut... răspunse bărbatul, consultând foile din faţa lui. Mai precis, în ultimii opt sau nouă ani. A fost profitabilă la un moment dat, desigur, când preţul cărnii de vită era mare. Dar cererea din zilele noastre este prea mică pentru a putea rezista numai din acest tip de comerţ. Niciodată profitul n-a fost extrem de mare, dar unchiul vostru a dorit s-o păstreze pentru că aparţinuse famiJiei de generaţii întregi. Poate şi din alt motiv, zâmbi bărbatul: ţinea foarte mult la imaginea lui de proprietar de pământ. Ar fi putut alege să trăiască în altă parte, în condiţii mult mai bune, dar nu asta îşi dorea. Nici mătuşa voastră, de altfel... erau un cuplu foarte mulţumit. Ea n-a reuşit niciodată să treacă peste moartea lui. Continua să aibă grijă de Circle Three- cu ajutorul familiei Hanson- în memoria lui, pentru acest singur motiv. Chiar şi când s-a îmbolnăvit prea tare ca să poată participa activ, obişnuia să-l pună pe Brett să verifice împreună cu ea cifrele în fiecare lună, doar ca să se asigure că toate registrele sunt în ordine, aşa cum îi plăcea lui Jos- şi ca să-şi dea seama dacă nu sunt probleme. Din punctul unora de vedere, acest lucru ar putea fi considerat a strica orzul pe gâşte. Trebuie să recunosc, eram destul de nemulţumit şi eu de această fixaţie a ei. Consultanţii ei financiari au încercat din răsputeri s-o facă să vândă, până când Bart le-a spus s-o lase în pace. In acea perioadă, se afla în această casă, de aceea ştia foarte bine cine o vizitează.

Fleur vorbi pentru prima oară de la intrarea în cameră, iar vocea ei abia se auzea:

- Vreţi să spuneţi că sunt mult mai mulţi bani, în afară de cei de pe terenuri?

- Este un mod simplificat de a pune problema, răspunse

avocatul, dar da, în esenţă, e destul de corect. Trebuie să vă daţi seama, desigur, că acest capital este utilizat în investiţii de mai multe feluri. Sunt toate în aceste dosare, dacă doriţi să verificaţi. Contabilii nu vă sfătuiesc în acest moment să schimbaţi ceva, cu toate că vă vor contacta ei înşişi să vă vorbească despre acest lucru. După ce se vor opri toate taxele legale, averea dumneavoastră se va ridica la un venit de... se întrerupse pentru o clipă, verificând cifrele din faţa ochilor. Se ridică la patru sute optzeci de mii de dolari pe an. Două sute patruzeci de mii de dolari de persoană, dacă intenţionaţi să împărţiţi totul la jumătate. Aceasta fără banii care ar putea rezulta din vânzarea pământului.

Investiţi... Tot ce pot să vă spun e că veţi fi două tinere foarte bogate.

Tăcerea care se lăsă după rostirea acestor cuvinte era apăsătoare. Eve era nemişcată, prea uluită să poată înţelege.

- De ce noi? reuşi ea să murmure în cele din urmă. Mătuşa Laura nici nu ne cunoştea!

- Sunteţi singurele ei rude, explică avocatul. A regretat întotdeauna că n-a ţinut o legătură mai strânsă cu familia de origine. „Tinerii sunt singurii care ştiu să se bucure de bani", mi-a spus ea la un moment dat. Nu sunt de acord în totalitate cu aceste raţionamentul ei, dar sentimentele care o împingeau erau cele potrivite.

- Ştiu exact ce voia să spună! declară Fleur, încântată şi cu ochi strălucitori. Poţi să faci ce vrei cu ferma, Eve. Cred că mă voi descurca destul de bine cu restul! Cât va dura? Se întoarse ea spre avocat.

- înainte de a începe să-i cheltuiţi? zâmbi Alex Shane. Nici un

pic. N-am nevoie decât de ambele semnături, plus traducerea legalizată a certificatelor de naştere pe care le-aţi adus cu voi. Am făcut deja aranjamentele pentru deschiderea de conturi în Leesville pentru cheltuielile necesare. Managerul băncii vă va aştepta acolo mâine dimineaţă, pentru a vă înscrie în baza de date.

- Nu ne-aţi vorbit despre acest lucru în scrisoare, spuse Eve, care încă nu-şi revenise din şocul iniţial. Am rămas cu impresia că singura moştenire este ferma.

- Prima mea comunicare a avut drept scop să vă aducă la cunoştinţă existenţa acestei moşteniri, veni replica pe un ton calm. Am menţionat oferta pentru vânzarea pământului doar pentru că e vorba despre o sumă destul de mare de bani. După ce mi-aţi dat telefon să mă informaţi că veţi veni în persoană, a fost mai simplu să aştept să vă spun la sosire.

- Ce mai contează acest lucru? ridică Fleur din umeri. Ce mai contează orice altceva?

Oare Brett intra în categoria lucrurilor care nu mai contează? se întrebă sora ei mai mare, încercând să vadă dincolo de buna ei dispoziţie. Spera că da, dacă vrea să nu se simtă vinovată. Acest aspect al relaţiei cu Brett nu era însă singurul care o irita. Mai avea o bătălie de purtat în interiorul propriei persoane.

- Vă referiţi la pământ? interveni avocatul, citindu-i parcă gândurile. Să înţeleg că era o diferenţă de opinii între dumneavoastră privind această vânzare?

- Eve vrea să trăiască aici şi să conducă singură ferma, explică Fleur, înainte ca sora ei să poată spune un singur cuvânt. Am fost împotriva acestei idei înainte de a afla ce am aflat acum, dar... se întrerupse ea, ridicând din umeri şi zâmbind, dacă asta

vrea să facă, n-am de ce să fiu lacomă!

Ochii lui Alex Shane nu părăsiseră figura lui Eve.

-Vă daţi seama că va trebui s-o susţineţi din propriul venit?

-Da, murmură ea, apoi făcu un efort să pară mai sigură pe ea, repetând: da, îmi dau seama.

-Dar doriţi în continuare s-o faceţi?

-Da.

De această dată, vocea era mai puternică, decizia fiind mai degrabă instinctivă decât raţională.

-Pentru o perioadă de vreme, cel puţin. Poate că vi se pare o nebunie, continuă ea întâlnind cu hotărâre privirea avocatului, dar trebuie s-o fac.

El ridică din umeri.

-Nu mi se pare o nebunie mai mare decât altele. Puteţi să vă permiteţi. De ce nu? Dar... mai sunt câteva chestiuni minore care trebuie clarificate înainte să finalizăm preluarea. De exemplu...

Eve asculta doar cu jumătate de ureche, întrebându-se cum îi va spune lui Brett că nu-i va vinde pământul pe care îl dorea atât de tare- între timp, încercând să-şi calculeze şansele de a rămâne împreună cu el. Să trăiască fără el nu-i va fi foarte uşor, dar nici nu ştia prea bine cât ar fi durat oricum relaţia lor. Măcar în acest fel are o bază, un loc din care să pornească. Fără îndoială, Fleur va dori să călătorească, să vadă restul ţării, dacă nu cumva să meargă şi în străinătate, dar va avea nevoie de asemenea şi de un loc în care să stea din când în când. Ferma Circle Three va fi aici, aşteptând.

Când se întoarseră în cele din urmă în sufragerie, Bart se uita la televizor, de unul singur. închise aparatul şi se întoarse spre ei, privirea lui trecând de la figura strălucitoare a lui Fleur spre cea palidă a surorii ei mai mari.

- Brett s-a dus la dispensar, spuse el. A fost nevoie să cheme un medic veterinar pentru un viţel bolnav. Vrea cineva ceva de băut?

Eve vru un coniac, sperând că-i va oţeli nervii.

- Când va fi posibil să ne mutăm la Circle Three? îl întrebă ea după o vreme pe Alex Shane.

- Când doriţi, răspunse el. Totuşi, îmi imaginez că va fi nevoie de o operaţiune de curăţare.

- Wade Connors a spus că soţiile angajaţilor vor fi fericite să ne dea o mână de ajutor, declară ea, zâmbind rugător spre Bart. Vă rog să nu credeţi că nu vă sunt recunoscătoare pentru ospitalitate. A fost foarte frumos din partea dumneavoastră să ne suportaţi.

- Nu-ţi face probleme, compania voastră mi-a făcut plăcere.

Bărbatul se opri o clipă, privind-o cu o expresie ciudată.

- Sper că veţi veni să ne vizitaţi destul de des, continuă el.

- Desigur, răspunse Eve. Nu vom fi decât la câteva mile distanţă.

- Eu nu! exclamă Fleur cu satisfacţie. O să zbor spre Miami, să-mi cumpăr nişte haine superbe şi apoi să-mi iau un loc la o croazieră în Caraibe. Şi asta doar pentru început! Pot să trăiesc acel gen de viaţă despre care doar am citit până acum, iar nimeni nu-mi poate spune altfel. O să fie minunat!

Eve surprinse privirea lui Bart şi îşi reţinu cuvintele care îi stăteau pe buze. Avea dreptate, desigur. Fleur avea vârsta la care are nevoie să-şi încerce puterile şi să facă propriile greşeli. Nu rămâne decât să spere că nu vor fi prea traumatizante.

Brett nu se întoarse în casă decât după ora unsprezece. Părea obosit, iar cămaşa lui era udă de transpiraţie.

- Am pierdut viţelul, spuse el scurt. Mike o să vină mâine

dimineaţă să examineze toată cireada. Dacă este vorba despre ce crede el, o să fie nevoie să le vaccinăm pe toate.

Privirea lui întârzie câteva secunde asupra lui Eve, apoi se îndreptă spre Alex Shane.

- Imi pare rău pentru acest lucru, spuse el. Rămâneţi în weekend?

Avocatul zâmbi.

- N-am la ce să mă grăbesc înapoi.

- Foarte bine, în acest caz mă voi duce la culcare, dacă nu deranjează pe nimeni. S-ar putea să am o zi foarte grea.

Nu mai rămaseră prea mult. Fleur se îndreptă spre camera ei încă plutind într-al nouălea cer. După ce făcuse un duş, în camăşa subţire de noapte, Eve deschise o fereastră, închizând aerul condiţionat. Ploaia care căzuse mai devreme adusese un parfum proaspăt de flori, răcorind atmosfera. Briza uşoară îi mângâia pielea.

Era încă în cadrul ferestrei, când auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Brett o închise exact în clipa în care se întoarse spre el. Purta un halat scurt din mătase neagră, dar era desculţ.

- E timpul ca toate fetele cuminţi să se ducă la culcare, spuse el încet.

Eve nu se mişcă.

- Am crezut că te-ai dus la culcare, răspunse ea. Nu te aşteptam.

El zâmbi slab.

- N-am putut să adorm. Uite cât de tare m-ai prins!

Traversă încăperea spre ea, ridicându-i bărbia şi sărutând-o pe buze.

- Vino să-mi satisfaci instinctele de bază, murmură el, în felul tău inimitabil!

- Brett, vreau să stăm de vorbă despre ceva, reuşi să spună ea, luptându-se împotriva dorinţei de a se preda imediat. Poate că nu vei vrea...

- Dacă vrei să-mi spui că nu-mi vei vinde Circle Three, nu trebuie să te mai oboseşti, replică el cu răceală. Figura ta mi-a spus tot, în clipa în care te-am privit la întoarcere. Ce legătură are cu ce se întâmplă acum şi aici?

îl privi nedumerită, încercând să-i citească gândurile.

- Nu-ţi pasă?

- Ba îmi pasă, desigur. Vreau în continuare acel pământ, declară el, continuând s-o mângâie pe gât. Dar avem destul timp la dispoziţie. Situaţiile se pot schimba, oamenii se pot schimba...

Sau pot fi schimbaţi, îşi spuse ea în gând. Există mai multe tipuri de persuasiune. Tânăra ridică mâna, oprindu-l. Vocea ei suna răguşit şi în propriile urechi.

- Nu va merge, Brett. Nu-mi pasă dacă este o prostie sau nu, voi încerca să conduc ferme mătuşii Laura. îmi pare rău că ţi-ai făcut speranţe, dar dacă mătuşa ar fi vrut cu adevărat să fie pământul tău, ţi l-ar fi lăsat în vreun fel.

El o studia cu o expresie ciudată, continuând s-o ţină de mână.

-Vrei să spui că, dacă mi-a spus că-mi va acorda dreptul de cumpărare, o făcea doar ca să mă ducă cu zăhărelul?

Eve nu plecă privirea.

- Da, răspunse ea.

După un scurt moment tensionat, un zâmbet se ivi pe buzele lui.

-Asta este o îmbunătăţire, măcar de data asta nu mă mai crezi un mare mincinos. Mai ai altceva de mărturisit, înainte să trecem la probleme mai presante?

Eve clătină din cap, uşurată.

-Am crezut că va pune capăt relaţiei noastre, recunoscu ea.

- Dar intenţionai s-o duci la capăt, oricum ar fi fost, o ironiză bărbatul. Poate că ultimele zile n-au fost prea plăcute pentru tine.

-Nu crezi acest lucru cu adevărat, zâmbi ea, amintindu-şi clipele fierbinţi pe care le petrecuseră împreună. Ştii foarte bine cum mă faci să mă simt.

Zâmbetul lui era provocator.

- Dar dacă ai încerca să mă convingi de acest lucru? Arată-mi cum te fac să te simţi, Eve.

In răspunsul ei la această provocare era o oarecare reticenţă iniţială, degetele ei părând amorţite când încerca să desfacă halatul de mătase. Apoi îşi strecură palmele în interior, atingându-i pielea, urmărind conturul muşchilor puternici cu o atingere uşoară, care îi smulse lui Brett un geamăt scăzut.

Cămaşa ei de noapte fu îndepărtată uşor, prin alunecarea celor două bretele în lateral, lăsând-o apoi să cadă pe podea. Eve păşi afară din ea fără să se gândească, buzele ei întinzându-se spre sărutarea fierbinte a buzelor lui, atingându-l cu mişcări ademenitoare, până când tensiunea deveni de nesuportat pentru el şi o împinse spre pat.

- La naiba, murmură el, când lumea reveni în cele din urmă la normal, învеţi prea repede!

Prea repede pentru propriul bine, îşi dădu Eve seama, revenind la realitate cu un sentiment de îngrijorare. Emoţiile ei erau prea încâlcite ca să le poată descurca dintr-o mişcare, fără nici o durere. Nu-i rămânea decât să spere că şi Brett se va prinde în aceeaşi capcană ca şi ea.

Directorul băncii le primi cu o salutare respectuoasă, fără să pară exagerată, conturile mari nepărând să fie o raritate în aceste

locuri. In câteva minute, li se dăduseră deja cecuri şi cărţi de credit.

Când ieşiră din nou în bătaia soarelui, Alex Shane observă un nor care se ridicase la orizont şi calculă că va ploua în aproximativ două ore. Este cel mai bun moment să vadă casa şi să organizeze curăţarea şi pregătirea ei pentru noile proprietare.

Eve îi povesti despre vizita pe care o făcuse la fermă, dar nu păru foarte deranjat.

- Nu văd nici un motiv pentru care n-aţi fi putut să vă duceţi s-o vedeţi, ridică el din umeri. Legea nu e chiar atât de rigidă.

- Brett părea să creadă că este, observă Fleur în timp ce urcă în maşină. Ne-a spus că nu avem voie să punem un picior pe acel teren, înainte de sosirea dumneavoastră.

Avocatul zâmbi spre ea în oglinda retrovizoare.

- Probabil că nu era prea fericit din cauza acestei situaţii. Puneţi-vă în poziţia lui: a crezut cu adevărat că Laura îşi va ţine cuvântul.

Eve întrebă încet:

- Chiar a intenţionat să pună acea clauză în testament?

Alex ezită o clipă, cu degetele pe cheia maşinii.

-în mod sigur, vorbea despre acest lucru. N-a reuşit să facă nimic concret în această privinţă, asta este problema. Spre sfârşit, era prea bolnavă să se mai gândească la probleme legale, deşi a avut un sfârşit liniştit, datorită îngrijirilor oferite. A trăit foarte bine cu familia Hanson. Avea încredere în ei.

Era rândul lui Eve să zâmbească.

-Nu trebuie să subliniaţi acest lucru. Poate că am avut anumite suspiciuni privind motivele lor la început, dar acum totul este clar.

-De fapt, interveni Fleur, vrea să spună că nu simţea acelaşi lucru pentru Brett pe care îl simte acum. Acum lucrurile stau cu totul altfel, nu-i aşa, Eve?

Din tonul ei răsuna o tachinare maliţioasă.

Conştientă de privirea furişă aruncată de Alex, tânăra se străduia să-şi păstreze calmul.

- Cred ce-mi spune, fu ea de acord încercând să pară relaxată. A fost o greşeală din partea mea să reacţionez cum am făcut-o, recunosc acest lucru.

-Toată lumea face greşeli, dădu din cap bărbatul, pornind maşina. Ceea ce contează cel mai mult e să-ţi dai seama unde greşeşti.

Fleur nu spuse nimic altceva în drum spre fermă, lăsând-o pe Eve să se întrebe cât de mult era îndrăgostită de Brett. Noaptea trecută, gândul că dispune de atât de mulţi bani îi umpluse mintea, fără să mai lase loc de altceva, dar în această dimineaţă, după ce reuşise să treacă peste şoc, ar putea foarte bine să înceapă să ia în considerare alte nevoi emoţionale. Cu cât mai repede pune lucrurile la punct între ele două, cu atât mai bine, îşi spuse Eve, deşi nu era sigură că ştie ce să-i spună surorii ei. Nici măcar faţă de Fleur nu se simţea în stare să recunoască sentimentele ei profunde, dar să nu vorbească despre ele ar însemna să lase toată această relaţie să apară doar ca o legătură întâmplătoare, pur fizică.

Ploaia sosi mai devreme decât anticipase Alex, începând să bată un ritm sacadat în caroseria maşinii în clipa în care intrară pe porţile fermei. Bărbatul opri cât mai aproape posibil de intrarea în casă, sărind de la volan cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat de vârsta lui şi deschizând uşa de la intrare.

-Ar fi mai bine să fugiţi spre intrare, dacă nu vreţi să petreceţi cel puţin jumătate de oră în maşină, până când se mai potoleşte ploaia, strigă el. Intre timp, am putea să vedem casa.

Amândouă fetele săriră de pe locurile lor în acelaşi timp, îndreptându-se în fugă spre intrare, pentru a ajunge ude şi râzând sub acoperişul protector.

-Cel puţin e o ploaie caldă, murmură Fleur, scuturându-şi apa din păr.

-Rareori durează prea mult, fu de acord avocatul. Soarele va străluci din nou în curând.

-Nu trebuie să faceţi reclamă climei, zâmbi Eve. Suntem deja convinse- sau cel puţin eu sunt!

Sora ei nu spuse nimic, ci intră în casă, înaintea lor. Eve o urmă, iar după ea intră Alex, îndepărtând materialele pline de praf care fuseseră aşezate peste mobilă. In interior, aveai impresia că timpul este suspendat. O femeie pe care n-o cunoscuseră niciodată locuise aici, iubise aici, râsese şi, fără îndoială, uneori plânsese aici.

Aproape îi putea simţi prezenţa, nu duşmănoasă, ci prietenoasă şi caldă.

- N-ar trebui să fie foarte multe de făcut pentru a face această casă locuibilă, observă avocatul, îndreptându-se spre una dintre ferestrele acoperite cu draperii grele. Din fericire, nu va mai sta goală încă o vară întreagă. Aceasta este perioada când umezeala produce cele mai mari deteriorări.

Fleur îl urmărise de-a lungul sufrageriei, privind afară pe fereastră cu încântare.

-O piscină! exclamă ea. Nu mi-ai spus că este şi o piscină, Eve!

Eve clătină din cap.

- N-am ocolit casa. Wade doar mi-a arătat celelalte clădiri şi mi-a vorbit despre probleme generale, declară ea cu mulţumire. O să fie foarte plăcut să putem face o baie de fiecare dată când simţim nevoia.

- Laura avea aceeaşi părere, interveni Alex, zâmbind la reacţia lor. Noi nu mai observăm cât este de cald, dar ea nu s-a adaptat niciodată cu adevărat la clima de aici. Veniţi să vedeţi şi restul casei. Nu e la fel de mare ca cea a familiei Hanson, dar Jos a fost cel care a făcut schiţele de mână când a început reconstrucţia şi era un arhitect destul de priceput.

Era uşor de văzut acest lucru. De la cele patru dormitoare, fiecare având propria baie, până la bucătăria largă şi complet utilată, până la saloanele spaţioase şi grădinile de flori, întreaga casă era imaculată. Avea o atmosferă foarte plăcută, chiar şi Fleur trebuia să fie de acord cu acest lucru. Se putea vedea că oamenii care trăiseră aici fuseseră fericiţi, cea mai mare parte din viaţa lor.

- O luăm, murmură Eve cu încântare, când ajunseră din nou în holul clădirii. Cât de repede ne putem muta aici?

Alex ridică din umeri.

- E problema dumneavoastră. E nevoie să schimbaţi aşternuturile, desigur, iar praful acesta trebuie îndepărtat. Depinde de cât de repede găsiţi pe cineva care să vă ajute. N-ar trebui să aveţi probleme.

Laura insista să pregătească singură mâncarea, dar dacă aveţi alt punct de vedere, puteţi găsi personal.

- Imi place să gătesc, recunoscu Eve, dar mi-ar face plăcere să am un ajutor pentru curăţenie. Eu...

Se întrerupse în clipa în care o umbră căzu pe pragul uşii de la intrare, un zâmbet de recunoaştere apărându-i pe faţă la

vederea siluetei înalte a bărbatului blond care îi privea din praf.

-Bună! îi spuse ea.

Wade Connors zâmbea şi el, cu o mână odihnindu-se pe perete.

-Am văzut maşina şi m-am gândit că poate aveţi nevoie de o mână de ajutor. E totul în regulă?

-Sigur, răspunse Fleur înainte ca sora ei să apuce să răspundă, atrăgând atenţia asupra ei. Perfect, de fapt. Cred că eşti Wade. Eu sunt Fleur Brockley.

El zâmbi, privind-o cu admiraţie făţişă.

-Imi pare bine să te cunosc. Orice vrei să afli, sunt omul tău.

-A încetat ploaia, spuse ea. De ce nu-mi arăţi ferma? La urma urmei, Eve deja a văzut tot ce era interesant.

-Va fi o plăcere, dădu el din cap, întorcându-se spre Eve. Le-am chemat pe Jenny Hackney şi Marnie Grayson să vă ajute la curăţenie. Dacă aveţi nevoie de ele, pot veni regulat.

-Sună bine, dădu din cap ea.

Reacţia lui Fleur la vederea lui era o adevărată uşurare. Dacă ar mai fi avut sentimente pentru Brett, n-ar fi părut atât de dornică să-l cunoască mai bine pe Wade. Oricum, nici aceasta nu va dura, aşa cum n-o fac interesele lui Fleur. Pe de altă parte, există o şansă destul de importantă ca Wade să se dovedească o atracţie destul de mare ca s-o facă să uite de Miami şi de croaziere în Caraibe. Singură, e o pradă numai bună pentru vânătorii de avere care se învârt în aceste locuri.

Continuă turul cu Alex Shane în apropierea fermei, apoi cunoscu o parte dintre angajaţi, pe care îi asigură că nu-şi vor pierde locurile de muncă.

-E vorba de banii dumneavoastră, ridică avocatul din umeri. Venitul de care dispuneţi poate susţine ferma. Numai să fiţi sigură

că este ceea ce vă doriţi.

Eve îl asigură că era cu adevărat. Dacă mai rămânea o umbră de îndoială în legătură cu decizia ei, se lega doar de apariţia unui moment în relaţia cu Brett când acesta nu va mai aştepta nimic de la ea. Dar nu era nici o modalitate să se ferească de această întâmplare, aşa că e mai bine să nu se gândească.

Capitolul 1

Trecu mai bine de o oră până când Wade o aduse pe Fleur înapoi la maşina în care aşteptau cei doi.

-îmi pare rău dacă v-am reţinut, se scuză el. Am vorbit şi cred că timpul a zburat.

-Chiar mi-a făcut plăcere, spuse Fleur, privind-o pe sora ei cu o expresie oarecum ciudată. Abia aştept să venim să locuim aici. E un loc grozav!

Wade zâmbea.

-Când să vă aşteptăm?

- Cum sună mâine? interveni Eve. Suntem amândouă capabile să ne mobilizăm, când dorim ceva cu adevărat.

-Vorbeşte pentru tine, o întrerupse Fleur. Primul lucru pe care vreau să-l fac când voi veni aici e să mă arunc în piscină!

Apoi, tânăra se întoarse spre Wade, cu ochi strălucitori:

-Pentru că este weekend, vom face o petrecere la piscină. Toată lumea va fi invitată! Vom putea face şi un grătar.

- O să-l trimit pe unul dintre băieţi în oraş în această după-amiază, promise bărbatul. Bucătăria are nevoie de provizii, oricum. O să fim aici, domnişoară.

-Mă numesc, Fleur, zâmbi ea. Te-am rugat să-mi spui pe nume.

- O să mă conformez, dădu el din cap, apoi se întoarse spre Eve: ne vedem dimineaţă, în acest caz. O să le pun pe fete la treabă imediat.

-Aici nu e locul lui, comentă Fleur la plecarea bărbatului, după ce se urcaseră în maşină şi se îndreptau deja spre Diamond Bar. Cu o astfel de faţă, ar trebui să fie actor de cinema!

-Astfel de feţe se găsesc în Hollywood zece la un peni, observă Alex cu răceală. Oricum, viaţa lui e aici, să aibă grijă de

Circle Three.

-Dacă Brett ar fi făcut cum voia, n-ar mai fi făcut-o, veni răspunsul de pe scaunul din spate pe un ton brusc foarte rece. Wade spune că planifica să curăţe întreaga zonă pentru a face păşune. Inclusiv să dărâme casa.

Pentru Eve, era evident că va auzi multe replici care vor începe cu „Wade spune...", cel puţin până când se va duce atracţia noutăţii. Aşadar, se întoarse spre sora ei, comentând:

-Nu prea cred acest lucru. Brett n-ar dărâma o casă atât de frumoasă doar pentru a câştiga câţiva metri în plus de păşune.

-în urmă cu foarte puţin timp, ai fi fost de părere că e capabil să de orice, replică Fleur cu promptitudine, apoi adăugă, după o scurtă pauză: poate că primele impresii sunt cele mai bune, la urma urmei.

Eve se întoarse să privească atent figura lipsită de expresie a surorii ei.

-Vrei să spui ceva anume?

- Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile, ridică din umeri Fleur, neimpresionată de răceala tonului surorii ei. în această dimineaţă, am aflat câteva lucruri interesante despre prietenul nostru Brett.

- Connors nu este o persoană foarte imparţială, interveni avocatul, părând oarecum deranjat. Dacă s-a certat cu Brett, înseamnă că au avut motive s-o facă.

-Sunt sigură, zâmbi Fleur, cu un licăr de maliţiozitate în priviri. Wade ştie ceva ce Brett ar prefera să fie ţinut secret- mi se pare un motiv foarte bun.

- Sunt de părere că e mai bine să nu vorbeşti despre aceste lucruri, o sfătui Eve, încercând să-şi păstreze calmul.

Orice s-ar fi întâmplat între ei, este doar treaba lor, nu a

noastră.

Fleur ridică din umeri.

-Poate că, după ce o să auzi despre ce este vorba, îţi vei schimba punctul de vedere.

- Numai că nu vreau să aud, se răsti Eve, fără a mai încerca să-şi reţină furia din voce. încetează, te rog!

Tânăra renunţă la subiect, părând să se îmbufneze. Oamenii nu vorbeau aşa cu ea- şi mai ales propria ei soră! Conştientă de atmosfera încărcată, Eve îl întrebă diverse lucruri pe avocat despre casa pe care tocmai o văzuseră, lăsându-l să vorbească uşurat despre chestiuni neutre. întotdeauna era neplăcut să participe la o ceartă între doi membri ai unei familii.

în ciuda a ceea ce-i spusese lui Fleur, constată că-i era imposibil să nu se mai gândească la ceea ce aflase. Dacă Wade Connors ar fi ştiut ceva important despre Brett, cu siguranţă ar fi putut să-şi păstreze slujba fără probleme. Era clar că-i spusese o poveste lui Fleur, dar era posibil ca şi ea să exagereze. Nu-l iertase pe Brett pentru lipsa de reacţie la avansurile ei, iar acum căuta un mod să se răzbune pe el. Poate că modalitatea cea mai bună de a rezolva această problemă ar fi să asculte ce i-a spus Wade, pentru a-şi da seama în ce măsură poate fi adevărat. Din experienţa trecută, ştia că nu e bine s-o lase pe sora ei să se gândească prea mult la anumite probleme.

Ajunseră la Diamond Bar la timp pentru masa de prânz. Brett nu era prezent, dar Bart le spuse că epidemia de care se temeau nu va fi totuşi un pericol. Bărbatul primi veştile despre mutarea de a doua zi cu regret vizibil. Se bucurase de prezenţa lor în ultimele zile, îi mărturisi el Evei.

-Nu sunt decât câteva mile, observă ea. O să vin în vizită regulat, imediat după ce voi găsi un cal potrivit.

- Laura avea o iapă preferată, cu care venea tot timpul în vizită, răspunse Bart. Din câte ştiu, e în continuare la fermă. Cu toate acestea, s-ar putea să fie destul de dificilă pentru o începătoare, mai ales dacă în ultimul an n-a mai fost încălecată. Poate ar fi bine să începi de la început.

- Înţeleg, dădu Eve din cap, încântată de ideea de a folosi iapa favorită a mătuşii ei.

Aşa cum anticipase Alex, soarele era fierbinte după ploaia scurtă. Tânăra luă un ziar şi ieşi pe terasă, ştiind că, după toate probabilităţile, Fleur o va urma.

Nu se înşelă. Sora ei apăru după câteva minute, aruncându-se pe un fotoliu, cu un oftat satisfăcut.

- Nu mi-ar fi deloc greu să mă obişnuiesc să trăiesc aşa, comentă ea. Nu trebuie să speli haine, nici să faci patul!

Dar când o făcuse? se întrebă sora ei, cu un zâmbet interior. Era doar vina ei, desigur, dar considera mult mai simplu să facă ea un anumit lucru, decât s-o bată mereu la cap pe sora ei să-l facă.

- Dacă ai să-mi spui ceva, începu ea, e mai bine să spui acum. Nu te vei linişti, până n-o faci.

Fleur o privi cu reproş.

- Nu mă trata de sus, Eve!

- Imi pare rău, dădu din cap sora ei. E atât de important?

- Da, este. O să fii de acord cu mine când o să afli.

Părea să se mai fi calmat, dar era în continuare în defensivă.

- Preţiosul tău Brett nu este ceea ce pare. Nici pe departe!

- Era preţiosul tău Brett în urmă cu două zile, constată Eve cu calm. Eşti sigură că, până la un punct, nu e vorba de strugurii care sunt acri pentru că nu ajungi la ei?

- Pentru că ţi-ai făcut loc pe lângă mine în braţele lui? clătină

sora ei din cap cu aroganţă. L-am citit cum trebuie cu mult înainte. E un prefăcut total. Nu-l interesează decât propriile sentimente şi dorinţe!

-Te rog să vorbeşti mai încet, murmură Eve, conştientă că ferestrele erau deschise şi vocea ascuţită a surorii ei se auzea de departe. Faci nişte acuzaţii destul de dure pe baza informaţiilor aflate de la un bărbat pe care abia l-ai cunoscut.

-Wade nu voia să-mi spună, dar l-am convins, în cele din urmă.

Şi cine a deschis oare acest subiect? se întrebă Eve, rezistând totuşi să pună această întrebare cu voce tare.

- Aşadar, spune despre ce este vorba. Să scoatem totul la iveală, să vedem dacă merită să ne mai uităm a doua oară!

Gluma slabă nu reuşi să aducă nici un zâmbet pe buzele lui Fleur. Nici nu se aşteptase s-o facă. Sora ei părea foarte afectată de această poveste, astfel încât îşi pierduse simţul umorului.

- Ce părere ai despre un bărbat care a avut o legătură cu propria mamă vitregă? întrebă tânăra încet.

Pauza care urmă fu lungă şi jenantă. Eve putea auzi o pasăre cântând undeva la marginea fermei, dar sunetul i se părea că vine de la mare distanţă. Când reuşi în cele din urmă să-şi recapete vocea, părea că aparţine unei străine.

- N-aş crede, declară ea.

Fleur ridică din umeri.

- E alegerea ta, deşi nu te poţi îndoi când există martori oculari.

-Adică?

-Adică Wade i-a văzut pe cei doi împreună.

- Şi ce dacă? se strădui sora ei să păstreze un punct de vedere raţional. Ce dovedeşte acest lucru, în afară de faptul că se

înţelegeau destul de bine încât să le facă plăcere să petreacă un timp împreună.

- Te prefaci că nu înţelegi? întrebă Fleur, nerăbdătoare. I-a văzut împreună! Făcând dragoste, dacă vrei să-ţi spun cuvânt cu cuvânt.

- N-am nevoie să-mi spui nimic, clătină Eve din cap.

Simţea că un fior de gheaţă îi cobora pe spate, ca şi cum un obiect îngheţat se plimba pe pielea ei.

- Poate că s-a înşelat.

- Nu în acele circumstanţe. Au ieşit la o plimbare călare, iar Wade aproape a dat peste ei în iarba înaltă din apropierea râului. Brett nu-l mai vede cu ochi buni din acea clipă. Din fericire, mătuşa Laura ţinea prea mult la el ca să asculte cuvintele rele. Wade era ca un fiu pentru ea.

- E părerea lui sau a ei? întrebă Eve cu ironie, muşcându-şi buzele la vederea expresiei de pe figura surorii ei. Bine, acept acest lucru. Şi eu am avut aceeaşi impresie prima oară când am vorbit cu el.

- Şi ai să accepţi că Wade nu este genul de persoană care să inventeze o astfel de poveste doar din răutate? insistă Fleur.

Sora ei clătină din cap.

- N-am de unde să ştiu acest lucru. Recunosc doar că nu pare genul.

Se străduia din răsputeri să nu accepte cele spuse de sora ei, pentru că ştia că o va durea mult prea tare.

- Dar poate că s-a înşelat, repetă ea. Poate că stăteau doar de vorbă.

- Oh, încetează! Erau aproape goi. Wade spune că Brett părea să se fi străduit s-o convingă, pentru că Diane încerca să scape din braţele lui.

-Asta este doar o presupunere! Nu are de unde să ştie la ce se gândea în acea clipă... Doar dacă nu cumva a întrebat-o.

- Mă îndoiesc. Spune că nu-i plăcea.

- Poate că a încercat şi el s-o cucerească şi a fost refuzat.

- Nu! exclamă Fleur îmbujorându-se. N-ai nici un drept să spui acest lucru!

După o scurtă pauză, Eve dădu din cap.

-Ai dreptate, scuză-mă. Numai că este vorba despre cuvântul unui bărbat împotriva cuvântului altui bărbat, nu-i aşa?

- Dacă Brett neagă, da, presupun că aşa este, fu de acord Fleur. Ai curajul să-l întrebi?

- N-am nici un motiv s-o fac.

- Dacă n-ai tu, mă întreb cine ar putea avea? zâmbi tânăra cu ironie. La urma urmei, este iubitul tău. Chiar credeai că nu ştiu? L-am auzit în fiecare noapte în care a venit în camera ta.

Valul de căldură care îi coloră obrajii era imposibil de controlat.

-Ai ascultat la uşă?

- Nu intenţionat. Zidurile sunt destul de groase, astfel încât nu se aud decât zgomotele cele mai puternice. Numai că nu prea credeam că staţi de vorbă despre vreme la ora două dimineaţa. Nu te condamn, adăugă ea, privindu-şi sora cu satisfacţie, chiar dacă a fost cam repede. Pun pariu că este grozav în pat!

Eve reuşi să-şi controleze nervii.

- Nu este treaba ta.

- Nici cealaltă nu era, dacă pui problema astfel, veni răspunsul prompt şi netulburat. Ar trebui să fie a ta, totuşi, în cazul în care te interesează cu ce se ocupa înainte de a-l cunoaşte. La urma urmei, era vorba despre o singură mamă vitregă, sau despre două? Nu cred că era mult mai mare decât el. Unii bărbaţi nu pot

rezista femeilor mai în vârstă, aşa se spune. Dacă lucrurile stau aşa, nu mi se pare că ai prea multe speranţe, nu?

Tânăra se opri, iar expresia de pe figura ei se schimbă brusc. Rămase o vreme tăcută, părând ruşinată. Când vorbi în cele din urmă, vocea ei era scăzută şi rugătoare.

- Eve, îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun acest lucru. Am simţit doar că trebuie să ştii, asta e tot. Ce vei face cu această informaţie este, fireşte, treaba ta.

- Mulţumesc, zâmbi amar sora ei. Trebuie să mă gândesc mai bine la acest lucru.

Se ridică de pe scaun, încercând să ignore tremurul picioarelor.

- Mă duc să împachetez. Trebuie să plecăm imediat după micul dejun, dacă vrem să avem timp să dăm acea petrecere pe care ai promis-o!

Ajunse în camera ei fără să întâlnească pe nimeni, spre marea ei uşurare. Nu era în stare să spună nici un cuvânt. Valizele ei erau aşezate lângă perete, în spatele dulapului. Le scoase pe amândouă şi le deschise pe pat, scoţând hainele din sertare şi împăturindu-le cu grijă, apoi depunându-le înăuntru.

Oare este adevărat? se întreba în gând, fără să se poată abţine.

Oare Brett era într-adevăr genul de bărbat care şi-ar trăda tatăl, pentru a avea o legătură cu soţia acestuia? Nu părea posibil, nu din ceea ce ştia despre el. Dar, la urma urmei, cât de multe ştia despre el? Instinctul se dovedise insuficient în mult mai multe cazuri, nu numai în al ei.

Singura modalitate de a afla adevărul ar fi să facă aşa cum sugerase Fleur şi să-l întrebe- presupunând că voia să-i spună. Iar dacă povestea era adevărată, ce va face? Ar putea să simtă

acelaşi lucru pentru el? Nu ştia nici ea prea bine. In această clipă, era amorţită în totalitate.

Il văzu abia la ora cinei. Aşezată în faţa lui la masă, sub privirea albastră care părea capabilă să-i pătrundă în suflet, nu ştia prea bine ce crede şi nici ce simte. Fleur îi urmărea cu oarecare interes, prefăcându-se neinteresată de fiecare dată când privirea lui Brett se oprea asupra ei.

Anunţul că se hotărâseră să plece la Circle Three a doua zi dimineaţa păru să-l intereseze prea puţin, ceea ce o întristă pe Eve şi mai tare. Poate că el voia să încheie această relaţie chiar acum, cu toate că acest lucru nu se potrivea cu declaraţia lui din noaptea trecută. Un singur lucru era clar: plecarea ei nu părea să-l afecteze prea tare. Poate că se vor mai vedea, desigur, dar asta doar când va dori el, nu ea.

Cu Alex Shane încă oaspete la fermă, nu avea prea multe ocazii să rămână singură cu el pe parcursul serii. Cu toţii ieşiră pe terasă, bucurându-se de răcoarea nopţii, discutând liniştiţi şi ascultând din când în când acordurile de chitară care veneau din direcţia locuinţelor angajaţilor.

-E timpul să avem şi noi petrecerea noastră, declară brusc Bart. Grătarele de la Diamond Bar erau faimoase prin aceste părţi.

Se întoarse să privească spre fiul lui, întins pe un fotoliu, cu picioarele urcare pe marginea balustradei.

- Ce părere ai?

- Pare o idee bună, veni replica pe un ton leneş. Când te-ai gândit s-o facem?

- Cred că weekendul viitor pare în regulă, nu-i aşa?

Acum, după ce s-a terminat marcarea, oamenii au mai mult timp la dispoziţie. Poţi să vii din nou în vizită, Alex?

- O să încerc, cu siguranţă, promise avocatul. Cred că sunt aproape trei ani de când...

Bărbatul se întrerupse brusc, ca şi cum ar fi fost pe punctul să facă o gafă, ridicând jenat din umeri.

- Ei bine, a trecut destul de mult...

Bart încheie propoziţia în locul lui, părând netulburat:

- Ultima oară a fost chiar înainte de accident. Nu m-am mai simţit dornic să socializez de atunci, dar e cazul să încep din nou. Rămâne aşadar pe weekendul viitor. Maria şi Jose vor organiza totul, aşa cum au făcut-o mereu.

- Noi suntem invitate? întrebă Fleur cu un zâmbet copilăresc.

- Voi veţi fi oaspeţii de onoare. O să avem toţi bărbaţii între şaisprezece şi şaizeci de ani gata să se arunce la picioarele voastre!

- Dacă îi alegem pe cei de la douăzeci şi şase la treizeci, poate voi fi interesată, replică tânăra.

Limita de vârstă era aleasă pentru a-l include pe Wade Connors, observă Eve. Dacă va fi sau nu printre cei invitaţi e o altă problemă, la care probabil că sora ei nu se gândise.

Alex îşi acoperi gura cu mâna, încercând să-şi ascundă un căscat.

- Oricât de puţine am făcut azi, nu-mi pot ţine ochii deschişi. Sper că nimeni nu se supără dacă mă retrag la culcare?

- Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, răspunse Bart, numai că voi, ce tineri, puteţi să rămâneţi. Nu e decât zece şi jumătate.

Fleur aşteptă până când cei doi bărbaţi se îndepărtară, apoi se ridică încet şi ostentativ în picioare, privind-o pe sora ei cu subînţeles.

- Nu mi-am terminat bagajele, spuse ea. Sper că vei fi prin preajmă mâine dimineaţă, Brett.

- Cred că da, ridică el din umeri. Oricum, nu vă mutaţi la un milion de mile distanţă.

-Voiam doar să fiu politicoasă, replică ea cu răceală. Mulţumesc pentru că ne-ai suportat!

Pe buzele lui apăru un zâmbet ironic.

- Nici o problemă.

După plecarea tinerei, tăcerea dintre Brett şi Eve era palpabilă. Ea privea dincolo de casele din apropiere, spre focurile încă vizibile între rândurile de rulote.

- Par să se simtă foarte bine, comentă ea în cele din urmă, când nu mai putea suporta tăcerea. Sărbătoresc un anumit eveniment?

-E doar o petrecere de sâmbătă seara, răspunse el calm. Vrei să mergi să arunci o privire?

Tânăra ezită, împărţită între nevoia de a scăpa de îndoieli şi dorinţa de a rămâne liniştită.

- Nu vor fi deranjaţi?

-De ce să fie deranjaţi? Toată lumea este bine primită, declară el, ridicând apoi din umeri. Faci cum vrei, eu sunt mulţumit oricum.

Hotărârea se luă repede, aproape fără control conştient.

- Foarte bine, să mergem să vedem.

Brett se ridică repede în picioare, cu o mişcare fluidă, coborând scările şi aşteptând-o să i se alăture. luminată, doar de luminile terasei, faţa lui părea colţuroasă, iar ochii albaştri aveau o lucire îndepărtată. El nu făcu nici o încercare s-o atingă în timp ce începură să păşească pe iarbă împreună, părând o umbră întunecată care o urmărea.

-Nu mi-ai spus că e o piscină în spatele casei, spuse Eve după câteva clipe de tăcere. Fleur e foarte încântată!

- Fleur este o exagerată din toate punctele de vedere, veni replica rece. Nu mi-a venit ideea să spun despre piscină. Doar nu încercam să vă conving să cumpăraţi proprietatea!

- Nu, desigur, murmură ea, muşcându-şi buzele.

Işi dădea foarte bine seama că micul ei joc nu-l păcălea.

Cuvintele lui veniră să-i întărească această convingere:

- De ce nu-mi spui ce te frământă? întrebă el calm, fără să se oprească.

Era prea repede şi prea brusc. Instinctiv, tânăra încercă să evite răspunsul.

- Ce te face să crezi că mă frământă ceva?

-Ochii, urechile şi toate celelalte simţuri, murmură el. Pot chiar să miros.

Privirea lui laterală o examină cu răceală, văzând că nu vrea să spună
despre ce este vorba.

-Ai de gând să-mi spui, sau preferi să te oblig s-o faci?

Eve îl privi cu atenţie, văzând încordarea maxilarului lui.

-Vorbeşti de parcă ai şti deja despre ce este vorba, observă ea, încercând să mai câştige timp.

- Cred că am idee, recunoscu el. L-ai văzut azi pe Connors. Nu există decât o singură poveste care ar fi putut să-ţi provoace acest gen de reacţie.

Eve clătină din cap.

- Nu mi-a spus mie. A luat-o pe Fleur să-i arate ferma şi... au ajuns să vorbească despre asta.

- Iar ea abia a aşteptat să transmită mesajul, dădu el din cap. Mi se pare firesc.

Tânăra aşteptă aproape treizeci de secunde, înainte să pună întrebarea:

-Wade minţea sau a exagerat cu neruşinare ce a văzut?

Umbra întunecată nu se întoarse spre ea.

-Asta depinde de ce spune că a văzut.

Sperase că va nega imediat, nu că va încerca la rândul lui să tragă de timp. Un răspuns direct ar fi fost singurul adevărat. Nu păreau să se înţeleagă foarte bine. într-un fel, s-ar fi simţit mai bine dacă ar fi ţinut-o de mână. Pentru că voia să depăşească momentul, declară brusc:

-Wade spune că te-a văzut împreună cu mama ta vitregă în apropierea râului. Spune că se străduia să scape din braţele tale.

Pauza de dinaintea răspunsului lui păru să dureze o veşnicie. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui era lipsită de emoţie:

-In această privinţă, avea dreptate. Incerca să scape de mine.

Eve se opri brusc, cu pumnii încleştaţi.

-Aşadar, este adevărat! Cu adevărat ai...

Se întrerupse, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Gâtul o durea din cauza lacrimilor reţinute. Se răsuci pe călcâie, fără să-l privească.

-Mă întorc acasă!

Bărbatul o prinse înainte să facă mai mult de trei paşi, întorcând-o cu forţa să-l privească. Ochii albaştri păreau aproape negri în lumina stelelor.

-De ce nu asculţi mai întâi punctul meu de vedere? întrebă el cu duritate.

- Nu vreau să ştiu! clătină ea din cap, prea rănită să mai poată gândi raţional. Nimic din ceea ce vrei să spui nu te scuză! Era mama ta vitregă- soţia tatălui tău! Cum ai putut s-o faci, Brett?

El rămase nemişcat, cu figura lipsită de orice emoţie. Intr-un târziu, luă mâna de pe umărul ei şi o vârî în buzunar.

-Ai dreptate. Cum aş fi putut? Fugi, copilă. E mai sigur aşa.

Abia acum tânăra ezită, descoperind implicaţiile din vocea lui.

-Brett, începu ea, eu...

-Nu ne-am spus rămas-bun, nu-i aşa? o întrerupse el cu cinism. Se poate remedia foarte repede.

Mâinile lui părăsiră buzunarele, prinzând-o într-o strânsoare dureroasă, trăgând-o aproape de el. Buzele lui erau dure şi reci, rănind-o. Eve simţi gustul sângelui, dar nu avea nici forţa şi nici dorinţa să se lupte cu el.

Ii dădu drumul la fel de brusc, astfel încât fu pe punctul să cadă, întinzând mâna spre el să se sprijine, dar retrăgând-o repede.

-Asta a fost pentru ultimele zile. Sau să spun nopţi? A fost drăguţ să te
am.

Eve rămase îngheţată pe loc, în timp ce el se întoarse şi se îndreptă în direcţia în care porniseră iniţial, abia acum ajungând la concluzia că poate reacţionase pripit, fără să se gândească. Brett ar fi putut fi cucerit temporar de o femeie frumoasă şi provocatoare, dar asta nu însemna neapărat că dusese lucrurile la capăt. Ar fi trebuit să-i acorde mai multă încredere şi să asculte măcar ce avea de spus, îşi spuse ea cu durere.

Tentaţia să fugă după el era foarte mare. Se control' cu greutate. Acum era destul de mânios s'-i spună să se ducă naibii. Trebuie s'-i lase un timp să se calmeze.

Nu întâlni pe nimeni în drumul spre camera ei. în actuala stare de spirit, patul era ultimul loc din lume unde dorea să fie. Bunul simţ îi spuse să lase toată povestea până mâine dimineaţă, numai că nu era dispusă să asculte un astfel de sfat. Ar trebui să rezolve totul în această seară, îşi spuse ea cu disperare. Trebuie

să repare ce a stricat, chiar dacă e prea târziu. Nu ştia cât va dura până când Brett se va întoarce în casă. Singura modalitate de a fi sigură că îl găseşte ar fi să-l aştepte în camera lui, dacă are curaj.

Nu contează, îşi spuse ea. îi datorează această şansă de a spune adevărul. încă îmbrăcată în întregime, ieşi din camera ei şi se îndreptă spre cealaltă aripă a clădirii, descoperind camera pe care o căuta şi pătrunzând în interior, încântată că în această casă uşile nu se încuiau niciodată. Nu fusese aici decât o singură dată, doar pentru un timp scurt. Camera era decorată într-un stil masculin, cu mult lemn şi mobilă de piele, culorile de bază fiind maro şi bej. Patul era aşezat lângă perete, iar uşa de la baie era în spatele lui. Eve găsi un fotoliu lângă fereastră, neîncercând să aprindă lumina. Aşteptarea va fi partea cea mai grea. Brett se poate hotărî să stea afară până la terminarea petrecerii, spre dimineaţă.

în ciuda stării de spirit în care se afla, Eve aţipi, trezindu-se doar în clipa în care auzi zgomotul întrerupătorului. Brett se îndreptă spre ea, privind-o cu un zâmbet sarcastic.

- Ai uitat ceva?

Eve se ridică din fotoliu, ridicând mâna să-şi dea părul de pe frunte. Starea lui de spirit n-o încuraja, dar trebuia să încerce.

- Am venit să-ţi spun că-mi pare rău că te-am considerat atât de repede vinovat, spuse ea.

Expresia lui rămase neschimbată.

-Bine, dădu el din cap. Ai spus-o. Ştii cât e ceasul?

-Nu-mi pasă cât e ceasul, se încruntă ea. Brett, nu face lucrurile mai grele decât sunt!

Ridicarea lui din umeri era indiferentă.

-Nu văd nici o dificultate. Ţi-ai făcut auzite punctele de vedere. Nu mai avem ce spune.

-Ba avem ce spune, insistă Eve. Mi-ai cerut să ascult şi varianta ta. De aceea sunt aici: vreau s-o ascult.

-Păcat, murmură el fără să se mişte. Ai avut şansa s-o faci. Nu va mai fi o a doua încercare.

Tânăra îl privi neajutorată, conştientă de hotărârea lui imposibil de schimbat.

-Am greşit, spuse ea, încercând din răsputeri să nu ajungă să-l implore. N-ai făcut niciodată un lucru pe care să-l regreţi imediat?

-Mai mult de o singură dată, recunoscu el. Dar este vorba despre altceva.

-De ce?

-Pentru că se referă la o parte din viaţa mea care n-are nici o legătură cu tine, veni replica rece. Aşadar, am făcut dragoste de câteva ori. Da, a fost foarte bine, nu spun nu. Numai că o astfel de relaţie cu o femeie nu-i dă nici un fel de drepturi. Aceasta este o problemă pe care majoritatea dintre voi o ignoră. Ce s-a întâmplat în trecut sau se va întâmpla în viitor este problema mea şi numai a mea. E clar?

-Nu se putea mai clar, dădu din cap Eve, cu faţa albă ca varul. Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că m-ai avut. Sunt sigură că marea majoritate a femeilor ar fi recunoscătoare

pentru asta!

Maxilarul lui se încleştă vizibil.

- Ieşi afară de aici, o sfătui el cu voce scăzută, înainte să-ţi arăt o parte a mea pe care nu vrei s-o cunoşti!

- Plec, nu-ţi face probleme, declară ea, forţându-se să meargă drept. Oricum, mâine voi fi plecat de pe capul tău. S-a potrivit de minune.

Brett nu răspunse nimic la aceste cuvinte. Când închise uşa în spatele ei, bărbatul era în continuare în locul în care îl lăsase, fără să fi făcut nici un gest.

Capitolul 8

Işi luară rămas-bun de la Diamond Bar imediat după micul dejun. Lui Bart îi părea rău să le vadă plecând, dar se baza pe promisiunea făcută de Eve că va veni în vizită. Ştia că va trebui să-şi ţină promisiunea, indiferent cât de rău se va simţi cu ocazia vizitelor. Dacă Brett are puţină inimă, ar fi frumos din partea lui să dispară de acasă cu aceste ocazii.

Să pară bucuroasă şi plină de energie de dragul celorlalţi o secătuise de puteri. Regreta că nu-i spusese lui Wade să vină să le ia, iar regretul deveni amarnic în clipa în care descoperi că Brett era cel care le va conduce la fermă. Fleur se aşezase pe scaunul din spate, iar singura ei soluţie era să se aşeze lângă Brett, în faţă, deşi apropierea lui o făcea să tremure. O să treacă foarte mult înainte să se poată măcar gândi la el fără acest sentiment de vid interior. Era sigură de acest lucru. In ciuda a ceea ce făcuse sau nu făcuse, continua să-l iubească din toată inima.

Bărbatul vorbi puţin pe drumul spre fermă. Fleur sporovăia veselă de pe scaunul din spate, părând să nu observe cât era de încărcată atmosfera între cei doi. Planurile ei de plecare la Miami păreau să fi fost temporar amânate. Eve se întreba dacă Wade Connors avea vreo legătură cu această decizie şi, mai ales, dacă este bine sau rău. Să-i dea lui Fleur toate detaliile despre acea poveste cu Brett la câteva minute după ce se cunoscuseră nu era un act menit să inspire o încredere prea mare. Cu toate acestea, poate că sora ei spunea adevărul când declara că aproape îl obligase să-i spună. Ar fi fost de-ajuns un indiciu cât de mic din partea lui care să-i dea de gândit, mai ales când era vorba despre un bărbat care îi rănise mândria, cum era în cazul lui Brett.

Oricum, ce importanţă mai are? se întrebă ea obosită. Reacţia ei la această poveste fusese cea care cauzase ruptura. Că Brett nu-şi

schimbase părerea din noaptea trecută, era mai mult decât vizibil. Relaţia lor luase sfârşit, iar el nu părea să sufere prea mult din acest motiv. Eve se îndoia că era capabil să simtă vreodată genul de agonie prin care trecea ea în aceste clipe. Nimic nu-l va atinge vreodată atât de adânc.

Wade le aştepta în casă, împreună cu cele două femei pe care le angajase pentru curăţenie. Acestea erau nişte femei în jur de patruzeci de ani, una înaltă şi cu păr întunecat, cealaltă scundă şi măslinie. Intraseră deja în toate camerele, adunând acoperitoarele pline de praf şi bătând covoarele. Ferestrele deschise ajutaseră la îndepărtarea şi ultimelor urme de miros stătut, care pluteşte în toate clădirile nelocuite.

Brett refuză invitaţia lui Fleur de a intra la o ceaşcă de cafea.

- Nu prea am ocazia să stau de vorbă cu Alex, declară el. O să plece înainte de cină.

- în acest caz, n-are nici un sens să te invit la petrecerea pe care o dăm în această după-amiază, răspunse ea cu voce mieroasă. Cum rămâne cu petrecerea pe care aţi planificat-o? Mai este valabilă?

- Dacă tata vrea, desigur, dădu el din cap.

Doar pentru o clipă, ochii lui albaştri o priviră pe Eve cu răceală.

- La revedere.

- Totul a fost pregătit pentru după-amiază, le anunţă Wade, în timp ce motorul jeepului se auzea din ce în ce mai slab. Băieţii abia aşteaptă. Laura obişnuia să-i lase pe copiii angajaţilor să folosească piscina în weekenduri şi în vacanţe. Spunea mereu că-i face plăcere să-i audă râzând.

- Nu văd nici un motiv pentru care să nu facem acelaşi lucru, spuse Eve.

E mai mult decât foarte mare.

Wade zâmbi larg.

- Familia domnului Cranley era de origine din Texas. Presupun că a moştenit mai mult decât o sumă bună de bani.

-L-ai cunoscut? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

- A murit înainte de sosirea mea la Circle Three. Administratorul de dinainte ieşise deja la pensie.

-Şi tu erai următorul care trebuia angajat?

-Nu neapărat, murmură el pe un ton defensiv. Laura a dorit acest lucru. Ştia că sunt în stare să mă descurc.

-De ce îl supui interogatoriului? întrebă Fleur. O să avem nevoie de un administrator, ştii foarte bine.

-Da, ştiu, zâmbi Eve spre bărbatul din faţa ei. Nu voiam să pară că te iau la întrebări. Vei continua să te ocupi de fermă, desigur.

-Dar tu vei fi cea care va lua deciziile. Asta ar fi ce şi-a dorit Laura, dădu din cap bărbatul, fără să pară tulburat. Poţi să ai încredere în mine, n-am dezamăgit-o niciodată pe Laura.

-Sunt sigură că n-ai făcut-o.

Eve era sinceră. Avea într-adevăr încredere în el; de aceea, îi era greu să suporte ce aflase.

Grătarul fu un adevărat succes, iar Eve se simţi foarte bine. Aruncând o privire în jur la aceşti oameni care erau acum angajaţii ei şi ai lui Fleur, îşi jură că ferma va continua atâta vreme cât venitul i-o permite, oricât de mult ar fi presată să vândă. Deoarece lupta va începe din nou, era sigură. Brett nu se va da în lături de la nimic, doar să pună mâna pe pământul pe care îl considera deja al lui.

Erau foarte multe lucruri noi de învăţat, iar tânăra era dornică s-o facă. Îşi petrecu primele zile trecând în revistă tot ce trebuie să facă împreună cu Wade, până când Fleur îşi exprimă nemulţumirea în legătură cu acest aranjament.

- Să nu crezi că o să mi-l furi pe Wade la fel cum mi l-ai furat pe

Brett, o avertiză ea a treia zi dimineaţă, în timpul micului dejun, deoarece n-o să-ţi meargă.

Aşteptă o clipă reacţia lui Eve.

- Eve, mă asculţi?

- Ce? ridică sora ei privirea din registrul pe care îl studia, cu o expresie întrebătoare. îmi pare rău, nu ascultam.

Fleur se încruntă.

- Văd şi eu. Am spus să-ţi ţii mâinile departe de Wade, ca să fiu cât mai directă.

- Wade? ridică Eve sprâncenele uimită. Despre ce vorbeşti?

- Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Poate că l-ai văzut prima, dar eu sunt cea interesată de el. Şi nu doar pentru ceea ce a vrut Brett de la tine!

Sora ei se strădui să se calmeze înainte să răspundă la această provocare. Era conştientă că Fleur regreta deja aceste cuvinte pripite.

- Sunt sigură că ai dreptate. Vorbeşte întotdeauna despre tine, fie că are sau nu motiv.

Tânăra se îmbujoră.

- A fost o răutate din partea mea să spun acel lucru, recunoscu ea. Nu ştiu ce mă apucă din când în când.

- Nu contează, murmură Eve cu blândeţe.

- Ba da, contează. Am fost întotdeauna bune prietene, n-aş dori să nu mai
fim.

Se opri o clipă, privind-o cu curiozitate făţişă.

- Ce s-a întâmplat între tine şi Brett? A negat?

Eve simţi că i se strânge inima, ca de fiecare dată când era pomenit numele lui Brett.

- Nu e important, răspunse ea. Am făcut o greşeală, apropiindu-

mă prea tare de el şi prea repede. O să trec toate acestea la capitolul experienţă de viaţă.

- Sigur, o ironiză sora ei. Eve, nu sunt chiar atât de idioată. Te-a rănit cu adevărat, nu-i aşa?

Nu avea nici un rost să se prefacă. Ridică din umeri.

- Da, aşa este. M-a rănit cu adevărat, dar asta nu înseamnă că n-a fost şi vina mea.

Işi termină cafeaua dintr-o înghiţitură, împingând scaunul şi ridicându-se în picioare.

-Am plecat. O să iau iapa mătuşii Laura în dimineaţa asta. De ce nu vii cu mine, în loc să leneveşti lângă piscină? zâmbi ea provocator. Astfel, vei fi în stare să-l ţii singură sub observaţie.

Fleur râse.

- Poate reuşesc să-l fac să mă înveţe să călăresc!

- Nu pe iapă, spuse repede sora ei. Dacă nu te deranjează, aş vrea s-o păstrez pentru uzul meu personal.

- Nu există nici o diferenţă între cai pentru un orb, veni răspunsul. Atâta timp cât ştii foarte bine cui aparţine Wade.

- Cred că e destul de mare să decidă singur, replică Eve. Dar, dacă te interesează, nu e genul meu.

După încă vreo două săptămâni, nu va mai fi nici genul lui Fleur, reflectă sora ei mai mare cu ironie, ieşind pe uşă. Nu părea să fie suficient de statornică pentru aşa ceva.

Iapa care aparţinuse mătuşii Laura era la păscut împreună cu ceilalţi cai, dar spre deosebire de ceilalţi, nu mai fusese utilizată.

- N-a mai fost călărită de ceva mai mult de un an, o avertiză Wade când intră în ţarc să-şi ia armăsarul pe care obişnuia să călărească, în timp ce tinerele îl urmăreau cu privirea. O să-i pun un frâu, să vedem cum se poartă, dar dacă s-a sălbăticit nu-ţi va fi de nici un folos până când nu va fi îmblânzită din nou.

- Dacă s-a sălbăticit, nu mai vreau să fie îmblânzită, replică Eve. O s-o lăsăm acolo unde se simte bine.

întâlnind privirea bărbatului, care părea oarecum nedumerit, explică zâmbind:

- Poate că este de vină naţionalitatea. Suntem un popor de sentimentali când vine vorba despre animale!

- Nu toţi, pretinse Fleur, scoţându-şi pălăria şi fluturând-o. La treabă, cowboy!

Wade continuă să înainteze, răzleţind animalul de care avea nevoie cu un talent pe care Eve îl recunoscu din experienţa anterioară. Iapa se trase înapoi când simţi funia alunecându-i pe gât, trăgând de ea şi nechezând speriată, neobişnuită cu această restricţie. Era un animal frumos, cu coama şi coada lungi, fluturând în vânt. Wade o aduse în apropierea gardului, descălecând să lege frânghia şi să închidă ţarcul.

- N-o să-i placă să simtă din nou şaua, spuse el, studiind cu atenţie animalul. Laura a călărit-o doar câteva luni după îmblânzire. Dacă ai fi o călăreaţă experimentată...

- Mi-ar plăcea să încerc, se încăpăţână Eve. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu ea, înainte să faci altceva.

Bărbatul ridică din umeri.

- E gâtul tău. Laura îi spunea Caprice- mi se pare un nume cam pretenţios- dar fiind englezoaică, presupun că-ţi va plăcea şi ţie.

într-adevăr, îi plăcea. Se apropie cu grijă de animal, văzând că iapa flutura din urechi în clipa în care îi murmură numele. Fu vizibilă o mişcare de retragere în clipa în care mâna îi atinse gâtul, apoi iapa rămase nemişcată, tremurând puţin, dar suportând mişcarea lină fără să protesteze. Vorbind în continuare cu ea, Eve îşi mişcă încet mâna, atingându-i coama şi respirând în faţa ei, astfel încât animalul să-i recunoască mirosul cu uşurinţă, aşa cum o învăţase primul ei

instructor de călărie. Caprice plecă încet capul, atingând cu botul degetele întinse spre ea.

- La naiba, murmură Wade. Se pare că ai mai mult din Laura decât credeam! clătină el din cap, luând şaua care rămăsese pe gard. Să încercăm asta.

Iapa se retrase cu nervozitate, în clipa în care simţi şaua pe spate. Eve îl opri şi continuă ea, fără să se gândească la posibilele pericole, dacă animalul n-ar fi de acord cu acest tratament. Dar nu obiectă. Acceptă să-i fie pusă şaua fără să mişte un singur muşchi, pur şi simplu rostogolindu-şi ochii, ca şi cum ar fi vrut să vadă ce se întâmplă. Urma să-i pună zăbala. Tânăra îşi ţinu respiraţia când strecură partea metalică în gura plină de dinţi, dar care se deschise automat s-o primească.

- Sper că nu vrei să încaleci chiar acum? întrebă Wade, surprins la vederea mişcărilor ei.

- Dacă nu rişti, nu câştigi, aruncă ea peste umăr, refuzând să fie deviată de la scopul ei. Dacă n-aş fi venită de curând din Anglia, nu m-ai crede în stare.

- Presupun că ai dreptate, fu el de acord. Ok, lasă-mă să te ajut.

Iapa nu făcu nici o mişcare în clipa în care Eve se ridică în şa. Tânăra avu grijă să se aşeze încet, cu grijă, aplecându-se în faţă s-o mângâie uşor pe gât.

- Dezleagă frânghia, spuse ea.

Wade făcu aşa cum i se ceruse, făcând un pas înapoi să privească atent în timp ce ea întoarse capul animalului dinspre marginea ţarcului, îndreptând-o spre interior. Stătea confortabil, iar Caprice asculta uşor comenzile, astfel încât trecu de la un mers încet, la pas, la un trap uşor, înconjurând ţarcul până când ajunse să se oprească în partea opusă celei în care se aflau cei doi.

- E foarte bine! exclamă ea încântată. Ne înţelegem de minune!

Wade, vrei să deschizi poarta? Vreau să ieşim la o plimbare.

- Alergi înainte să înveţi să mergi, o ironiză el, dar nu mai părea îngrijorat. Ad-o înapoi când ai terminat şi o să-l rog pe Sam să-i verifice potcoavele.

Eve ridică o mână în semn de salut spre Fleur, în timp ce trecea prin poarta deschisă, îndreptându-se spre drumul pe care veniseră. După câteva sute de metri urma o răscruce de drumuri, iar mai departe un pâlc de copaci. Alese drumul din stânga, mai ales pentru că, dacă ar fi fost cu jeepul, ar fi mers pe cel din dreapta. Se simţea din ce în ce mai bine, descoperind cât de bine răspunde iapa la comenzile date. Oricum, pentru a cincea oară când urca pe un cal, nu se descurca rău deloc. Unele persoane reuşesc instantaneu să se înţeleagă cu animalele. Poate că este una dintre acestea, dar nu avusese ocazia să descopere până acum acest lucru.

Drumul pe care mergea se întâlni la un moment dat cu un altul, mai larg. De aici putea vedea câteva clădiri mai înalte din Leesville. De ce nu s-ar duce în oraş să-şi cumpere o pereche de ghete cum văzuse în urmă cu câteva zile? Va avea nevoie de ele, dacă va călări regulat.

- Şi o vom face, nu-i aşa, fetiţo? îi spuse ea iepei, mângâindu-i gâtul mătăsos. Acesta este începutul unei relaţii foarte îndelungate!

îi luă ceva mai mult de douăzeci de minute să ajungă în oraş. Când ajunse pe strada principală, se simţea acasă. O lăsă pe Caprice să aştepte în timp ce intră în magazin să caute o pereche de ghete. Problema se dovedi nu a găsi numărul ei, ci a alege între diferitele modele. în cele din urmă, rămase la o pereche de ghete de un bej deschis, care se potriveau cu pălăria, plătind cu cartea de credit şi alegând să rămână încălţată. Pantofii pe care îi purta la venire fură împachetaţi, apoi îi agăţă de şa cu ajutorul unei curele.

La capătul micii alei care ducea la magazin era parcat un jeep. Brett stătea în spatele volanului, cu pălăria lăsată pe spate într-o manieră familiară, care o făcu să simtă un gol dureros în stomac.

- Am recunoscut iapa, spuse el fără nici un alt preambul când ajunse în dreptul lui. Nu e tocmai potrivită pentru o începătoare, din punctul meu de vedere.

- E liniştită ca un mieluşel, răspunse Eve scurt.

- Uneori. Era destul de imprevizibilă- sau asta spunea Laura despre ea.

- E mai mare cu un an, observă ea. Poate, ca noi toţi, a devenit mai înţeleaptă.

El zâmbi cu ironie.

- Poate că ai dreptate. Nu e niciodată prea târziu. Te duci direct acasă?

- Da, dădu ea din cap, simţind că nu mai poate îndura nici un minut această conversaţie rece. Spune-i tatălui tău că voi veni mâine să-l văd.

- De ce nu-i dai telefon să-i spui tu? sugeră el. Aşteaptă un semn de viaţă de la tine. Ah, dacă tot a venit vorba. Petrecerea pe care am planificat-o este valabilă. Am lăsat un mesaj la fermă la voi. Sper că veniţi.

De dragul tatălui lui, îşi aminti Eve cu durere în suflet, nu de dragul lui.

- Desigur, spuse ea. Nu vom lipsi. La revedere, Brett!

- Mi-a făcut plăcere să te văd, zâmbi el cu ironie. Ai grijă cu iapa.

- Mă descurc, mulţumesc, replică ea, fără să facă vreo încercare să-şi ascundă ostilitatea din voce. N-am nevoie de sfaturile tale!

Ridicarea lui din umeri era indiferentă.

- Cum vrei. Ne vedem în weekend.

In timp ce se îndrepta spre iapă, Eve îl auzi pornind maşina şi îndepărtându-se în grabă. Inghiţi cu greu. Poate că într-o zi va înceta s-o mai doară atât de mult. Poate că va fi în stare să privească în urmă şi să zâmbească la această amintire.

După ce ieşise de ceva vreme din oraş, auzi o maşină care se apropia din spate. Fără să întoarcă privirea, ştiu că e Brett. Nu era însă sigură dacă o urmărise intenţionat, sau era pur şi simplu pe drumul de întoarcere spre Diamond Bar. Răscrucea era la câteva mile înainte. Din instinct, o mână pe Caprice la galop, utilizând marginea acoperită cu iarbă a drumului ca să meargă mai repede, grăbind-o din ce în ce mai mult, la vederea jeepului care se apropia.

-Incetează, nebuno! strigă Brett, ţinând pasul cu ea. Ad-o înapoi la trap!

-Când o să vreau s-o fac, strigă ea. Ai grijă de tine!

Replica lui fu murmurată, dar nu părea să fi fost o drăgălăşenie, după expresia de pe figura lui. Acceleră, apăsând cu putere pe pedală. Eve aşteptă câteva minute până când trase de frâie, inima începând să-i bată cu putere când văzu că animalul nu răspundea. Galopul era menţinut fără efort, fără pericol atâta vreme cât drumul era lipsit de pietre şi alte piedici. Dar ar fi suficient să apară zone mai accidentate, să rişte să zboare din şa. Trase de frâie cu toată puterea, ştiind chiar în timp ce o făcea că nu are destulă putere să oprească un cal hotărât. Faptul că era numai vina ei pentru această situaţie nu mai avea nici o importanţă. Nu avea nici cea mai mică idee ce ar trebui să facă, decât să se ţină cât mai strâns, sperând că animalul va obosi în cele din urmă.

Când ajunseră la intersecţie, Caprice se îndreptă spre stânga fără nici o indicaţie din partea ei, alunecând deasupra ierbii ca un fulger. Eve era vag conştientă de zgomotele din urma ei, dar nu îndrăznea să întoarcă privirea să vadă despre ce e vorba, de teamă să nu cadă.

Când zări jeepul cu coada ochiului, nu-i venea să creadă.

încet, păstrând cu uşurinţă controlul asupra volanului, deşi maşina sărea la fiecare ridicătură de pământ, Brett tăie drumul iepei, astfel încât în cele din urmă ajunse să alerge în cerc. încetul cu încetul, aceasta încetini pasul. încercările Evei de a recupera controlul asupra ei avură în cele din urmă succes, dar când reuşi în cele din urmă să facă animalul să se oprească, palmele ei erau deja rănite de pielea frâului.

Brett coborî din maşină aproape înainte de a se opri, trăgând-o cu duritate din şa.

- Ai fi putut fi ucisă, mârâi el. Nebuno, puteai să-ţi rupi gâtul!

încă ameţită şi sub efectul şocului, cu palmele în flăcări, Eve nu mai putea rezista.

- La naiba cu tine! se răsti ea. E gâtul meu!

Pentru o clipă, el rămase nemişcat, doar licărul din privire trădându-i starea de spirit. Un şir de copaci îi ascundea de vederea celor care treceau pe drum. Din ce se putea vedea, erau în întregime singuri. Se luptă cu el în clipa în care o împinse în iarbă, încercând să-l zgârie pe faţă, dar simţindu-şi mâinile prinse de o strânsoare de oţel. Era ca prima oară, pe malul apei, numai că de această dată nu mai urma să fie oprit de nişte tachinări. Gura lui o atacă, plină de sălbăticie.

Brusc, nimic nu mai conta.

Totul dispăruse, rămânând numai dorinţa copleşitoare de a fi cu el. Incetă să se zbată, braţele ei îi cuprinseră gâtul şi buzele răspunseră la cererile seducătoare. Mâna lui i se strecurase sub cămaşă, atingându-i pielea fierbinte cu fermitate. Tânăra gemu uşor, dornică să-l simtă mai aproape, să i se dăruiască. Numele lui îi scăpă de pe buze împreună cu geamătul uşor.

Brett fu cel care o opri, rostogolindu-se la o parte în iarbă cu un

geamăt şi rămânând întins pe spate, cu braţele ridicate să-l ferească de lumina soarelui.

- Nu de data asta, iubito! mormăi el. Am mers prea des pe drumul ăsta!

Eve zăcea nemişcată, încercând să-şi recapete controlul asupra simţurilor.

Se simţea ruşinată, conştientă de slăbiciunea de care dădea dovadă. Nu o va mai atinge din nou, o spusese cu claritate. Era în stare să-şi refuze ceva ce încă dorea, doar ca să-şi arate punctul de vedere.

Caprice păştea încet în apropiere. Cu un efort, tânăra se ridică din iarbă şi se îndreptă spre locul în care se afla aceasta, prinzând frâiele.

- Sper că n-ai de gând să te urci din nou pe ea? întrebă Brett, ridicându-se la rândul lui.

Ea răspunse fără să întoarcă privirea spre el:

- Nu erai tu cel care spunea că nu trebuie să renunţi după ce ai fost aruncat o dată din şa?

- Asta pentru că ştiu ce fac. Ştii la fel de multe despre cai, câte ştiu eu despre cântatul la pian, o ironiză el, în timp ce-şi scutura praful de pe haine. O s-o leg în spatele maşinii şi vă duc pe amândouă acasă.

- Nu! refuză ea cu hotărâre. O să mă duc acasă pe jos, dar nu voi asculta sfaturi de la tine!

- N-aş avea încredere în tine că ai destulă minte să nu te urci din nou în şa, replică el cu duritate. Ori urci în maşină, ori te urc eu cu forţa. E alegerea ta.

Ştia că va face ce ameninţa. Sufocată de mândrie, se îndreptă spre maşină şi se strecură pe locul pasagerului. Cheile erau încă în contact. Pentru o clipă,

se simţi tentată să se mute la volan şi să plece fără el, dar numai pentru o clipă. Mai făcuse această încercare la un moment dat, iar rezultatul nu fusese deloc mulţumitor. E mult mai bine să-l lase să facă aşa cum vrea.

Se întoarseră încet spre Circle Three, ca să nu forţeze prea tare animalul legat de maşină. Wade tocmai ieşea dintr-un hambar, exact în clipa în care maşina opri în faţa casei.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Ce te-ai fi aşteptat să se întâmple cu o călăreaţă începătoare pe un cal temperamental? comentă Brett sarcastic. Dacă ar fi fost rănită, ar fi fost doar vina ta.

- Nu e corect! izbucni Eve, văzând încordarea de pe figura lui Wade. Dacă vrei să ştii, a încercat să mă convingă să nu mă urc pe ea!

- în acest caz, eşti mai nebună decât credeam, veni replica rece. încearcă să foloseşti măcar un pic faimosul bun-simţ britanic.

Wade dezlegă iapa, liniştind-o în clipa în care maşina se îndepărtă. Privirea lui era plină de compasiune când se întoarse spre Eve.

- Nu e prea înţelegător, nu-i aşa? Niciodată n-a fost. Ce s-a întâmplat, de fapt?

- A luat-o la fugă cu mine, mărturisi tânăra, şi nu m-a mai ascultat. N-am putut s-o ţin. Brett a venit după noi cu maşina şi a reuşit s-o oprească.

- Ce păcat, clătină din cap bărbatul. Presupun că s-au terminat plimbările voastre.

- Dacă vrei să spui că n-o voi mai călări, te înşeli, declară ea cu hotărâre. Numai că data viitoare voi şti la ce să mă aştept.

Privirea lui era plină de admiraţie.

- O să spun un singur lucru despre tine: chiar ai curaj!

- Mulţumesc, răspunse ea, bucuroasă că este apreciată de cineva. Unde este Fleur?

- Cred că este la piscină, murmură el. E o adevărată fiică a apei, sora ta. Crezi că va rămâne destul de mult prin preajmă?

Eve ridică din umeri.

-Atât de mult cât crede de cuviinţă. Chiar şi dacă alege să plece, aceasta va fi în continuare casa ei.

-Vrei să spui că nu vrea să se întoarcă în Anglia?

- Cred că e ultimul loc din lume unde vrea să se ducă, cel puţin pentru o vreme.

Wade era destul de cucerit de sora ei, îşi dădu tânăra seama, în timp ce administratorul o conduse pe Caprice la grajduri. Spera din toată inima că Fleur va fi delicată în clipa în care îl va părăsi.

Telefonul îi atrase atenţia. Brett nu va ajunge acasă mai devreme de cel puţin zece minute, în cazul în care se ducea acasă. Acum e momentul cel mai potrivit să-i dea telefon tatălui lui.

Bart răspunse chiar el la telefon din biroul în care se afla, studiind nişte acte. Părea oarecum încordat. Eve ezită să-l întrebe dacă este ceva în neregulă.

- Am auzit că petrecerea a fost fixată, spuse ea cu voioşie. L-am întâlnit pe Brett în oraş, în urmă cu câteva minute.

- Da, e fixată, confirmă Bart, apoi adăugă, după o scurtă pauză: nu te voi vedea înainte de petrecere?

-Aş putea să vin să vă fac o vizită mâine dimineaţă, spuse ea, ştiind că Brett nu era acasă înainte de prânz. Aş primi o invitaţie la o cafea.

- Orice vrei, răspunse el, părând ceva mai vesel. Mi-ai lipsit, Eve. Casa pare goală.

Fiind doar ei doi într-o casă atât de mare, e firesc să i se pară goală, îşi spuse tânăra. Maria şi Jose erau destul de retraşi; oricum,

nici unul dintre ei nu vorbea prea mult. Lui Bart îi făcea mare plăcere să vorbească, despre orice şi oricând. In ultimii trei ani care trecuseră de la accident, găsise o oarecare consolare în cărţi, interesele lui fiind vaste şi extinse. Citise chiar „Război şi pace", deşi recunoştea că unele părţi i se păreau destul de plictisitoare. Eve presupunea că dăduse dovadă de aceeaşi perseverenţă care îl ajutase să accepte în cele din urmă că are un handicap, deşi fusese probabil o luptă dură. Va avea destul timp la dispoziţie pentru Bart Hanson. Fiul lui era cel care făcea relaţia mai dificilă, iar acest lucru nu se va schimba. Nu acum.

Capitolul 9

Iapa părea foarte ascultătoare când fu adusă de Wade în faţa casei, a doua zi dimineaţă.

- Cred că eşti nebună să ai din nou încredere în acest animal, declară cu sinceritate Fleur, care aflase amănuntele accidentului din ziua trecută. Data viitoare Brett ar putea să nu mai fie în preajmă să-ţi salveze pielea!

- Nu va mai fi o dată viitoare, replică Eve cu fermitate, acceptând sprijinul lui Wade şi urcând în şa. Prevenit înseamnă pregătit.

- Iar încrederea prea mare în propriile forţe merge înaintea dezastrului, veni răspunsul. Da, eram sigură că va fi o chestiune de mândrie. Cu tine, e mai mult sau mai puţin acelaşi lucru.

Această declaraţie era cam prea aproape de adevăr ca să se simtă bine. Eve alese să se prefacă neatentă.

- Ne vedem mai târziu, spuse ea, întorcând iapa în direcţia ieşirii. O să mă întorc la prânz.

Călătoria la Diamond Bar se dovedi lipsită de evenimente. Iapa asculta de acestă dată de toate comenzile ei. Tânăra ajunse chiar la concluzia că fusese speriată de apropierea jeepului lui Brett. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să se apropie atât de mult. Poate că o salvase, dar tot el fusese cel care o pusese în pericol.

Bart o aştepta pe terasă. Unul dintre angajaţi se apropie şi o luă pe Caprice, ducând-o în ocolul cailor.

- Aşadar, sperietura de ieri nu te-a făcut să renunţi la planurile tale? observă bărbatul în clipa în care se aşeză lângă el cu o ceaşcă de cafea în mână.

Eve îşi păstră expresia controlată.

- Ce ţi-a spus?

-Mi-a spus că iapa nu ţi-a mai răspuns la comenzi, răspunse el, studiind- o o vreme cu atenţie. A mai fost şi altceva?

Ridicarea ei din umeri era nepăsătoare.

- E tot ce era important. N-am avut nici o problemă cu ea în acestă dimineaţă.

-Imi dau seama. Păreţi făcute una pentru cealaltă, zâmbi el. Văzându-te intrând pe porţi în această dimineaţă, aş fi putut jura că e Laura. M-a refuzat, cred că ştii.

Eve se întoarse brusc spre el.

-Nu, nu ştiam. Când?

-Am cerut-o în căsătorie la un an de la moartea lui Jos, povesti el. Nu mă aşteptam să iau locul lui- dar mi se părea cea mai bună alegere. Eram doi oameni singuri, care se simţeau foarte bine împreună. Numai că Laura nu vedea nici un sens s-o facem. A spus că i s-ar părea că nu e cinstit faţă de memoria lui Jos.

-Imi pare rău, murmură ea cu sinceritate, simţind că era mai dezamăgit decât părea la prima vedere. Presupun că nu s-a simţit în stare să treacă peste promisiunea de a păstra Circle Three ca o fermă separată.

-Ar fi putut s-o facă. Brett este cel interesat de încorporarea acelui teren în pământurile noastre, zâmbi el slab. Presupun că e din cauză că are o minte foarte ordonată. Ferma Circle Three a fost un ghimpe în coasta lui de ani buni, mai ales deoarece Jos nu avea nici un profit de pe urma lui. Iţi dai seama că n-a renunţat încă la planurile lui?

Eve dădu din cap, refuzând să întâlnească privirea bărbatului.

-îmi dau seama, dar pot să fiu la fel de încăpăţânată.

-Am bănuit acest lucru din prima clipă în care te-am văzut, declară el. Credeam cu toate acestea că aţi reuşit să vă puneţi de acord în anumite privinţe. Se pare că m-am înşelat.

De data asta, ea fu cea care ridică privirea.

- Fiul dumneavoastră nu este un bărbat foarte înţelegător, domnule Hanson. E destul de greu să te înţelegi bine cu el.

- Bart, spuse bărbatul. Spune-mi pe nume, te rog, declară el, ridicând apoi din umeri. Te-am avertizat că este foarte hotărât. Aş fi spus că, dacă există o persoană care să-l poată stăpâni, acea persoană eşti tu.

Tânăra încercă să ignore această declaraţie.

-Astfel se poate vedea cât de înşelătoare pot fi aparenţele.

- Nu-i aşa? clătină el din cap. Nu o să întreb ce s-a întâmplat între voi. Doar că aveam speranţe.

- Sunt aici abia de o săptămână, protestă ea. Chiar dacă...

- După cum am spus, credeam că eşti în stare să-i faci faţă. E timpul să-şi găsească o soţie. Aş vrea să ştiu că am un nepot care să ducă numele familiei mai departe, înainte să mă sting.

- Oricum, eşti prea tânăr să te gândeşti la aşa ceva, replică ea imediat. E destul timp. Nu are decât treizeci şi doi de ani.

Bart făcu o grimasă.

-Aveam douăzeci şi cinci de ani când m-am căsătorit şi douăzeci şi şase când s-a născut el. Am vrut mult mai mulţi copii, numai că mama lui n-a mai putut avea copii după el.

- O consideri vinovată pentru acest lucru?

- în nici un caz! Ce părere ai despre mine? Era o femeie minunată, din toate punctele de vedere.

-îmi pare rău, murmură ea. Am înţeles greşit.

-Jumătate din problemele lumii au aceeaşi cauză, spuse el. Mi-am făcut şi eu norma de greşeli. Diane a fost doar una dintre ele.

Eve ezită înainte să rostească întrebarea.

- Cum ai întâlnit-o?

Zâmbetul lui fu amar.

-Era prietena unui prieten care făcea un tur prin zona de sud. A venit să stea aici o săptămână, dar într-o lună eram deja căsătoriţi. Nu e...

-Da, ştiu, zâmbi Eve, nu e nebun mai mare ca un nebun bătrân. Numai că nu eşti bătrân nici acum, aşadar era imposibil să fi fost atunci. Dacă te-a părăsit doar din cauza accidentului, înseamnă că nu valora prea mult.

-Sunt excat cuvintele fiului meu, murmură bărbatul, privindu-şi gânditor ceaşca din mână. N-a fost de acord cu căsătoria. A crezut că nu o interesează decât banii. Se pare că a avut dreptate. I-am asigurat un trai destul de confortabil în ultimii trei ani, iar acum s-a decis că vrea divorţul şi o oarecare sumă de bani. In cazul ei, cam două milioane de dolari.

Eve clipi, uimită.

-Poate să ceară atât de mult?

-Cu un avocat isteţ, poate. Oh, pot să-mi permit să-i dau. Ceea ce mă doare este momentul ales pentru aceasta. Ieri s-ar fi împlinit patru ani de la căsătorie; actele de divorţ au venit azi dimineaţă.

Câtă răutate! îşi spuse Eve. Chiar dacă ştia acest lucru, nu-i găsea nici o scuză lui Brett. Oricare ar fi fost defectele ei, Diane a respins avansurile bisau cel puţin asta susţinea Wade. Oare acesta se înşelase în ceea ce văzuse? Nu părea posibil. Diane se străduise să scape. De ce ar fi făcut-o, dacă nu pentru că atenţiile lui nu erau dorite?

-Ce vei face? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

-Nu ştiu. Brett ar vrea să contest cererea ei.

-Dar nu e viaţa lui.

-Nu va vedea lucrurile altfel.

Brusc, bărbatul ridică privirea.

-Ah, uite-l!

Eve aruncă o privire spre curtea din faţa casei, inima începând să-i bată mai tare la vederea maşinii care se îndrepta spre fermă. Se bazase pe faptul că Brett nu se va întoarce acasă înainte de masa de prânz. Era ultima persoană pe care voia s-o vadă. Nu, nu era tocmai adevărat. Era ultima persoană pe care voia s-o vadă fără ca liniştea ei sufletească să fie pusă în pericol.

- Ar trebui să plec, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. I-am spus lui Fleur că mă voi întoarce la masa de prânz.

-Abia dacă este ora unsprezece, observă Bart. Uite, am spus că nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat între voi doi şi aveam dreptate, numai că nu vreau să mă respingi. Am nevoie de sprijin.

-împotriva propriului fiu?

-împotriva propriului fiu, repetă el. Aş vrea să se termine această poveste fără să fiu nevoit s-o mai văd vreodată. Dacă îl cunosc bine, va fi în primul avion spre Los Angeles. Ai putea să mă ajuţi să-l conving.

Evei îi venea să râdă. Ce ar putea face părerea ei? Oricum, se lăsă din nou pe scaun.

-O să încerc, promise ea.

Brett opri în faţa scării, îndreptându-se apoi spre locul în care stăteau cei
doi.

-Ignori în continuare orice sfat? observă el, sprijinindu-se de balustradă. Connors ar fi putut să-ţi găsească un alt animal fără să caute prea mult.

-Numai că îl prefer pe acesta, replică ea cu răceală. Predictibilitatea poate fi extrem de plictisitoare.

Accentuase deliberat ultima propoziţie, urmărind zâmbetul ironic formându-se pe buzele lui.

- Nu mă las prinsă de două ori în aceeaşi capcană.

- încrederea este cuvântul de bază, interveni Bart, înainte ca fiul lui să răspundă. Ai terminat ce aveai de făcut azi, sau eşti doar în trecere?

- Am terminat, dădu din cap Brett. Deşi credeam că ai putea face o călătorie în oraş înainte de prânz.

E mai bine de o lună de când n-ai mai ieşit nicăieri.

Pentru o clipă, se păru că bărbatul avea de gând să refuze această ofertă, apoi îşi schimbă părerea.

- Sună bine, spuse el. Eve, de ce nu vii cu noi?

Ea clătină din cap, evitând privirea lui Brett.

- E o idee bună, dar i-am spus lui Fleur că voi fi acasă pentru masa de prânz.

- Dă-i un telefon, sugeră Brett pe neaşteptate. Nu e copil. Poate să mănânce şi singură.

Observase tresărirea ei cu o expresie ironică.

- Doar nu vei refuza o propunere a tatălui meu?

- E alegerea ei, interveni Bart. Nu o presa!

Eve se hotărî repede, zâmbindu-i bărbatului în vârstă.

- Mi-ar plăcea foarte mult să vin. Presupun că iapa mea poate rămâne aici în siguranţă până la întoarcere, nu-i aşa?

- Desigur, răspunse Brett. Am nevoie de un duş şi o cămaşă curată. Nu vă voi ţine mult să mă aşteptaţi.

- Mulţumesc că nu m-ai lăsat singur, murmură Bart după plecarea fiului lui. Mi-ar plăcea să ies din casă pentru o vreme. De ce nu-i dai un telefon lui Fleur, până când mă organizez şi eu?

Telefonul cel mai apropiat era pe hol. Eve se aşeză pe scaunul de lângă el şi formă numărul de la Circle Three, conştientă de

tremurul degetelor în timp ce forma numerele. Era suficient să închidă ochii ca să vadă corpul gol şi bronzat stând sub jetul de apă, să-şi amintească momentele pe care le petrecuseră împreună. Dragostea pentru Brett părea o boală de care nu se va vindeca atât de repede. Se putea preface de faţă cu alţii, dar nu faţă de propria conştiinţă.

Fleur primi vestea cu o surprinzătoare lipsă de orice obiecţie. Dar de ce surprinzătoare? se întrebă Eve după încheierea convorbirii. Brett avusese dreptate într-o privinţă: sora ei nu era un copil de care să aibă grijă.

Avea propria viaţă de dus şi era hotărâtă s-o ducă. Ar trebui să fie pregătită să facă acelaşi lucru.

Brett apăru tocmai în clipa în care se gândea la aceste lucruri, privind-o cu sprâncenele ridicate.

- Eşti în regulă?

- Da, răspunse ea repede, adunându-se. Tatăl tău nu este gata încă.

- Nici o grabă. Trebuie să pregătesc mai întâi transportul-jeepul pe care îl folosesc de obicei nu este echipat pentru scaunul cu rotile.

Brett ieşi din casă, iar după câteva minute se auzi zgomotul maşinii. Abia în această clipă ieşi şi ea, aşteptând la marginea balustradei, cum făcuse în prima seară. Fusese în urmă cu opt zile. Părea aproape imposibil. Atât de multe se schimbaseră de atunci, şi nu în bine.

A doua maşină arăta doar puţin diferit de prima, schimbarea principală fiind alungirea şi coborârea platformei. Legat cu câteva curele, scaunul cu rotile fu urcat în locul pasagerului din dreapta, iar Eve fu rugată să ia loc în spate.

- Am o maşină refăcută în acelaşi mod pentru propriul uz,

dădu din cap Bart în clipa în care Eve lăudă ideea transformării funcţionale a maşinii. N-o folosesc prea mult. Nu sunt foarte multe locuri în care îmi face plăcere să mă duc.

- Este Circle Three, observă tânăra. Ne-ar face mare plăcere să vii în vizită. Ar fi în mod sigur o schimbare.

- Merită să mă gândesc la asta, fu el de acord, în timp ce Brett urcă la volan şi porni motorul. S-ar putea să accept propunerea.

Strada principală din Leesville era foarte aglomerată, iar magazinul părea să aibă o zi bună.

- E zi de piaţă, explică Bart, ridicând o mână să răspundă salutului unui trecător. Vom fi norocoşi dacă găsim vreun loc la General.

- La General? întrebă ea, curioasă.

- Hanul din localitate.

Se numea „Localul lui Charlie" înainte de a fi cumpărat de Bob. Numele lui întreg era Robert E. Leeway. Amintirile rămân vii în acest locuri.

- I-am spus lui Bob să ne rezerve o masă, interveni Brett. Doritorii vor fi nevoiţi să mai aştepte.

Tatăl lui zâmbi larg.

- Erai destul de sigur că voi veni, nu-i aşa?

- Destul de sigur că mă voi strădui din răsputeri să te conving să vii, sosi răspunsul calm. Cred că n-aveam nevoie decât de o abordare corespunzătoare.

Parcă jeepul lângă o clădire galbenă care era foarte departe de imaginea pe care o avea Eve despre un local public.

Tânăra aşteptă lângă maşină, urmărindu-l cum coboară scaunul cu rotile.

- Mă bucur să văd că mai ieşi la plimbare, Bart! exclamă o

femeie care trecea pe trotuarul din apropiere. Nu pot să mă opresc acum, am multe de făcut, dar ne vedem sâmbătă.

- E soţia directorului băncii, explică bărbatul, în vreme ce se îndreptau spre han. Mary Pierce, aşa se numeşte. Sunt sigur că l-ai cunoscut deja pe soţul ei, Harry.

- Câte persoane vor veni sâmbătă? întrebă ea, văzând apoi ridicarea din umeri primită drept răspuns.

-Va fi o petrecere deschisă. Tot ce trebuie să fac e să dau câteva telefoane.

Bart ridică mâna spre bărbatul care părea să supravegheze cu competenţă
zona holului.

- Am auzit că ai o masă pentru noi, Bob. Am adus şi un musafir.

- Nici o problemă. îmi pare bine să te văd, zâmbi bărbatul. Ce părere aveţi despre micul nostru oraş? se întoarse el spre Eve.

- Vin şi eu tot dintr-un oraş mic, răspunse ea, zâmbindu-i înapoi. Nu e atât de diferit.

- Aşadar, nu veţi pleca la Miami la fiecare zece minute, în căutarea distracţiei?

-Nici caii sălbatici nu mă vor putea scoate din Circle Three, declară ea cu emfază. Sunt aici ca să rămân.

Semnul din cap era aprobator.

- E genul de spirit de care aveam mare nevoie pe aici! Brett, v-am repartizat masa de lângă fereastră. Vă rog să mergeţi, o să-i chem pe băieţi să mai pună încă un scaun.

Restaurantul era răcoros şi umbros, iar toate mesele erau ocupate, cu excepţia uneia. Drumul spre masa lor fu însoţit de saluturi şi comentarii de la toate mesele. Prezentată de cel puţin douăsprezece ori, Eve era uşurată să ajungă în cele din urmă la

masă şi să se aşeze, chiar dacă relaxarea totală era imposibilă cu Brett stând în faţa ei, de unde putea să vadă fiecare schimbare de expresie de pe figura ei.

Mâncarea era foarte bună, fără să fie pretenţioasă. Pentru felul principal, Eve alese o salată americană cu foarte multe crudităţi şi soiuri de brânză.

-M-aş simţi o adevărată gurmandă dacă n-aş şti că nu sunt mai mult de două sute de calorii în această salată, râse ea, întorcându-se spre bărbaţii care aveau în faţă fripturi imense.

- N-ai nici un motiv să ai grijă de siluetă, comentă Bart cu ironie. Eşti construită aşa cum trebuie construită o femeie- şi nu cred că te confundă cineva cu un bărbat. N-am dreptate, Brett?

-In nici un caz, răspunse fiul lui, fără să-şi ia ochii de la ea, cu o expresie cinică. Şoldurile înguste şi pieptul plat nu mi-au plăcut niciodată.

Fără îndoială, Diane fusese şi ea o femeie frumoasă, reflectă tânăra cu cinism, străduindu-se să-i susţină privirea. Ştia că Bart îi urmăreşte cu atenţie şi se întreba ce părere are despre ei. Spusese că avea speranţe mari. Ei bine, nu aveau cum să fie mai mari decât fuseseră ale ei. Poate că existase o şansă la un moment dat, dar stricase totul. Dacă ar putea da timpul înapoi, poate că ar face lucrurile cu totul altfel.

Bart aşteptă până când fu servită cafeaua înainte să aducă în discuţie problema divorţului. Reacţia lui Brett fu imediată şi explozivă.

- La naiba cu aranjamentul! A primit destui bani de la tine în ultimii ani, încât să trăiască bine întreaga viaţă.

- Un aranjament final m-ar scăpa de ea, răspunse tatăl lui cu calm. Ok, poate că exagerează, dar există un punct de plecare pentru negocieri. Alex va avea grijă de tot.

Ochii albaştri erau duri ca oţelul.

- Aş putea avea eu grijă.

- Cum?

- în felul meu.

Bart zâmbi şi ridică din umeri.

- Ameninţările nu vor avea nici un efect. E pe un teren sigur şi ştie foarte bine acest lucru.

Brett nu voia să renunţe.

- După cum te-a părăsit, nu prea cred că are sentimente umane.

- Nici eu... dar asta este. O femeie tânără şi frumoasă, legată de un bărbat imobilizat într-un scaun cu rotile- cum ai fi vrut să fie? Tu ai fi putut rezista în locul ei, Eve?

Pauza se prelungi dureros. Tânăra simţi mai degrabă decât văzu îngustarea privirii lui Brett pe măsură ce treceau secundele, dar nu putu să ridice privirea spre el.

- Depinde de cât de profunde ar fi sentimentele implicate, spuse ea în cele din urmă. Dacă aş ţine atât de puţin la cineva încât s-ar pune problema dacă vreau să stau sau să plec, n-ar avea nici un rost să mă prefac.

Brett fu cel care răspunse la provocarea ei.

- Poate că n-am avut dreptate când vorbeam despre sentimentele umane.

- N-am spus nimic despre asta, replică ea, încercând să-şi păstreze calmul. Mi s-a pus direct o întrebare.

- Iar răspunsul tău a fost unul cinstit, interveni Bart, dând din cap spre fiul lui. Eu am implicat-o în această problemă.

- Bine, ridică din umeri fiul lui, să auzim şi restul.

Crezi că ar trebui să ajungă la o înţelegere?

Tânăra respiră adânc, conştientă de încordarea lui.

-Cred că ar trebui să-l laşi pe tatăl tău să ia singur cea mai bună decizie, declară ea. Este singurul dintre noi care ştie cât costă propria linişte sufletească.

Duritatea de pe figura bărbatului era de neclintit.

-Presupun că asta spune tot. Mai vreţi cafea?

Eve clătină din cap. Voia din răsputeri să retragă ce spusese, să-i şteargă expresia îngheţată de pe figură, dar Bart era primul la care trebuia să se gândească. Brett era prea obişnuit să rezolve lucrurile în modul lui propriu, prea sigur de propriul punct de vedere. Să iubeşti un om nu înseamnă să fii orb la greşelile lui.

Dintr-un acord tacit, subiectul fu ocolit pe drumul de întoarcere spre Diamond Bar. Bart menţinu o lejeritate a conversaţiei pe care Eve o găsi admirabilă în aceste circumstanţe. Nu ştia ce se va întâmpla până la urmă cu Diane, dar nu nici voia să afle. Dacă Brett se ţinea de cuvânt, decizia era în totalitate a tatălui lui.

Abia acum îşi permise să se întrebe dacă reacţia lui era total obiectivă cum crezuse. Dacă e să fie sinceră cu ea, se îndoia de acest lucru. Modul în care gândea el să rezolve problema ar implica desigur o întâlnire faţă în faţă cu această femeie. Cine ştie cum s-ar termina o astfel de confruntare? Poate că l-am salvat de sine însuşi, îşi spuse ea cu ironie. Interesele mele chiar n-au contat nici un pic!

Trecuse deja de două şi jumătate când ajunseră acasă. Eve refuză invitaţia lui Bart să intre, spunând că e cazul să se întoarcă.

-Stai pe loc, o sfătui Brett. Te conduc eu la ocolul în care ţinem caii.

Ar fi vrut să se ducă pe jos, dar n-avea sens să-l mai irite. După ce Bart şi

scaunul lui erau în siguranţă pe terasă, bărbatul se întoarse la volan fără să se mai ostenească să privească în direcţia lui. Bart ridică o mână în semn de rămas-bun.

Era un singur animal în ocolul mic din spatele hambarului. Tânăra examină cu admiraţie calul cafeniu, cu coamă şi coadă aurii.

- E minunat! exclamă ea. Cum îl cheamă?

- Misty, răspunse Brett, apoi adăugă, după o scurtă pauză: e al tău, în schimbul iepei.

- Nu! strigă ea întorcându-se să-l privească, plină de mânie. Nu-mi vei face una ca asta!

- Deja am făcut-o, ridică el din umeri. Am dat ordine să fie luată de aici când am venit să schimb maşinile. E un armăsar rapid şi foarte ascultător. Nu-ţi va pune gâtul în pericol.

- Nu iapa a fost de vină pentru moartea mătuşii mele, observă ea cu amărăciune.

- Numai pentru că Laura era o călăreaţă experimentată. A avut probleme cu acea iapă de mai multe ori. Ştii ce înseamnă „loco"?

Eve ezită, copleşită de emoţii contradictorii.

- E prescurtarea de la „locomotivă"? sugeră ea pe un ton care suna fals şi în propriile urechi.

Brett zâmbi cu ironie.

- Nu e nici o glumă. Nici măcar n-ar fi trebuit încălecată. A fost pe punctul să ucidă unul dintre angajaţii de la Circle Three fără nici un motiv aparent. E o problemă de moştenire ereditară.

- Caprice nu e periculoasă, murmură tânăra, conştientă de tremurul din voce.

- Numai în cazul în care este provocată, replică el. Şi asta va deveni din ce în ce mai des, pe măsură ce îmbătrâneşte. Acesta

este modelul.

-Nu pot crede! strigă Eve, refuzând să asculte. Unde este? In hambar?

In timp ce vorbea, păşea cu hotărâre spre uşile închise ale hambarului. O
uşă mai mică, pentru angajaţi, rămăsese deschisă într-o parte, iar tânăra intră, mânată de supărare. O rază de soare se strecura prin acoperiş, luminând slab clădirea. Se vedeau câteva boxe pentru cai, dar doar trei dintre ele erau ocupate. Dar Caprice nu era nicăieri. Intorcându-se din inspecţia grăbită a interiorului clădirii, îl descoperi pe Brett sprijinit de un perete.

-Eşti satisfăcută? întrebă el.

-Nu! răspunse ea, conştientă că depăşise deja limitele furiei. Pedeapsa pentru furtul unui cal era de obicei spânzurătoarea. Mă întreb ce va spune şeriful!

-Vei avea şansa să afli acest lucru, ridică el din umeri. Vrei să-i dai un telefon din casă?

Furia i se linişti instantaneu, lăsând-o nemişcată şi privindu-l cu ochi întunecaţi, aproape rugători.

-Brett, nu mă trata ca pe un copil! N-aveai dreptul să faci acest lucru şi ştii foarte bine!

-Am dreptul să mă preocup de gâtul tău, replică el cu duritate. Dacă n-ai fi atât de încăpăţânată ca un catâr, ţi-ai da seama că am dreptate. De ce vrei să rişti atât de mult, doar ca să-mi dovedeşti că mă înşel?

Ea îşi muşcă buzele, recunoscând în sinea ei că avea dreptate. Ridică o mână spre păr, cealaltă căutând un sprijin.

-E felul în care îţi rezolvi întotdeauna problemele, declară ea în cele din urmă. Calci oamenii în picioare. Dacă mi-ai fi spus mai

întâi că este o problemă ereditară...

-N-ar fi fost nici o diferenţă, clătină el din cap. Mergi după instincte, nu e aşa? Ei bine, de această dată am făcut la fel.

Eve murmură cu tristeţe:

-Dacă vorbeşti despre seara trecută, sunt pregătită să ascult punctul tău de vedere.

-Numai că eu nu sunt pregătit să-l expun.

Figura lui era în semiîntuneric, iar ochii nu transmiteau nici un mesaj. După o scurtă pauză, bărbatul adăugă:

-Poţi să accepţi sau nu.

- Nu cred că sunt în această poziţie... începu ea, dar fu întreruptă de mişcarea lui nerăbdătoare.

-Sper că înţelegi. Dacă vom mai fi împreună, va fi în acele condiţii.

Tânăra rămase nemişcată, incapabilă să-şi ia ochii de la silueta înaltă din
faţa ei. Simţea bătăile grăbite ale inimii, instinctul ei îndemnând-o să se predea şi s-o considere pe Diane o parte din trecut. Orice s-ar fi întâmplat între ei, poate că va rămâne doar în trecut.

- Vrei acest lucru? murmură ea cu greutate. Adică să fim din nou împreună?

-Dacă n-aş fi vrut, n-aş mai fi stat aici, discutând despre acest lucru. Şi nici tu. E alegerea ta.

-Da.

Cuvântul scăpă aproape singur de pe buzele ei. Il văzu îndreptându-şi spatele şi făcând un pas spre ea, cu expresia pe care o cunoştea deja atât de bine întipărită pe figură.

-Poate veni cineva! protestă ea.

-Nu va veni nimeni, spuse Brett. Au cu toţii de lucru. Suntem

doar noi doi, Eve. Avem destul de multe de recuperat.

Se lăsă cuprinsă de braţele lui fără să protesteze, întinzându-i buzele cu dorinţă. Pasiunea dintre ei se aprinse instantaneu, când începură să se dezbrace cu mişcari grăbite. Bărbatul o ridică de la podea şi o purtă spre una dintre boxe, lăsând-o încet pe fânul uscat aşezat ca un pat pe podea. Flămândă de atingerea lui, îşi strecură palmele sub haine ca să-i atingă pielea fierbinte.

-A trecut prea mult timp, murmură Brett la urechea ei, după un timp. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Eve.

Nici măcar pe Diane? ar fi vrut ea să întrebe, dar ştia mai bine decât atât. Hotărârea era o calitate a lui Brett de care făcuse prea bine dovadă. Dacă va încălca aranjamentul făcut, se va retrage din nou, oricât de mult l-ar costa.

-Ar trebui să ne îmbrăcăm, şopti ea, fără să vrea să se ridice.

Nu mi-ar plăcea să fiu surprinsă astfel!

-Zâna fânului? zâmbi el, urmărind cu o privire mângâietoare contururile corpului ei. Fină ca mătasea, fără nici o pată. Şi, din câte pot să văd, nici nu mai eşti atât de ruşinoasă. Ţi-am spus că te voi vindeca de asta!

Tânăra râse, întinzându-se spre buzele lui.

-Aşa este. Vrei să-ţi arăt până unde a mers leacul tău?

Sprâncenele lui se ridicară întrebător.

-Ai avut dreptate prima oară, mârâi el. Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

-Parcă spuneai că avem destul timp la dispoziţie...

-Am minţit. în cel mult zece minute, Skip Williams va intra pe uşile hambarului să aducă ultimii baloţi de fân.

Era rândul lui să râdă, la vederea reacţiei ei rapide.

-Mă gândeam eu că te va grăbi un pic, râse el. Deşi poate că ar fi fost mai bine să-mi ţin gura şi să te las să faci ce voiai.

Sub impulsul şocului, toate gândurile ei reveniră la normal. Da, poate că se vedea din nou cu Brett, poate că aveau din nou momente fierbinţi de pasiune, dar asta nu schimba lucrurile cu adevărat.

- Şi ce vom face de acum încolo? se străduí ea să întrebe în timp ce se îmbrăca.

El se ridică, întinzându-se după pantaloni.

- Să lăsăm lucrurile să decurgă firesc.

Eve aruncă o privire rapidă spre el, dezamăgită că nu spunea ce şi-ar fi dorit să audă. Cu toate acestea, ştia că nu e stilul lui să facă declaraţii.

-Vrei să spui să stau cuminte şi să aştept să mă cauţi când vei avea chef?

- Ştii foarte bine că nu asta voiam să spun, mârâi el, punându-şi cămaşa. Sunt destule probleme care trebuie rezolvate înainte să începem să ne gândim la viitor.

- Cum ar fi Circle Three? şopti ea. Ai vrea să ţi-o dau, nu-i aşa?

- Da, mi-ar face mare plăcere, răspunse el cu sinceritate. Cu tine acolo şi cu mine aici, va apărea în primul rând problema distanţei.

Tânăra înghiţi cu greutate.

- Şi dacă aş fi de acord să-ţi vând?

- In acest caz, am putea s-o luăm de la început.

- Exceptând faptul că mi-aş fi pierdut principala atracţie.

El se opri brusc din încheiatul nasturilor, privind-o cu răceală.

- Dacă asta este ceea ce crezi, nu prea mai avem ce să ne spunem.

- Nu cred, clătină ea din cap. Nu în realitate.

- Nu e destul de bine, murmură el, cuprinzând-o cu braţul şi întorcând-o spre el dintr-o singură mişcare. Crezi că sunt capabil

să mă prefac în răspunsul la frumuseţea ta? Crezi că vreun bărbat este în stare s-o facă?

- Nu, desigur, răspunse ea.

- In acest caz, nu mai spune prostii, se răsti el, caJmându-se apoi aproape instantaneu. Te subestimezi, Eve.

-Ai mai spus-o, ridică ea din umeri, încercând să pară relaxată. E mai bine decât să mă supraestimez.

- Este? Nu sunt foarte sigur.

Brett îi dădu drumul, terminând de îmbrăcat.

- Să mergem.

Abia în clipa în care el se ridică să aranjeze o şa în cui, Eve îşi aduse aminte de ce intrase de fapt în hambar. Bărbatul îi surprinse privirea în timp ce deschise uşa.

- Sper că acela este un subiect despre care am terminat să mai vorbim,
nu?

Eve îl urmă în lumina soarelui, clipind des după întunericul din interior.

- Ce o să se întâmple cu iapa? întrebă ea.

- Nimic drastic. Dacă te face fericită, o s-o trimit pe păşunea din vest. Acum e timpul să-ţi cunoşti noul prieten.

Reuşise din nou să-i impună punctul de vedere, dar tânăra nu se mai simţea deranjată. Grija pentru siguranţa ei era în mod clar mult mai aproape de ceea ce dorea să simtă pentru ea.

Capitolul 10

Ziua de sâmbătă se anunţă capricioasă din punct de vedere al vremii, deşi nu plouă. Wade le duse cu maşina la Diamond Bar, nereuşind în ciuda încercărilor lui disperate să reziste la insistenţa lui Fleur să le însoţească.

- Nu cunoaştem pe nimeni altcineva în afara lui Brett şi a tatălui lui, spusese tânăra, iar ei probabil vor fi prea ocupaţi cu oaspeţii. Oricum, adăugase ea cu un zâmbet care ar fi topit cea mai puternică împotrivire, vreau să vii.

în drumul spre fermă, Eve se gândea la emoţiile surorii ei. Să-i audă pe cei doi vorbind şi râzând împreună în faţa maşinii o făcea să se întrebe cât va dura. Chiar şi o săptămână era prea mult pentru standardele lui Fleur. în mod normal, impactul iniţial ar fi trebuit să-şi piardă puterea, iar ceea ce fusese nou devenea cunoscut şi plictisitor. Un lucru era sigur: când îşi pierdea interesul, o făcea peste noapte. între timp, nu putea face altceva decât să aştepte să se întâmple.

Propria ei situaţie era la fel de statică. Brett nu făcuse nici o încercare să dea de ea în ultimele două zile. Cu toate acestea, ce-ar fi putut spune? se întrebă ea, încercând să se consoleze singură. Ştia foarte bine că se vor vedea azi. Desigur, împreună cu mulţi alţii, adăugă o voce mică în mintea ei. Nu era acelaşi lucru.

Focurile pentru grătar fuseseră aprinse în spatele casei, iar o parte dintre angajaţi se ocupa de ele. Mesele lungi erau acoperite cu o largă varietate de fripturi şi legume pregătite pentru grătar. Aromele delicioase umpleau aerul. Imbrăcat în pantaloni cenuşii strânşi pe picior, Brett stătea în mijlocul unui grup mic din apropierea casei. In jurul gâtului avea înnodată o eşarfă neagră, vizibilă din deschizătura cămăşii. Le zări în aceeaşi clipă în care îl

văzură şi ele, ridicând o mână să le cheme spre grupul respectiv. Lui Wade nu-i adresă decât un scurt semn de recunoaştere.

Nu avea de ce să se aştepte la prezentări formale, descoperi Eve. Oamenii îşi spuneau singuri numele, uneori adăugând şi câte o informaţie folositoare referitoare la locaţia lor. După ce le văzuse pe cele două surori primite în sânul grupului, Brett se mută spre un alt grup de oaspeţi, îmbrăţişând femeile şi salutându-i cu căldură pe bărbaţi. Eve încerca să se concentreze pe probleme mai apropiate, dar descoperi că era foarte dificil. Urechile ei erau obişnuite cu râsul lui Brett, cu timbrul vocii lui. Nu va mai avea nici o ocazie să fie singură cu el, îşi dădea foarte bine seama. Ca gazdă, era foarte căutat.

Bart se simţea foarte bine, manevrând scaunul cu rotile cu mare uşurinţă, de parcă n-ar fi fost mai greu decât o pană.

-Nu-mi dau seama de ce a durat atât de mult înainte să începem din nou să facem asta, recunoscu el, când Eve se aplecă să-l sărute pe obraz. Oricum, a trecut prea mult. Ce s-a întâmplat cu sora ta?

-Vezi cercul acela mare de bărbaţi? răspunse tânăra, indicând direcţia. Lucirea aceea roz din mijlocul lui este Fleur.

Bart chicoti.

- Mai trebuia să întreb? Administratorul tău nu pare prea fericit din pricina asta.

Eve fu de acord că Wade arăta oricum, numai fericit nu. Rămăsese la marginea cercului, cu degetele vârâte în buzunarele din spate şi cu o încruntare pe figură. In curând, va face unul din două lucruri: fie se va îndepărta de grupul respectiv, fie va intra în centrul lui. Eve spera că va avea prima reacţie, măcar pentru a o învăţa o lecţie pe sora ei. Se străduia din răsputeri să-l facă gelos pe Wade- aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut cu alţi bărbaţi.

Era timpul ca un bărbat să-i plătească la fel. Cu frumuseţea lui, tânărul administrator n-ar trebui să aibă probleme.

- O să se descurce, ridică ea din umeri. Mor de foame! Când mâncăm?

- Mâncarea e gata! răsună o voce din direcţia grătarului.

- Acesta e răspunsul tău, zâmbi larg Bart. Aş putea să mănânc un cal! Vrei să încerci un al doilea?

Rândul persoanelor care voiau să fie servite se formase deja. Eve se aşeză la sfârşitul lui împreună cu Bart. Bărbatul din spatele lui îl întrebă ceva, apoi îi acapară întreaga atenţie. Cu palmele vârâte în buzunarele rochiei albastre de bumbac, tânăra urmă celălalt capăt al cozii care se mişca încet în direcţia meselor improvizate, întrebându-se unde dispăruse Brett. Dacă o evita deliberat, îi reuşea foarte bine.

Fata din faţa ei se întoarse să facă un semn cuiva din spate, iar la vederea lui Eve zâmbi brusc, recunoscând-o.

- Bună! spuse ea. îţi mai aduci aminte de mine? Lucrez la restaurantul din oraş.

Eve dădu din cap, zâmbind la rândul ei.

- Sue-Ann, nu-i aşa?

- Hei, e chiar bine, o lăudă tânăra. Am o memorie îngrozitoare a numelor.

După o ezitare, expresia de pe figura ei se schimbă şi adăugă, încercând să pară relaxată:

- Am înţeles că l-aţi adus pe Wade Connors cu voi. Nu l-am mai văzut de ani întregi.

- Presupun că a fost ocupat, replică Eve, conştientă de interesul femeii din faţa ei. Cu toate treburile fermei...

- Marcatul viţeilor s-a încheiat în urmă cu o săptămână, veni prompt răspunsul. Presupun că a fost ocupat cu alte probleme.

Sora ta e foarte drăguţă, nu-i aşa?

Era o întrebare retorică, ce n-avea nevoie de răspuns. Eve studie figura frumoasă din faţa ei, simţind un val de simpatie pentru ea.

-Abia se cunosc, murmură ea.

Râsul tinerei era amar.

-Nu e vina lui Wade! A spus cuiva că se ştie foarte bine că n-o să vă lase să stricaţi ce a construit în ultimul timp. Ar trebui să aveţi grijă cu el. Deşi nu e singurul care se va gândi la toţi banii lăsaţi moştenire de mătuşa voastră.

E geloasă, îşi spuse Eve imediat. E limpede ca lumina zilei.

- Fleur e mai mult decât capabilă să vadă prin oameni, declară ea, dorindu-şi în acelaşi timp să se poată convinge singură. Şi nu cred că e bine să repeţi lucrurile pe care le-ai auzit de la alţii. Cuvintele pot fi înţelese şi greşit.

Ochii Evei fură atraşi instantaneu spre locul în care îl văzuse ultima oară pe administratorul de la Circle Three, dar nu mai era nici urmă de el sau de Fleur. Sue-Ann se întoarse cu spatele, vizibil jignită de lipsa de receptivitate din partea Evei. Poate că era şi gelozia de vină, dar era şi o urmă de adevăr în ceea ce spunea. Gândindu-se la acest lucru, o bătu uşor pe umăr, adresându-i un zâmbet când se întoarse spre ea.

-Mulţumesc, murmură ea.

Zâmbetul îi fu întors, chiar dacă destul de ezitant.

-Nu e corect, atâta tot. Era interesat de mine în clipa în care a aflat despre venirea voastră. Doamna Cranley l-a lăsat se creadă că aproape l-a făcut moştenitorul fermei. Ar face orice să păstreze lucrurile astfel. Dacă nu i-ar fi plăcut mai mult sora ta, ar fi încercat cu tine.

-Cred că n-ar fi avut noroc, veni replica rece. Nu e genul meu.

- Ştiu, dădu din cap fata. Cel puţin tu nu va trebui să te întrebi dacă Brett Hanson te vrea pentru bani!

Eve simţi că se îmbujorează, iar acest lucru o deranja.

- Eu nu... începu ea.

- L-am văzut miercuri pornind după tine. Nu eram singură, zâmbi tânăra. Aici, secretele nu se pot păstra prea multă vreme. Oricum, în ultimele două zile ai folosit calul de la el. Toată lumea ştie cât costă acel armăsar- a câştigat toate premiile importante până la vârsta de trei ani.

Se întrerupse, deoarece era rândul ei să-şi ia mâncarea. In spatele ei, Eve făcu aceleaşi mişcări, ca un automat. Un cal premiat! Ar fi trebuit să ştie. Armăsarul era perfect. De ce o făcuse? Nu putea fi decât un singur răspuns. Din senin, se simţi copleşită de emoţie.

Când termină de mâncat, îi căută din nou din priviri pe Wade şi pe Fleur, dar tot nu erau de găsit. Ezitând, nemulţumită de lucrurile care îi treceau prin cap, Eve îşi făcu loc prin mulţime, continuând să-i caute. Işi dădea seama că nu putea să-i caute în casă. Nu numai că Fleur era destul de mare să facă orice doreşte, dar nici ea nu era prea potrivită să judece. Nu spera decât că sora ei era pregătită pentru orice ar veni.

Brett ieşi din birou în clipa în care ajunse în dreptul uşii.

- Te-am căutat, spuse el.

Eve îl privi lung, fără să zâmbească.

- Nu prea aveai cum să mă găseşti aici.

El păşi în faţa ei în timp ce voia să treacă mai departe, aţintind-o cu privirea.

- Ce-ai păţit?

- Ce spui despre un cal premiat? întrebă ea cu amărăciune. A fost cumva plată pentru serviciile primite?

Fără să spună nici un cuvânt, Brett o prinse de braţ şi o trase în camera din care tocmai ieşise, închizând uşa în spatele ei şi sprijinindu-se de ea.

- Acum, spune din nou ce ai spus, o invită el.

Tânăra frecă uşor locul în care degetele lui se afundaseră în pielea delicată.

- Nu la asta se ajunge? Poate ar trebui să fiu flatată. Se pare că eşti destul de darnic!

- Un lucru pe care o să-l fac în curând va fi să mă enervez, mârâi el. Ce naiba te-a apucat?

- Ştii foarte bine, declară ea, ştiind că nu mai poate da înapoi. Poţi să-l iei înapoi- să mai câştigi nişte premii cu el! Numai dă-mi înapoi proprietatea mea.

- Nebună cu idei fixe! se răsti el cu furie. Te opreşti vreodată să gândeşti înainte să spui ceva?

- La ce să mă gândesc? întrebă ea, tremurând de furie. Ştiai foarte bine ce se va întâmpla în acea după-amiază. Ai aranjat să nu fim deranjaţi destul de mult ca să obţii ce-ţi doreai!

Râsul era amar.

- Vrei să-mi spui că a fost de o singură parte?

- Nu, nu vreau, se strădui ea să-şi oprească tremurul. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă mituieşti cu daruri. Ţi-aş fi oferit acelaşi lucru gratis. Acum, dă-te la o parte din calea mea!

- La naiba!

Bărbatul se îndepărtă de uşă şi se îndreptă încet spre ea, urmărindu-i paşii de retragere.

- Aşadar, mă crezi destul de ticălos să iau ce mi se oferă, aşa că nu văd de ce n-aş profita.

Se lovi cu duritate de marginea biroului, ceea ce-i opri retragerea, dar nu-l opri pe Brett. Greutatea lui o aplecă pe spate

de-a lungul suprafeţei lustruite. Deschise gura să ţipe, dar buzele lui o opriră. Nu-i dădea timp să respire. Pentru prima oară, o cuprinse frica.

- Brett, nu! şopti ea disperată, în momentul în care el se opri să respire.

- Brett, da! o imită el, aplecându-se din nou spre ea. Tu ai cerut-o, aşa că
o vei primi. Poate chiar îţi va face plăcere!

- îmi rupi spatele, reuşi ea să suspine printre dinţi, aproape leşinând de durere.

Te rog...

Până la urmă, paloarea ei fu cea care îl făcu se să oprească. Brusc, greutatea zdrobitoare dispăru, iar el o ridică în braţe ducând-o spre sofa. După ce o lăsă pe perne, îngenunche lângă ea privind-o cu ochi încă strălucitori de mânie, dar un alt sentiment era vizibil pe figura lui. Era regret? îngrijorare? Nu putea fi sigură.

- Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să-mi mai faci asta, murmură el cu severitate. Mă scoţi din minţi!

-Imi pare rău, rosti ea cu voce scăzută. Nu e aşa uşor să aflu ce ştie lumea despre noi.

-Nu contează ce cred alţii, răspunse el. Sau n-ar trebui să conteze. E doar problema noastră, Eve. Doar a noastră. O să ne descurcăm.

- Ce anume?

El oftă, ridicând o mână s-o mângâie pe obraz.

- Numai Dumnezeu ştie. Nu vei renunţa la Circle Three pentru mine, nu-i aşa?

Ezitarea ei fu scurtă, aproape inexistentă.

- Nu.

- In acest caz, suntem în încurcătură, declară el, mângâindu-i bărbia şi coborând încet spre gât. Există un singur lucru în care suntem perfect de acord, aşa că e cazul să profităm cât mai mult.

Eve rămase nemişcată, în timp ce nasturii bluzei ei fură deschişi unul câte unul, iar materialul fu dat la o parte. Avea mai multă nevoie de atingerea lui, decât de propria mândrie. Buzele lui fierbinţi urmară drumul desenat încet de degetele cercetătoare. Lumea dispăru din nou din jurul lor, întorcându-se mult mai târziu. Desigur, odată cu raţiunea se întoarseră şi îndoielile.

- Incă n-am rezolvat problema cu armăsarul, observă ea încet, incapabilă să-şi mai suporte gândurile. E prea valoros ca să mi-l faci cadou doar pentru călărie, Brett. Dacă te simţi în continuare vinovat din pricina iepei, găseşte-mi altul.

Oftatul lui fu adânc, deşi nu făcu nici o mişcare să-şi schimbe poziţia.

- Oricine ţi-a spus despre trecutul lui Misty, nu ştie prea multe despre concursurile acestea. El are deja şapte ani şi a luat cele mai mari premii, dar perioada lui de glorie a trecut. Acum e foarte potrivit drept însoţitor plăcut. Să ţi-l dau pentru călărie a fost cea mai bună soluţie. Mulţumită?

- Da, dădu ea din cap, oftând la rândul ei. Ai dreptate, am tras concluzii pripite.

- Dacă aceasta este o scuză, o accept, declară el, sărutând-o uşor pe buze, apoi ridicându-se de pe canapea. Draga mea, trebuie să plecăm. Se presupune că sunt gazdă. Dar poate avem mâine ocazia să ne întâlnim la pod. Putem să facem o plimbare călare.

- Cu sau fără cai? întrebă ea, dorind să-şi muşte limba când bărbatul se întunecă. Nu voiam să spun asta...

- Ba da, voiai, clătină el din cap, aranjându-şi hainele fără grabă. După cum am spus, suntem într-o încurcătură. Eşti singura care are un drum de ieşire. Dacă ai nevoie de asigurări mai întâi, să ştii că nu le vei primi.

Eve se ridică şi ea.

- De fiecare dată când am o obsesie, ajungem astfel, încercă ea să glumească. Poate că ar trebui să învăţ ceva din asta.

Zâmbetul lui Brett era lipsit de umor.

- Nu e nimic complicat. Suntem doi oameni cărora le place foarte mult să facă dragoste împreună. O simplă provocare se adaugă la acest adevăr.

Ochii ei sclipiră brusc.

- De ce să ne mai chinuim cu cuvinte mari?

- Pentru că termenii de bază nu acoperă fenomenul de care vorbesc, ridică el din umeri, prinzând-o de braţe şi privind-o lung. Nu renunţ la dorinţa de a câştiga Circle Three, Eve. E prea important pentru mine. Dacă e la fel de important pentru tine, asta este.

Tânăra îl privi lung, încercând cu disperare să ghicească ce se afla dincolo de ochii lui albaştri. Când se mişcă, fu aproape împotriva voinţei ei, lăsându-şi obrazul pe pieptul lui.

- Bine, murmură ea. O să stau de vorbă cu Fleur.

Trecu o vreme până când Brett reacţionă. Mâna care îi mângâie părul era blândă.

- Nu vei regreta, spuse el. După ce vom rezolva această problemă, vom avea drum liber.

Tot nu face nici o promisiune, îşi dădu ea seama cu durere. Dar oare are nevoie de promisiuni? Ca să fie sinceră, şi-ar fi dorit o cerere în căsătorie. Numai că drumul spre inima lui părea să treacă mai întâi prin celelalte simţuri.

Abia în clipa în care ajunse afară îşi aduse aminte de ce intrase de fapt. Wade nu se zărea nicăieri, dar vederea lui Fleur înconjurată de marea de admiratori era un semn bun.

Când se lăsă întunericul, se aduseră lămpi care luminară un perimetru ales drept ring de dans. Eve se aşeză lângă Bart, ai cărui ochi luceau de încântare la vederea pregătirilor.

- E ca în vremurile bune, spuse el. Am văzut oameni pe care nu-i văzusem de ani întregi- mai ales pentru că nu-mi prea plăcea să fiu vizitat. Mama lui Brett iubea aceste petreceri.

- Brett seamănă cu ea?

- In anumite privinţe. Era o femeie foarte hotărâtă când venea vorba de ceva care o interesa. Nu sunt multe femei asemănătoare. Spune-mi, te-ai certat cumva cu Brett?

- Nimic special, ridică ea din umeri. Ne ştim de mai puţin de două săptămâni. Nu e foarte mult.

Bart zâmbi.

- Depinde de oamenii despre care este vorba. Un lucru ştiu sigur: nu l-am mai văzut niciodată pe fiul meu atât de interesat de ceva sau de cineva.

- Mânia nu este genul de emoţie pe care vreau s-o provoc, murmură Eve.

- E o mânie pozitivă. Intre voi au ieşit scântei din prima clipă.

- Da... nu ştiu ce să cred.

Oricum, încercă ea să schimbe subiectul, ce s-a întâmplat cu Alex?

-A trebuit să vadă un client. Cu avocaţii e mai...

Se întrerupse, cu ochii fixaţi pe femeia în alb care se îndrepta spre ei, făcându-şi loc prin mulţime. Păru să încremenească.

- La naiba!

Noua venită se opri în faţa scanului cu rotile, iar bărbatul din

el părea pregătit să înfrunte un atac. Eve nu trebui să studieze prea mult părul blond şi trăsăturile fine ca să-şi dea seama cine era. într-adevăr, Brett spusese că Diane se luptase să scape de el, dar femeia din faţa lor era rece şi calmă.

- Bună, Bart, spuse ea. Dacă tot nu vrei să facem un aranjament, m-am gândit că e mai bine să vin să te văd.

Bart îşi revenise destul de repede din şoc, întorcându-i o privire la fel de rece şi lipsită de emoţie.

-în speranţa de a deveni fosta mea soţie?

Diane zâmbi şi ridică din umeri.

- în speranţa de a te face să înţelegi că nu sunt pregătită să renunţ la ce cer. E o alegere simplă, dragul meu. Am nevoie de bani.

Nu era nimeni destul de aproape să asculte despre ce se vorbea, dar din privirile lor era clar că ştiau foarte bine cine era noua venită. Eve încercă să se ridice din scaun, dar mâna lui Bart o reţinu.

-Ai nevoie de două milioane? întrebă el cu ironie.

-Am multe datorii.

-Aceea este una dintre ele? întrebă Bart, arătând cu un semn din cap spre bărbatul care o urmase.

Acesta făcu un pas înainte. Era mai tânăr decât ea, cu trăsături clasice, amintind de un italian, îmbrăcat într-un costum impecabil.

- Sunt reprezentantul legal al doamnei Hanson, anunţă el. Nu este aici să
i se ţină lecţii!

-în acest caz, ar fi trebuit să nu vină, replică Brett cu răceală, apărând ca din senin. Nu e nimic în această clipă care s-o oprească.

-Ah, Brett, murmură Diane, a cărei figură suferise o schimbare vizibilă. Cum rămâne cu ospitalitatea oamenilor din sud? Am avut o călătorie lungă, dragul meu. Desigur, dacă am fi ştiut că este o petrecere în această seară, am fi aşteptat până mâine.

-In acest caz, poţi să rămâi până atunci, interveni Bart, făcând un semn spre fiul lui. Vom sta de vorbă dimineaţă, înainte de plecare.

-O să ajungem la o înţelegere? Michael are actele pregătite, nu trebuie decât semnate, murmură Diane, privind figura soţului ei în timp ce continua: sunt capabilă să te chem în tribunal, Bart, cred că ştii foarte bine. Iţi dai seama ce fel de detalii vor dori. Şi...

Eve se ridică repede în picioare.

-Cred că trebuie să plec, spuse ea.

- Oh, tu trebuie să fii nepoata Laurei Cranley, exclamă Diane, întorcându-se spre ea. Am auzit despre asta. Norocoasă! Parcă aveai şi o soră, nu?

-De fapt, voiam s-o caut.

Ii era foarte greu să-i lase singuri, dar era o problemă de familie, iar ea nu făcea parte din famiJie. Dacă era să judece după expresia de pe figura lui Brett când apăruse lângă ei, nici nu va fi. Orice ar fi însemnat Diane pentru el, nu depăşise încă acest moment. Cicatricele erau încă vizibile.

Capitolul 11

Desigur, era doar o scuză că o caută pe Fleur. în cele din urmă, o descoperi într-un colţ al terasei,

- Credeam că te-ai dus deja la culcare, remarcă ea. Am auzit că fermecătoarea Diane s-a întors, deşi nimeni nu ştie de ce. Ştii ce se întâmplă?

-Nu tocmai, mărturisi Eve. Iar ceea ce ştiu, nu mă priveşte.

-Scuză-mi curiozitatea,

Fleur rămase o vreme pe gânduri, într-o stare de spirit greu de definit. Când vorbi din nou, părea excesiv de veselă.

-E o petrecere fabuloasă, nu?

- Exact, dădu din cap sora ei. Unde a dispărut viteazul nostru administrator?

Tânăra tresări.

-Acasă, să-şi facă bagajele. I-am dat salariul pe trei luni în loc de preaviz. Sper că nu te deranjează, nu?

Eve rămase uimită, privind-o fără să-şi dea seama ce se întâmplă.

-L-ai concediat? reuşi ea să spună în cele din urmă. Dar...

-Dar nimic. A meritat-o. Am început să mă îndoiesc de el, mai ales de când a început să-l vorbească pe Brett de rău- numai că mi-a plăcut să-l dirijez cum voiam. Dar idiotul nici măcar n-a putut să joace până la capăt. Credea că sunt atât de copleşită de cât e de arătos, încât să mă mărit pe loc! De parcă nu mi-aş fi dat seama că umblă după banii mei. Ce proastă credea că sunt?

- Ce a făcut? întrebă Eve, simţind mândria rănită a surorii ei. Nu face acelaşi lucru, să crezi că sunt proastă!

Brusc, lacrimile începură să strălucească în ochii tinerei.

-A încercat să mă convingă să fac dragoste cu el în după-

amiaza asta! In casa unui străin! Era atât de convis că mă are la mână, încât nici nu s-a mai străduit să păstreze aparenţele. Mi-a spus că nu ţi-ar plăcea să ne căsătorim atât de devreme pentru că eşti geloasă pe mine, aşa că să plecăm şi să te obligăm să-mi plăteşti jumătate din valoarea fermei. Avea totul planificat până la ultimul detaliu. Dar cum a putut, Eve? Mă cunoaşte doar de o săptămână!

-Dar ştie despre noi de mult mai mult timp, explică sora ei. Era pregătit pentru această oportunitate. E un lucru foarte bun că nu l-ai iubit cu adevărat.

Fleur îşi ţinea capul plecat.

-Credeam că îl iubesc.

-Nu, nu credeai, o contrazise sora ei cu fermitate, dar şi cu blândeţe. Erai deja plictisită de el. Ai arătat acest lucru chiar azi. E chiar mai idiot că n-a văzut singur. Sau poate că de asta a făcut ce a făcut. Şi-a dat seama şi a intrat în panică.

- Presupun că ai dreptate, dădu din cap Fleur. Oricum, avea o părere foarte bună despre el. Ar fi trebuit să vezi ce figură a făcut când i-am scris cecul! Nu-i venea să creadă! Numai că vom avea o problemă... Avem nevoie de un alt administrator.

Dacă această veste ar fi sosit mai devreme, Eve ar fi fost îngrijorată. Dar acum, cu prezenţa Dianei în preajmă, părea neimportant.

Fulgerul brusc urmat de tunet îi luă pe toţi prin surprindere. Ploaia începu să cadă cu repeziciune.

- Mă aşteptam, comentă un invitat, în timp ce alergau cu toţii spre adăpost. Am înţeles că este o tornadă prin apropiere, nu se ştie.

-Eve, poate că ar fi o idee bună să rămânem aici peste

noapte, propuse Fleur, speriată. Nu cred că s-ar supăra cineva.

-Dacă vrei să stai, n-ai decât, clătină sora ei din cap. Eu vreau să plec.

- L-am lăsat pe Wade să ia maşina, mărturisi Fleur, roşind sub privirea cercetătoare a surorii ei. Ei bine, avea nevoie de ceva ca să-şi transporte bagajele. Am crezut că ne va duce Brett.

Chiar dacă Brett era ultima persoană pe care voia s-o roage, poate că găseşte vreo soluţie.

-Mă duc să văd, dădu ea din cap. Stai aici, te rog. Nu vreau să te caut când vom fi gata.

Casa era plină de oameni, majoritatea uzi până la piele. Cu toate acestea, petrecerea părea să fi continuat înăuntru. Diane şi avocatul ei discutau într-un colţ, dar Brett şi tatăl lui nu se vedeau nicăieri.

îl găsi pe Bart în birou, iar inima i se strânse la vederea expresiei lui înfrânte.

-Vreau să împrumut o maşină, spuse ea. E o poveste lungă, dar Wade Connors a plecat cu a noastră.

Bart clătină din cap.

-Tocmai veneam să vă caut. E o avertizare de furtună. Majoritatea celor care au venit la petrecere rămân până la retragerea ei.

- Crezi că va dura?

- Depinde încotro merge. Acum nu ne afectează decât un colţ. Dacă va continua aşa, vom scăpa uşor şi repede.

-Aş prefera să mă duc acasă.

Zâmbetul lui era posomorât.

- Ceea ce vrei să spui e că preferi să nu fii în preajmă cât timp soţia mea e aici. Nu eşti singura care ar prefera asta.

N-avea rost să încerce să nege.

-Aţi ajuns la vreo înţelegere?

-Nu prea am de ales.

-Poţi lupta cu ea.

- Ai văzut vreodată un proces de divorţ? Nu rămâne nici o piatră nerăsturnată. Prefer mai degrabă să plătesc două milioane decât să ajungă toate problemele mele personale în public.

-Dar nu e corect! izbucni tânăra.

-Parcă ai fi Brett. Dacă ar fi fost după el, nu i-aş fi dat nimic. Amândoi sunt nişte extremişti!

-Imi pare rău. N-ar trebui să spun nimic.

-De ce nu? Eşti aproape un membru al familiei... Şi, adăugă el privind-o cu atenţie, ai ajunge şi mai aproape dacă ai părăsi poziţia pe care ai luat-o.

Cuvintele ieşiră aproape fără voia ei:

-Poate că aş fi făcut-o, la un moment dat...

-Inainte să vezi cum l-a privit Diane în această seară?

Eve aproape înţepeni pe scaun.

-Eu nu...

-Nici o problemă, am ştiut mereu că-l place, mai mult când şi-a dat seama că lui nu-i pasă de ea. Unei femei ca ea îi plac provocările.

Dar, în acest caz, de ce se lupta cu ea? se întrebă tânăra. Poate că Bart nu înţelesese.

-A fost doar din partea ei, insistă bărbatul, urmărindu-i reacţiile. S-au auzit zvonuri, cum se întâmplă în micile oraşe, dar erau numai vorbe. Imi cunosc bine fiul.

Zâmbetul ei era amar.

- Sunt sigur că-l cunoşti. Cred că e mai bine să-i spun lui Fleur că nu plecăm. Mă crezi nepoliticoasă dacă mă duc devreme la culcare? Mi se învârte capul.

- Cred că presiunea e de vină, dădu el din cap. E mai bine să dormi. Eu mă întorc la musafiri, nu-i pot lăsa pe toţi pe capul lui Brett.

Se întoarse s-o caute pe Fleur, dar aceasta era cufundată într-o conversaţie cu nişte tineri foarte arătoşi. Diane se zărea şi ea într-o cameră, dar Brett nu era nicăieri. Eve presupuse că vor folosi aceleaşi camere ca data trecută. Uşa de la camera în care dormise era pe jumătate deschisă şi era pe punctul s-o împingă, când vocea batjocoritoare şi rece îi ajunse la urechi şi o îngheţă pe loc:

- Nu poţi suporta gândul că am fost cu tatăl tău, dragule? înainte de accident, era mai bărbat decât tine. Va fi foarte interesant să vorbesc despre el la tribunal. Dacă devine suficient de interesant, poate le spun ceva şi despre fiul lui...

- Căţea! răsună vocea mânioasă a bărbatului.

- Nu-ţi e de folos să mă loveşti, dulceaţă. Vânătăile dau foarte bine în fotografii. M-ai adus aici să-mi faci o propunere. Ascult.

Eve nu rămase să mai asculte. Tremurând, fără să ştie încotro merge, se îndreptă spre terasă, prinzându-se de balustradă când vântul încercă s-o ia pe sus. Ploaia se oprise temporar, iar unul dintre jeepurile parcate în apropiere avea cheile în contact. Fără să-şi dea seama ce face, urcă la volan. Dacă va ploua din nou, o va uda. Dar orice e mai bun decât să stea în casă cu această femeie.

Cu părul fluturând în vânt, se îndreptă spre porţile fermei, conducând încet ca să se ferească de eventualele resturi. Atmosfera era încărcată şi brusc îşi dori să ajungă mai repede acasă.

îi luă cam douăzeci de minute să ajungă la Circle Three. Maşina cu care venise Wade era parcată în faţa casei acestuia,

partea din faţă părând îndoită, ca şi cum ar fi fost oprit brusc. Nu se zărea nimeni prin preajmă.

Tocmai deschidea uşa de la casă, când zgomotul o făcu atentă: mai întâi îndepărtat şi vag, dar devenind din ce în ce mai apropiat. Chiar dacă era întuneric, pâlnia cenuşie a tornadei era vizibilă. Din câte îşi dădea seama, se îndrepta spre casă.

Singurul refugiu era înăuntru. în casele mai vechi, era întotdeauna un spaţiu de protecţie pentru astfel de situaţii, dar Jos nu-l considerase necesar. Strânse în grabă câteva pernuţe şi, cu ele în braţe, se cuibări în cămară, întinzându-se pe podea. Zgomotul nefiresc o asurzea, iar presiunea de deasupra clădirii părea că o va rupe în două. La un moment dat, întreaga casă păru să se mişte, apoi tânăra alunecă în întuneric.

Se trezi nedumerită, având nevoie de câteva minute să-şi dea seama unde este. Era întuneric, de undeva se auzea apa curgând. Fără să-i vină să creadă, descoperi că o grindă masivă era la câţiva milimetri de corpul ei, sprijinindu-se pe un morman de moloz. O mişcare greşită ar însemna sfârşitul. Străduindu-se să nu se mişte, se întrebă cât timp fusese leşinată şi dacă îşi dăduse cineva seama că lipseşte. Ridică privirea spre cer, descoperind că putea zări prin acoperişul acum aproape lipsă, un petic de cer acoperit de nori. Casa era aproape demolată. Cu un râs isteric, îşi spuse că măcar aşa scăpase de o problemă.

Fără să aibă legătură unele cu altele, gândurile i se învârteau în cap. Se gândea la Brett, apoi la angajaţii fermei care probabil erau răniţi, dacă nu morţi.

Sunetul vocilor care răsună de undeva din apropiere părea din altă lume. Eve încremeni, temându-se să facă cea mai mică mişcare. De undeva din apropiere licărea lumina unei lanterne. Cu toată teama, strigă slab. Vocea care îi răspunse era atât de

famiJiară, încât îi aduse lacrimi în ochi. Nimic nu mai conta, dacă Brett era aproape.

Bărbatul se apropie cu grijă, descoperind dintr-o singură privire care era situaţia.

- O să fiu aici, murmură el. Ai răbdare.

De undeva din preajmă răsunară alte voci. Când bărbaţii se apropiară, Brett le dădu instrucţiuni:

- Eu voi ridica grinda. Când vă strig, trageţi-o de sub ea.

- Nu se poate, Brett, murmură ea îngrozită. E prea grea pentru tine.

El o ignoră, apropiindu-se cu grijă, sprijinindu-se într-un genunchi şi strecurându-şi umărul sub grinda masivă. Bărbatul care se apropiase de Eve îi strecură mâinile sub umeri, încurajând-o.

- Ok, e gata, spuse Brett. Acum!

înainte ca Eve să poată respira, totul luase sfârşit. Marea grindă zăcea la câţiva centimetri de picioarele ei.

Brett o ridică cu grijă, strângând-o cu tandreţe în braţe.

- Să ieşim de aici, murmură el.

Abia după ce ajunseră afară, Eve reuşi să-şi relaxeze strânsoarea. Brett o conduse direct la maşina lui.

- Te duc acasă, spuse el cu un zâmbet. Aici n-a mai rămas mare lucru.

- Nimic din ce îmi trebuie, dădu ea din cap, prinzându-i faţa şi trăgându-l pe ea să-l sărute cu blândeţe pe buze. Te iubesc, Brett. Eşti tot ce-mi este necesar. Nu mai contează nimic altceva.

El îi atinse obrazul cu tandreţe.

- Avem multe de vorbit.

Tânăra privi în jur, oprindu-l în clipa în care urcă la volan.

- N-ar trebui să dai o mână de ajutor? Câţi răniţi sunt?

- N-a fost afectată decât casa şi unul dintre hambare. Tornadele sunt foarte selective.

Bărbatul porni maşina, apoi întoarse capul s-o privească.

- Nu că sunt fatalist, comentă el, dar în urma evenimentelor din această seară nu mai eşti legată de promisiunea lui Jos. Mai ales după plecarea lui Wade...

- Cine ţi-a spus acest lucru?

- Fleur. Mi-a spus de asemenea şi cum arătai ultima oară când te-a văzut. Mi-am dat seama imediat: ai ştiut că am fost cu Diane, nu?

- Am auzit o parte din conversaţia voastră, da, recunoscu ea.

- Şi ai tras imediat o concluzie, nu?

- Din ce am auzit, nu puteam trage decât o singură concluzie, ezită ea. Nu te învinovăţesc, e o femeie frumoasă.

- Iar tu mă crezi în continuare superficial, clătină el din cap. Poate ar trebui să te las să crezi asta în continuare.

Inima, ei se strânse. Nu, nu va face aceeaşi greşeală.

- Brett, ai vrut să-mi explici la un moment dat ce a văzut Wade. Acum te ascult şi te cred.

El o privi cu ironie.

- Mă îndoiesc.

- Incearcă şi vei vedea.

-Nu e o poveste foarte frumoasă. Am vrut să-mi dovedesc un lucru şi nici nu mai ştiu dacă i-am spus tatei adevărul... Se lupta într-adevăr cu mine, dar pentru că i-am spus ce cred despre ea, după ce ar fi fost chiar dornică să-mi cedeze.

Eve îşi dădu foarte bine seama ce reacţie provoca acest lucru la o femeie ca Diane.

-Am fost o proastă, recunoscu ea. Ar fi trebuit să te ascult.

Brett ridică din umeri.

- Nu mă cunoşteai prea bine... şi nici acum n-o faci.

- Dar învăţ, murmură ea, cuprinzându-l cu braţul. Te rog, Brett, ţine-mă în braţe!

Bărbatul o strânse cu putere.

- Nu mi-ai dat pace din clipa în care te-am văzut în holul hotelului. Acum va fi timpul să te obişnuieşti cu America, din moment ce vei fi soţia unui american!

Eve începu să râdă, copleşită de fericire.

- Cred că ne potrivim de minune, spuse ea. Nu ţi-ar plăcea o soţie docilă!

Era rândul lui să râdă.

- Nici nu cred că vei fi vreodată.

Pe drumul spre casă, curiozitatea nu-i dădu pace:

- Ce face Diane?

-A plecat.

- Şi înţelegerea?

-A picat.

- Cum aşa?

- Eşti curioasă să afli adevărul, nu-i aşa? râse el. Ei bine, am făcut-o să vadă nişte lucruri.

- Despre ce vorbeşti?

- Dacă mă laşi să povestesc, vei afla. Ştiam că mai fusese căsătorită şi că divorţase, numai că nu mi-a venit ideea să urmez această pistă. Se pare că era cam grăbită la timpul acela. Ca să fiu scurt, actul ei nu era valid în statul acesta.

- Aşadar, n-a fost niciodată adevărata soţie a tatălui tău?

- Cam aşa... nici mie nu-mi venea să cred, dar e adevărat. Ar putea fi acuzată de bigamie, dar tata s-a mulţumit să ceară anulare.

- Ce uşurare, zâmbi ea. Eşti grozav, ştiai?

El zâmbi.

- Să nu exagerăm! Sunt sigur că te voi supăra din nou, cum am mai făcut-o.

- Dacă tot am ajuns aici, am o întrebare. Ce se va întâmpla cu angajaţii de la Circle Three?

- Aşteptam o astfel de întrebare. Nu va fi foarte uşor, dar mă voi strădui. Trei sau patru familii le voi prelua eu, iar pentru celelalte voi găsi locuri de muncă. Mai e ceva?

- Ah, da. Poţi să-i plăteşti lui Fleur jumătate de milion de dolari pentru partea ei de teren, pe a mea ţi-o dau cadou de nuntă.

- în nici un caz, protestă el. Poţi să faci ce vrei cu banii, dar pământul îl cumpăr eu în întregime. Ai înţeles?

Sunt momente în care discreţia este o calitate de bază. Acesta era unul dintre ele. Ce mai conta jumătate de milion? Avea pentru ce să lupte.

Sfâr[it